Biblioteca

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAŢIONAL
AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

JOI, 6 IANUARIE 1972,
ANUL VI (224),
16 pagini, 1 leu

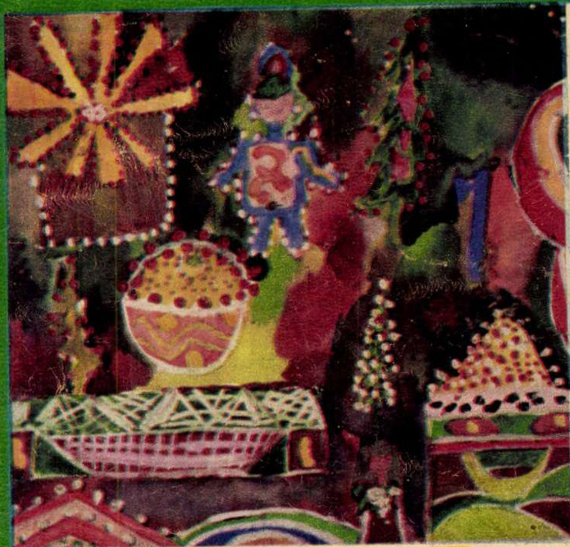

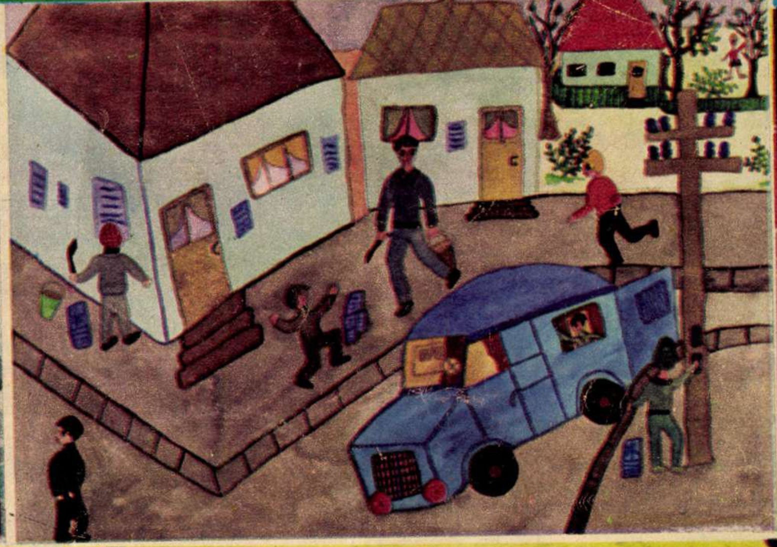

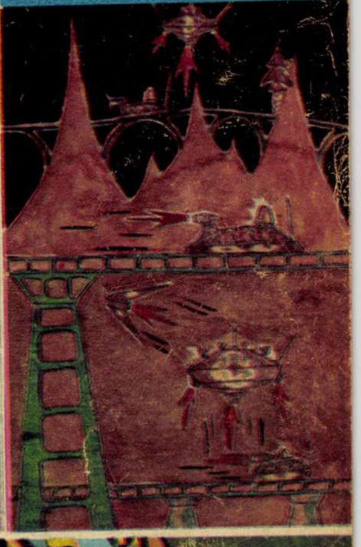

Din nou
UN NUMĂR
scris
ŞI ILUSTRAT
cu concursul
CITITORILOR

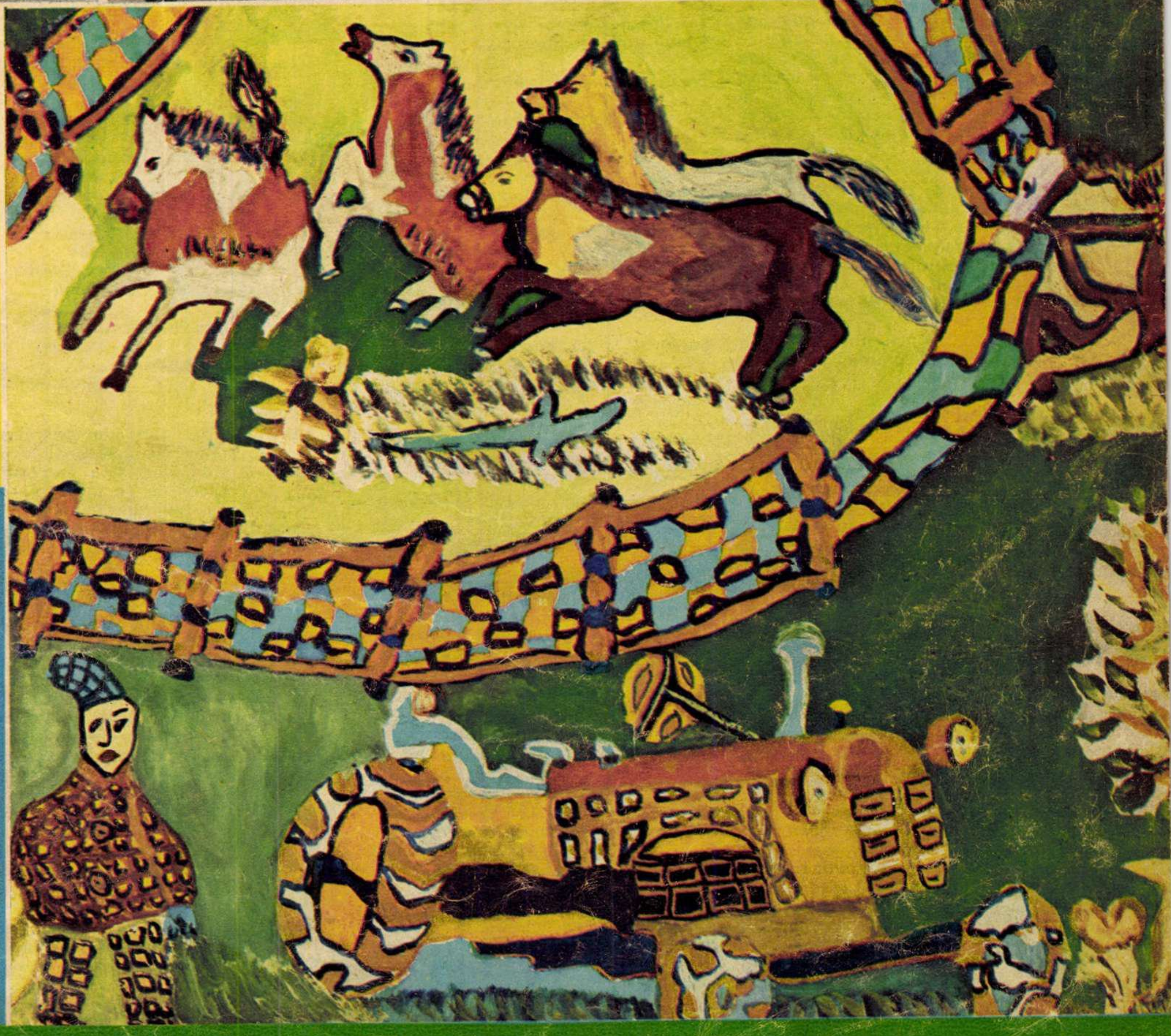

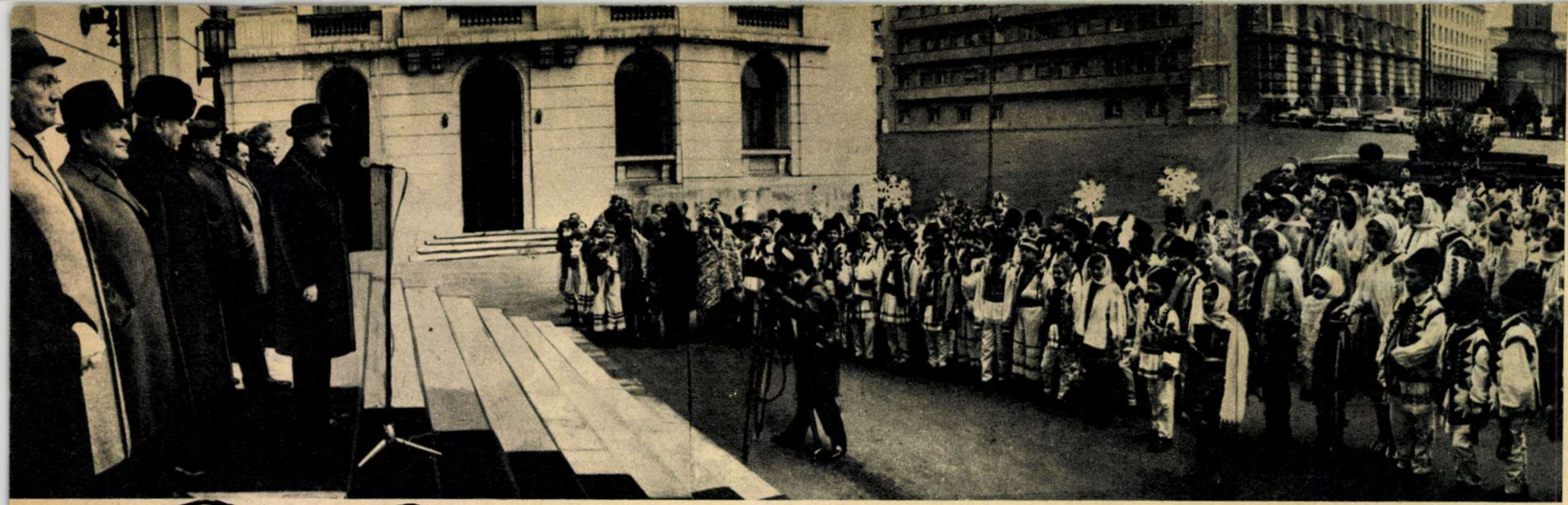

Tradiționalele urări

ALE PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

30 Decembrie. În această zi din prag de An Nou, pionieri și școlari din Capitală au venit, cu inimile pline de bucurie, să ureze, după datină, conducătorilor partidului și statului sănătate și fericire, să-și exprime — în vers de Plugușor — recunoștința fierbinte față de Partidul Comunist Român pentru tot ceea ce a făcut și face, cu dragoste de părinte, ca toți copiii țării — români, maghiari, germani și de alte naționalități — să crească fericiți și să învețe laolaltă într-o strînsă frăție pentru a deveni constructorii de mîine ai socialismului și comunismului.

Alaiul micilor urători se oprește, la ora amiezii, în fața sediului Comitetului Central al partidului. Sînt peste 200 de băieți și fete, în frumoase costume populare ori în veșminte caracteristice obiceiurilor strămoșești. Au sosit cu tradiționalul plug — dar și cu un tractor, simbol al industrializării patriei — cu sorcove meșteșugit lucrate, cu crenguțe de brad, cu «steluțe» și alte «flori» de iarnă.

Tinerii colindători, cu obrajii îmbujorați de emoție, sînt întîmpinați cu dragoste și căldură de tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Emil Bodnaraș, Manea Mănescu, Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe Pană, Gheorghe Rădulescu, Virgil Trofin, Ilie Verdeț și de alți conducători de partid și de stat.

Mesagerii celor mai tinere vlăstare ale țării își încep urarea, simplă și emoționantă:

Aho, aho, iubiți conducători,
Au venit pionierii cu cravate roșii și flori,
Au venit plini de cîntece,
de bucurie și vise
Prin porțile viitorului larg deschise
Și au venit cu inima plină de dor
și iubire
Ca să vă ureze sănătate, mulți ani,
fericire.
Ne-au trimis cu plugușorul nostru
pe roate
Un milion și șase sute de mii
de roșii cravate,
Un milion și șase sute de mii
de inimi ce bat
Pentru partidul nostru minunat,
Pentru patria noastră aleasă
Pe care-o dorim mai bogată
și mai frumoasă.
În mînă cu un trandafir înflorit
Și tocmai potrivit la sorcovit,
Din toate ungherele patriei
noi am venit.
Am venit cu baladele, cu doina
străbună și slova,
Pe-o locomotivă electrică, Diesel,
de la Craiova,
Am pornit pe drum lung, dar fără
istov,
Unii pe camioane Bucegi,
Alții pe tractoarele de la Brașov.
Am venit cu desaga plină
de cimilituri și povești
Într-o mașină Dacia, de la Colibași,
de lingă Pitești,
Și-am venit pe Dunăre-n sus
avîntați
Pe un cargou falnic fabricat
la Galați
Dar noi venim din bănci, de la
școală
Unde, oameni să fim, învățăm
cu migală.
Inima noastră cunoaște,
Inima noastră ne spune
Că partidul avea și-un copil
de vîrsta noastră, dîrz și avîntat
Ce carcera Doftanei a-nfruntat,
Cu dor de-azur și vise îndrăznețe.
Fostul copil conduce astăzi
România.
El care într-o primăvară-n
cireșar
Ne-a dat Palatul pionierilor
în dar,
El care vine în mijlocul nostru
Și ne cunoaște și ne știe rostul
Și intră cu tovarășii din școală
în școală
La Conferința noastră
Națională
Ne-a spus vorbe bune, ne-a dat
sfaturi de preț.
Să-i urăm sănătate și bucurie,
băieți!
Sorcovim la Comitetul Central
în pridvor,
De unde drumurile duc spre viitor,
Sorcovim la Comitetul Central
în prag
Unde stă tovarășul Ceaușescu
drept ca un steag
Și de cinstit ce este
Toată omenirea i-a aflat de veste,
Prin lume, în toate părțile,
I se povestește viața, i se traduc
cărțile
Că e activ și înțelept ca străbunii
Și vrea pace și dreptate la toate
hotarele lumii

. . . .

În largul cîmpiilor, pe șantiere.
Pe unde trecem noi, peste zăpezile
firii
Înfloresc macii, bujorii și
trandafirii
Flori de purpură sub calmul zării
noastre
Și alte flori roșii și galbene
și-albastre.
Pe care le culegem să le punem
în glastră
Tovarășului Nicolae Ceaușescu, la
fereastră,
Iar alături de flori vom mai pune
Buchete mari de note bune,
Deci să-i urăm din nou
De Anul Nou
Ca unui comunist al Muncii
Socialiste Erou
Românul are-n pieptu-i șapte vieți,
Iar dacă e comunist și e vrednic la
fapte
Mai are înca șaptezeci și șapte.
Deci să sune urarea prin munți,
prin cîmpii și prin văi!
Și urarea aceasta fierbinte
Noi o facem partidului părinte,
Eroicei clase muncitoare
Din uzine, șantiere și
de pe ogoare
Tot poporul întru mulți ani
trăiască!
Minerii de pe Jii,
Cooperatorii din cîmpii
Metalurgii de la Hunedoara,
Reșița și Galați
Și oierii și tăietorii din Carpați,
Meșterii care fabrică mașini și
unelte
Și pescarii mirificei delte,
Învățătorii, profesorii, toți oamenii
de cultură,
Pictorii, cineaștii, creatorii de
literatură,
Ostașii care păzesc Republica
cu arma pe umăr,
Cu inima și sufletul tînăr,
Matrozii care sub pavilion
românesc
Pe mările și oceanele lumii
călătoresc.
Tuturor, fericirea, sănătatea și
bucuria
Din partea pionierilor
din România.

. . . .

Un grup de colindători se îndreaptă spre tovarășul Nicolae Ceaușescu și ceilalți conducători și îi sorcovesc.

Solii copiilor de pe întreg pămîntul românesc își reafirmă, în aceste clipe sărbătorești, ale tradiționalelor urări de Anul Nou, hotărîrea de a răspunde, prin strădania de zi cu zi, marii griji pe care partidul clasei muncitoare, întregul popor le-o acordă, de a se dedica cu toată ființa învățăturii, de a continua, cu demnitate și dîrzenie revoluționară, lupta generoasă și nobilă a partidului, de a-și îndeplini cu cinste îndatoririle față de societate, față de prezentul și viitorul României socialiste.

Adresîndu-se pionierilor și școlarilor, tovarășul **Nicolae Ceaușescu** le mulțumește, în cuvinte calde, pentru urările adresate partidului și conducătorilor săi, poporului și patriei socialiste.

Doresc să vă mulțumesc, în numele conducerii noastre de partid și de stat, pentru urarea ce ne-ați adresato nouă, partidului, poporului. Urarea voastră, a micilor cetățeni ai României socialiste, viitorii constructori de mîine ai comunismului, izvorăște din inimile celor care s-au născut și crescut pe pămîntul înfloritor al României socialiste.

În continuare tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat că toate înfăptuirile partidului sînt închinate omului, fericirii și bunăstării întregului popor. toate realizările din anul care vine, precum și cele din următorii ani ai cincinalului vor face ca viața copiilor, a întregului popor să devină tot mai frumoasă, tot mai fericită.

Apoi tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus

Au fost luate măsuri pentru ca învățămîntul, școala să servească mai bine scopurilor făuririi omului de mîine, constructor al comunismului. Am avut deosebita satisfacție să constat, în școlile pe care le-am vizitat, că toți elevii, pionierii își îndeplinesc în mod minunat îndatoririle lor și, în primul rînd, se străduiesc să învețe și iar să învețe, pregătindu-se pentru muncă, pentru viață, spre a fi demni făuritori ai socialismului și comunismului.

Iată de ce, felicitîndu-vă pe voi, pe toți pionierii, pe toți copiii patriei noastre pentru felul în care voi învățați și învață toți copiii țării, pentru străduința voastră de a vă ajuta părinții, de a contribui prin muncă în diferite sectoare de activitate, pentru a face viața mai frumoasă, vă doresc, totodată, succese tot mai mari la învățătură! Să obțineți numai și numai note cît mai bune, să vă însușiți și o meserie din multiplele profesii care sînt baza dezvoltării societății omenești, deci și a societății noastre socialiste! Să deveniți cît mai pricepuți în toate domeniile de activitate!

Multă fericire și multă sănătate!

Și, adresîndu-vă aceste urări, doresc, totodată, să urez familiilor voastre, părinților voștri, multă fericire, multă sănătate cu prilejul Anului Nou. Și anul viitor să îl încheiem cu rezultate tot mai bune în toate domeniile de activitate. Urarea care o facem acum — atît cea pe care voi ne-ați adresat-o cît și cea pe care noi v-o adresăm vouă, întregului popor — este ca noul an să ducă la noi succese în înflorirea patriei și bunăstarea poporului, să fie un an de consolidare a relațiilor internaționale ale României, de prietenie cu toate popoarele lumii, de pace în lume!

Cu multă însuflețire, cu vii și puternice aplauze primesc pionierii și școlarii cuvîntul secretarului general al partidului, cuvîntul celui mai iubit prieten și celui mai stimat îndrumător al tinerei generații.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, ceilalți conducători de partid și de stat îi invită apoi pe micii colindători în sediul Comitetului Central al partidului, unde li se oferă, așa cum o cere datina străbună, mere și covrigi, bomboane și nuci. Cei veniți cu Plugușorul sînt îmbrățișați cu dragoste. Tovarășii Nicolae Ceaușescu și Ion Gheorghe Maurer se fotografiază împreună cu copiii.

OPINII ALE CITITORILOR CU PRIVIRE LA REVISTA „CUTEZĂTORII" nr. 47 SCRISĂ ȘI ILUSTRATĂ DE COPII

ȘCOALA GENERALĂ NR. 7, BRĂILA. Elevii acestei școli, discutînd pe marginea numărului 47, ne-au comunicat că, după părerea lor, primele 5 în ordinea celor mai reușite materiale sînt: **Portretul tovarășului Nicolae Ceaușescu,** mozaic realizat în cadrul cercului de arte plastice al Casei pionierilor, Oravița; «**Cel mai mare prieten și îndrumător al nostru**» de Cleopatra Lorințiu, Liceul nr. 1, Bistrița; «**Gestul**» de Neculai Ciotloș, municipiul Gh. Gheorghiu-Dej; «**Partidul**» de Maura Ionescu, Borsec, județul Mureș, și «**Pămînt natal**» de Dan Iacob, Mizil.

IULIANA SMEUREANU, CL. A VII-A, ȘCOALA GENERALĂ DĂEȘTI, JUDEȚUL VÎLCEA, are următoarea opinie, pe care o redăm întocmai: «**Cu numărul 47 al revistei «Cutezătorii» mi-am dat seama că și noi, pionierii, sîntem în stare de lucruri mari și că unii dintre noi ar putea fi redactori și redactori-șefi ai acestei reviste**»... La care noi adăugăm felicitările noastre miilor de redactori și redactori-șefi ai revistei.

CĂTĂLINA PALADE, CL. A VII-A, ȘCOALA GENERALĂ NR. 2, BÎRLAD, după ce face o trecere în revistă a rubricilor din «Cutezătorii», arătînd cît de mult îi plac și o ajută, încheie: «**Revista nr. 47 nu corespunde necesităților și plăcerilor noastre. E drept că e scrisă de noi, vorbește de munca noastră, dar e prea simplă, prea puțin interesantă. Merită atenție lucrările care prezintă creații deosebite, dar pentru asta eu aș rezerva doar o pagină. Poate, așa cum se prezintă, nr. 47 să placă colegilor mai mici**».

Din toate județele patriei, au sosit la redacție peste 6 000 de opinii ale cititorilor cu privire la nr. 47 al revistei «Cutezătorii», număr realizat în întregime de cititori. Printre primii clasați cititorii: Cleopatra Lorințiu, Traian Tencalec, Casa pionierilor Oravița, Mihai Ilincescu, Maura Ionescu, Viorel Bîrsan, Denisa Azamfirei, Alexandru Ghica, Dan Iacob, precum și autorii paginilor de glume și jocuri.

După examinarea atentă a părerilor voastre, juriul a hotărît ca marele premiu, trofeul «Pana de aur», și excursia-surpriză să fie atribuite lui Achim Istrătescu din comuna Vădăstrița, județul Olt (pentru modul cum a gîndit și realizat pînă în cele mai mici amănunte o întreagă revistă).

De altfel, premii vor fi acordate tuturor cititorilor cărora le-au apărut lucrări în acest prim număr al revistei «Cutezătorii» realizat în întregime de către voi. Premiile vor consta în aparate de radio cu tranzistori «Cora», truse de guașă, truse carioca, mingi de volei și fotbal etc.

588.372

DE LA O.N.U. - PE ADRESA PIONIERILOR DIN ROMÂNIA

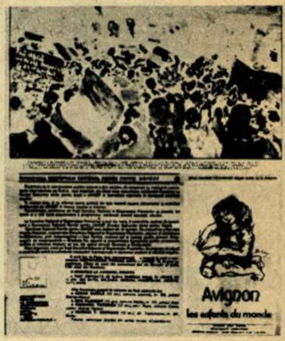

«Am fost profund impresionat de mesajul pe care l-am primit, cu prilejul Zilei Națiunilor Unite, din partea Organizației pionierilor din Republica Socialistă România», scrie secretarul general al O.N.U., U Thant, într-o scrisoare adresată elevului român Vladimir Hălălău, cîștigătorul Concursului de picturi ale copiilor, organizat în România, al cărui tablou «Eliberarea» a fost selecționat pentru a fi remis lui U Thant cu prilejul sărbătoririi Zilei Națiunilor Unite în acest an.

«Mesajul mi-a fost predat împreună cu un frumos tablou și vă mulțumesc dv. și tuturor pionierilor români pentru această expresie a dedicării lor idealurilor de pace și frăție între toți oamenii de pe pământ», scrie U Thant.

În continuarea scrisorii trimise pionierilor români se spune: «Viitorul lumii noastre va trece în curînd în răspunderea generației voastre și mă simt puternic încurajat de înțelegerea de care dați dovadă în legătură cu necesitatea solidarității pe care o exprimați la o vîrstă atît de tînără. Sînt încredințat că voi toți sînteți angajați cu trup și suflet la realizarea idealurilor umaniste pe care le-ați exprimat atît de elocvent în mesajul pe care mi l-ați trimis».

Decembrie 1971

PE COPERTĂ
1. «*ORAȘUL COPIILOR*» de **NELA PRICOP, Școala generală nr. 11, Brăila.**
2. «*ÎN ILEGALITATE*» de **MARCELA ZAHARIA, cl. a VI-a, Bacău**
3. «*EXPEDIȚIE*» de **NICOLAE RUS, cl. a VII-a, Carei;**
4. «*LA FERMĂ*» de **IOAN PÎRVU, cl. a VII-a, Municipiul Ghe. Gheorghiu-Dej.**

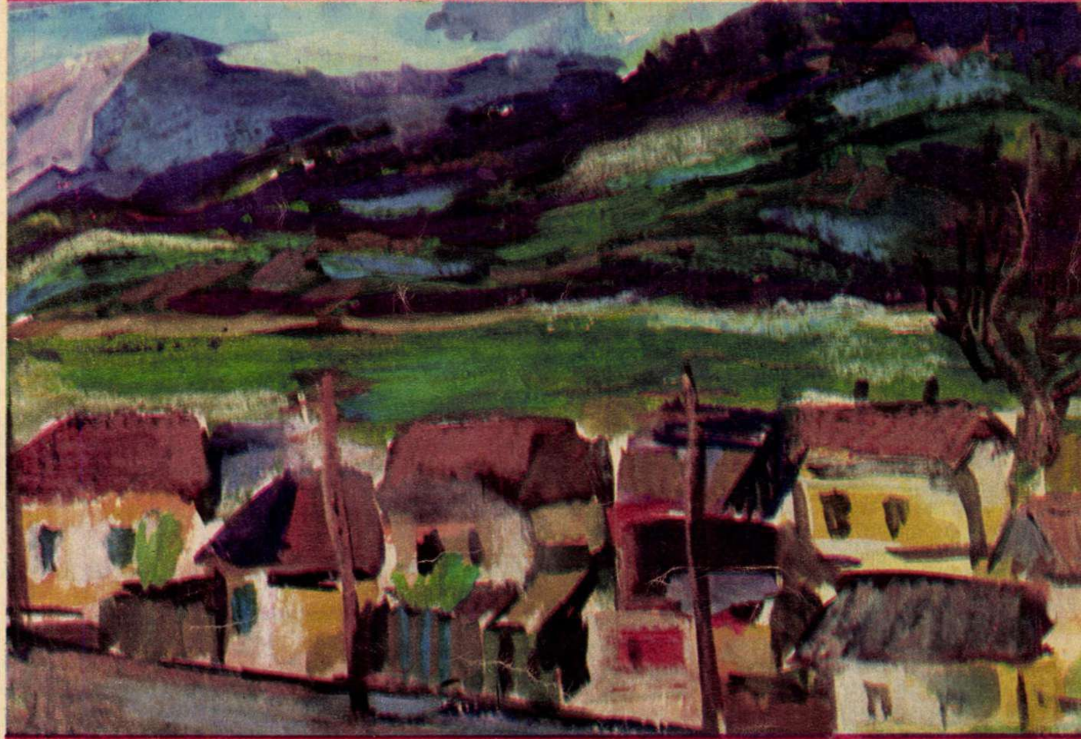

▲ **Desen: ANDRAS KISS, cl. a VII-a, Tg. Lăpuș**

Desen: NICOLAE MARCU, cl. a V-a, Plătaresti ▼

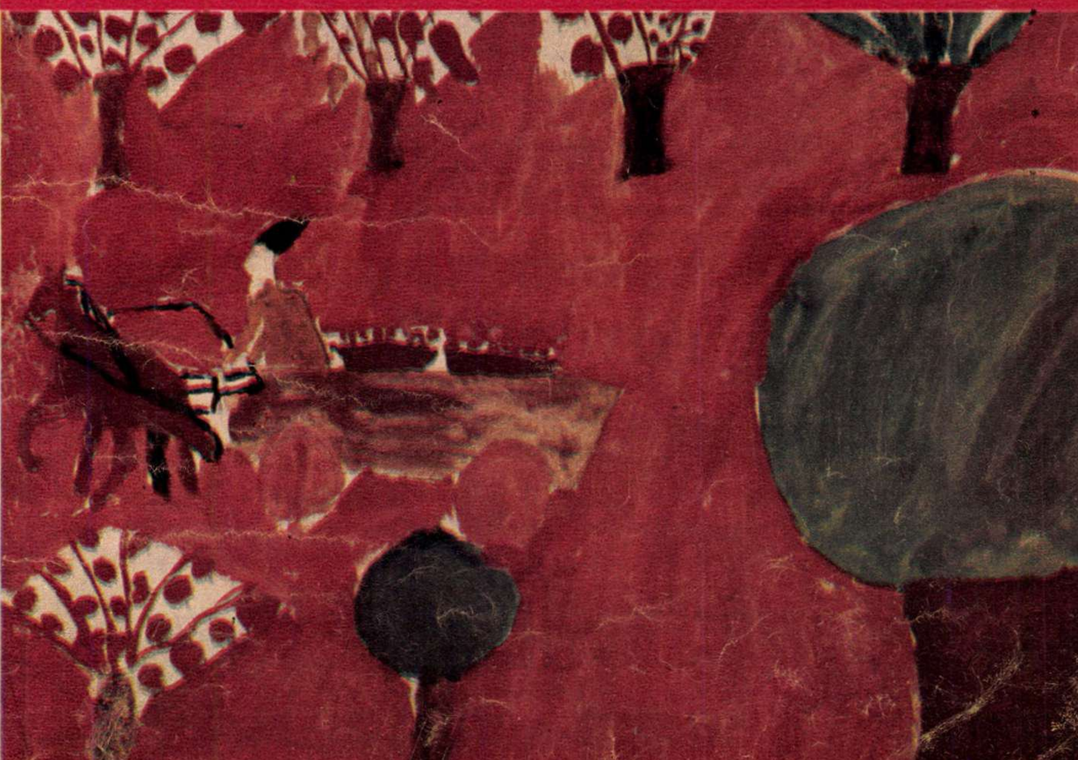

STEGARII ÎNCEPUTULUI DE MILENIU

LA POARTA ANULUI 2000

de SILVESTRU PATIȚA
vicepreşedinte al C.N.O.P.

Să stai de vorbă cu pionieri ce visează cu ochii deschişi este un adevărat privilegiu, pentru care rămîn îndatorat revistei «Cutezătorii». Am izbutit să-mi strecor privirea în «*Arhiva de aur*» a acestei prestigioase publicații, rămînînd uimit de bogăția imaginatiei, profunzimea gîndurilor şi generozitatea inimii voastre, a celor peste 5 000 de copii din toate județele patriei, care ați completat **«fişa pentru anul 2000»**.

Ca la o loterie, am tras din teancul celor 39 de județe un dosar voluminos, care conține fişele sosite din județul Bistrița-Năsăud. Pe acestea le-am citit în întregime, dar mi-am aruncat ochii arşi de curiozitate şi prin altele.

Am ascultat mărturisirile unor fete sau unor băieți, majoritatea pionieri, dar şi cîțiva abia ieşiți din pionierie, unii de la sate, alții de la oraşe. Ceea ce m-a izbit, pe măsură ce descifram cuvintele țintuite în rubrici diverse, dar prea mici pentru elanul vostru, este faptul că, la vîrsta ce o aveți, voi toți v-ați «legat carul la o stea». Năzuințele vă trădează cutezanța de a bate la poarta anului 2000 cu încredere nelimitată în posibilitățile voastre şi în condițiile create de partid. Deşi sînteți copii ai zilelor noastre, în aspirațiile voastre am întrezărit oamenii reprezentativi ai unui început de mileniu.

Nu cred că s-a scris pînă în prezent vreo carte care să cuprindă atîtea profesii cîte ați închipuit voi. Mulți vreți să fiți constructori de nave interspațiale, inventatori, cosmonauți, învățători, profesori, medici, artişti, maiştri în uzine, savanți. *Radu Burian* din comuna Bata vrea să devină «un cetățean respectat». *Nețan Dusia Teodorica* din Bistrița — vedetă de film. *Suzana Moldovan* din Miceştii de Cîmpie — «cea mai renumită scriitoare»; *Cleopatra Lorințiu* din Bistrița — redactor la revista «Terra şi Selena», pe care o va înființa poate chiar ea; iar *Voichița Muntean* din Dipşa — o «eroină». Am găsit şi urme de... comentatori sportivi, ambasadori, comandanți-instructori de pionieri, arheologi, dansatori. Optimistă, *Dorina Nimigean* din Dorohoi vrea să fie rezolvitor de enigme din univers, dacă — ține să precizeze ea — vor mai rămîne unele nedezlegate.

De cele mai multe ori, am surprins o concordanță între visurile voastre şi domeniile în care v-ați remarcat. Acest lucru mi-a întărit convingerea că visurile vi se vor împlini. Mai mult, premiile şi distincțiile primite de unii dintre voi vin să confirme că inginerul constructor al anului 2000 — *Gheorghe Raicu* din Ilva Mare — a fost premiat la olimpiada de fizică şi chimie, iar renumitul scriitor al începutului de mileniu — *Ilie Hoza* din Maieru — e laureat al olimpiadei de literatură din zilele noastre ş.a.m.d.

Dacă s-ar include în programele şcolare tot ceea ce voi mai doriți să învățați: scrimă, artă dramatică, geografie selenară, arheologie, dresură de animale, coregrafie, astronomie, automobilistică, judo, alpinism, «Ştiința viitorului» (*Aca Emin* din Hîrşova, județul Constanța), cibernetică etc., ati termina cursurile la adînci bătrînețe. Din fericire, aceste dorințe se pot satisface şi în afara şcolii, încît pînă la urmă nimeni nu rămîne păgubaş dacă stăruie în direcția ce-l pasionează. Marele poet Goethe spunea, la vîrsta de 83 de ani, că este încă student avid de noi învățăminte.

Nicicînd n-am simțit mai mult că sînteți copiii comuniştilor de azi ca atunci cînd am înțeles ce doriți să faceți pentru binele omenirii. Zece din cincizeci ați răspuns prompt că vreți să puneți capăt tuturor războaielor. *Mihai Cosma* din Galații Bistriței ar desființa capitalismul, iar consăteanul lui, *Mircea Solfăleanu*, intenționează să lichideze blocurile agresive. *Elena Tompoş* din Bistrița Bîrgăului, cea care vrea să se facă doctoriță, distingîndu-se la studiul ştiințelor naturii, ar dori să descopere un medicament care să nimicească toate bolile. În Susenii Bîrgăului, pioniera *Aurelia Rus* îşi munceşte mintea cu scornirea unui aparat care să oprească toate gîndurile rele. *Viorel Mîrza* din municipiul Galați declară că «aş avea grijă ca nimeni pe lume să nu rămînă analfabet», iar *Nicolae Chetroiu* din Vităneşti-Vrancea intenționează să transforme satele în oraşe. Cei care au îndurat calamitățile naturale sînt preocupați să prevină inundațiile, unii pregătesc remedii împotriva poluării aerului şi a apei, iar *Iuliu Măgheruşan* din Şieu vrea să asigure fiecărui om o maşină *Vasile Dominte* din Constanța vrea să descopere vaccinul împotriva bătrîneții. În asemenea împrejurări să nu fi tentat să apuci anul 2000?

GÎND LA GÎND CU WELLS

La întrebarea «dacă v-a trecut prin gînd să faceți invenții», voi ați dat dovada că vă preocupă cucerirea necunoscutului de pe acum şi vă atrag aventurile spirituale. Unii doriți să uşurați învățătura elevilor, prin inventarea unei masini electronice de învățat, iar *Valentin Moldovan* din Bistrița plănuieşte un aparat de stabilit exact gradul de cumințenie şi silință al unui elev. *Maria Bindea* din Chiusa şi-a dat seama că numai un robot casnic ar uşura munca unei gospodine, iar *Ion Arcilean* din Galații Bistriței se frămîntă să găsească modalitatea de a trimite apă de pe Pămînt pe Lună. Unii ați schițat parametrii aparatului ce captează toate zgomotele, alții proiectați instrumentul ce va prezice viitorul. *Constantin Baciu* din Neteni a spart cîteva... farfurii zburătoare în hotarele gîndurilor sale. Pioniera *Cecilia Şerban* din Bistrița va lansa primul stilou care va produce cerneală de toate culorile. Probabil, este responsabil cu pavoazarea cel care a declarat că este pe punctul de a breveta o maşină de bătut pioneze. *Doina Sarca* din Constanța se străduieşte să pună la punct un aparat care, depăşind viteza luminii, vede toate tainele universului.

Gînd la gînd cu H.G. Wells, *Viorel Maftei* din Botoşani va construi un aparat de călătorit în timp, iar pionierul *Gheorghe Aurel* din Adjud un dispozitiv de filmat... visele. Gălăteanul *Valeriu Păsărică* rîvneşte să construiască un oraş sub apele oceanului, în care oamenii poartă mănuşi cu calorifer, confecționate de *Corneliu Podeț* din Dorohoi.

Este foarte plăcut să poți citi, la începutul mileniului viitor, în numărul de Anul Nou al revistei «Cutezătorii», că s-au acordat premii planetare pionierilor de azi, pentru ducerea la bun sfîrşit a invențiilor de mai sus. Am desprins din fişele voastre că multe aspirații v-au fost sugerate de revista voastră, care vă găzduieşte cu generozitate în paginile ei. De aceea, toți o citiți, majoritatea fiind abonați. Dar am înțeles că jocurile distractive şi umorul sînt prea puțin prezente aici. Să sperăm că, încă pînă mai sînteți pionieri, redacția va veni în întîmpinarea acestor dorințe, cel puțin la rubrica «Atelierul fanteziei».

Lumea eroilor care vă sînt dragi este bogată ca şi imaginația voastră. După domeniile în care vă găsiți bucuriile în timpul liber, galeria modelelor ce vă fascinează este practic nelimitată. Mulți vreți să semănați lui Henri Coandă, Aurel Vlaicu, Emil Racoviță, Jules Verne sau Leonardo da Vinci. Sportivii sînt atraşi de Dumitrache, Răducanu, Viorica Viscopoleanu ş.a. Cîntăreții Margareta Pîslaru, Doina Badea, Mihaela Mihai, Bobv Solo, Rita Pavone sînt preferați de melomani. *Dusia Nețan* din Bistrița vrea să fie ca «fata moşului», iar *Katarina Johrend* din Lipşa se doreşte o «Ileană Cosînzeană».

Cînd ați relatat cum vă petreceți timpul liber, cei mai mulți ați încercuit cifra care indica cuvîntul «meşteresc» sau pe cele din dreptul expresiilor: «mă joc» sau «fac sport». Toți cei care întruchipează idealul vostru au făcut la fel pe vremea copilăriei. Dar au meşterit sau au făcut sport, ori s-au jucat cu pasiune, ceea ce i-a ridicat în ochii lumii. Exemplul lor invită deci la efort susținut, la muncă perseverentă de cîştigare a cunoştințelor şi deprinderilor necesare.

ÎN LOC DE CONCLUZII

Privind desenele realizate în rubrica destinată acestora şi apreciind rezultatele dobîndite la diferite concursuri, sînt sigur că visați cu ochii larg deschişi, străduindu-vă din răsputeri să vă realizați idealul. Multe dintre desenele voastre au subiecte cu lungă bătaie în viitor. Ați schițat scene din cosmos, cu cosmonauți sau acțiuni ce se petrec sub bolta anului 2000. Pentru *Ioan Istrate* din comuna Matei-Bistrița şi roboții pot juca fotbal, iar *Gheorghe Raicu* din Ilva Mare a desenat un perpetuum mobile.

Frumosul roman al vîrstei pionereşti «Cireşarii» ați declarat că îl vreți încadrat în benzile desenate, la fel ca şi «Tom Sawyer» sau «Nastratin Hogea». De asemenea, colegul «Minitehnicus» este des solicitat să apară în noi aventuri.

Făcînd bilanțul acestei încîntătoare întîlniri cu gîndurile, visurile şi talentele unora dintre voi, mă declar foarte satisfăcut de faptul că aveți mintea iscoditoare şi sînteți atît de întreprinzători. Țara, care — cum spunea tovarăşul Nicolae Ceauşescu la cea de-a doua Conferință Națională a Organizației pionierilor — creşte o dată cu voi, ba mai repede, are nevoie de asemenea oameni destoinici. Universul preocupărilor voastre ne oferă garanția că de pe rampa «Cutezătorilor» ați lansat gînduri sănătoase spre anul 2000. Avem deplină încredere în cei care sînt încrezători în forțele lor şi luptă pentru idei mari şi generoase. Pe fişele năzuințelor voastre îmi pun, cu toată răspunderea de comunist, semnătura de validare.

FOTOREPORTER LA 14 ANI

NE SCRIU PIONIERI CARE AU PARTICIPAT LA CEA DE-A II-A CONFERINȚĂ NAȚIONALĂ A ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

FOARTE MULTE DINTRE CORESPONDENȚELE SOSITE PENTRU NUMĂRUL 1\1972 AL REVISTEI NOASTRE POARTĂ SEMNĂTURILE UNOR PIONIERI PE CARE I-AM CUNOSCUT LA CEA DE-A II-A CONFERINȚĂ NAȚIONALĂ A ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

MULȚI DINTRE EI, FIIND MEMBRI AI ACTIVELOR PIONIEREȘTI, NE SCRIU CU MÎNDRIE DESPRE CELE MAI INTERESANTE ASPECTE DIN VIAȚA GRUPELOR, DETAȘAMENTELOR ȘI UNITĂȚILOR DIN CARE FAC PARTE.

PIONIERUL... 1000

Cine este al o miilea pionier din școala noastră? Colegul nostru dintr-a II-a E, Vasile Augustin, școlarul silitor și cuminte pe care l-am primit de curînd, împreună cu alți colegi de-ai săi de 7 ani, în rîndurile pionierilor.

Momentul primirii cravatei a fost pentru el o nespusă bucurie. Pentru noi a fost și bucurie, și mîndrie. Cu el, unitatea noastră are acum 1000 de purtători ai cravatei roșii! O mie de pionieri buni, harnici și inimoși.

Comandamentul unității de pionieri de la Școala generală de 10 ani nr. 3, Piatra Neamț

Activul PIONIERESC ÎN ACȚIUNE

REPORTERII

De la adunarea comandamentului unității n-a trecut prea mult timp și totuși hotărîrile luate în adunarea celor 33 de pionieri au și prins viață.

Primul ecou al adunării a și căpătat contur în revista școlară literară intitulată «Ani de ucenicie». Toți redactorii și colaboratorii ei și-au predat articolele la vreme. Acum, doar desenatorii mai sînt încă într-o mare dispută. Aleg cel mai frumos desen pentru copertă! Vă închipuiți că nu e o treabă ușoară... Zilele acestea, cînd toți copiii sînt nerăbdători să apară revista, doar redactorilor ei, neobosiți reporteri, parcă nici nu le pasă de nerăbdarea noastră. Ei au și pornit pe «teren» să culeagă materiale pentru numărul următor. Pentru că am fost de curînd printre ei vreau să vă spun că au de gînd să scrie și despre inițiativa unui detașament care pregătește ghizi în... istoria Sucevei și despre cîteva grupe care au descoperit secretul înzestrării celor 24 de perechi de dansatori cu costume naționale și, și... altele, dar mă opresc aici. Vreau ca și cel de-al doilea număr pe care îl vom trimite redacției să fie o surpriză plăcută.

LIDIA TĂLPĂLARU,
locțiitorul comandantului de unitate, Școala generală nr. 1, Suceava

CEA MAI FRUMOASĂ ZI

Dacă la o oră de compunere, la clasa a II-a A de la Școala generală nr. 2 Cîmpia Turzii s-ar da o temă ca aceasta — «Cea mai frumoasă zi din viața noastră» — desigur, zece elevi din această clasă ar scrie despre o anume zi din decembrie, cînd, sub drapelul patriei și al Organizației de pionieri, au devenit pionieri.

Cu aceeași vie emoție am putea povesti același lucru și noi, pionierii clasei a IV-a A de la aceeași școală, care i-am primit în detașamentul nostru.

Adunarea noastră s-a încheiat cu un frumos program artistic, prezentat de noi, pionierii claselor a II-a și a IV-a, răsplătit de cei din sală cu flori și aplauze.

GABRIELA HALALAI,
comandanta detașamentului clasei a IV-a, Cîmpia Turzii

LA 104 m ADÎNCIME...

...în subteranele hidrocentralei de pe Argeș au coborît într-o zi mai mulți pionieri. Uniformele sărbătorești în care erau îmbrăcați anunțau emoționanta adunare ce avea să se desfășoare în vecinătatea uriașelor turbine ale hidrocentralei hidroelectrice. Careul pionieresc înconjurat de muncitori, cîntecele copiilor au sporit solemnitatea acestei adunări în care un grup de școlari din clasa a II-a au primit cravatele roșii.

Felicitările, cuvintele de îndemn pentru noi succese la învățătură și în activitatea pionierească, care ne-au fost adresate de către tovarășul inginer Nicolae Badea, directorul I.C.H. — Curtea de Argeș, ne-au făcut să ne simțim mai mari, mai mîndri de dragostea și încrederea cu care sîntem înconjurați.

Comandamentul unității de pionieri — Școala generală nr. 3, Curtea de Argeș

SEMAFOR

AGENT DE CIRCULAȚIE

Cred că ați văzut cu toții, cînd ieșiți din școală, niște elevi ca și noi, care încearcă să vă ocrotească cînd traversați. Aceștia sînt micii milițieni. Ei, da, așa ceva sînt și eu. Am învățat reguli de circulație, semne și multe altele. După toate acestea au venit unele mici examene și mai tîrziu marele concurs. Prima dată am participat la concursul pe sector și — prima noastră victorie — spun «noastră» deoarece eu și cu unii dintre colegii mei formăm o patrulă — am ieșit pe locul întîi.

După aceasta au urmat iar numeroase alte ore de pregătiri ca să ne putem prezenta la faza pe municipiu. Aici am cam transpirat, dar tot am luat locul... V și două săptămîni în «Tabăra republicană de micro milițieni» de la Bran. A fost grozav, ne-am distrat de minune, am făcut excursii și ne-am întîlnit cu alți colegi din țară vajnici păzitori ai ordinii școlare. Dar toate au rămas niște amintiri frumoase. Întorși în București, am fost invitați să mergem cu tovarăși ofițeri din I.M.M.B. pe străzile Capitalei.

Acum am revenit la munca noastră de elevi și de mici milițieni. Atențiune! Sîntem la post. Traversați numai pe... verde!

CĂLIN OBRETIN
cl. a VI-a, Școala generală nr. 42, București

„ÎN VÎRFUL PENIȚEI"

Apariția gazetei satirice **«În vîrful peniței»** *a fost o surpriză plăcută pentru toți pionierii și elevii* **Școlii generale nr. 3** *din* **Alexandria, județul Teleorman.**

Aproape zilnic, ascuțita peniță a gazetei țintește cu precizie în cei care obișnuiesc să întîrzie, în cei care obișnuiesc să «uite» caietul acasă, în cei care pun piedici ori se antrenează la «box»... cu colegele lor!

Vesela gazetă, apărută din inițiativa unui grup de pionieri, adună în recreații mulți, mulți copii în fața caricaturilor executate de pionierul **Daniel Mărășescu** *și a articolelor scrise de* **Mihaela Frumosu** *și alți pionieri colaboratori.*

Și, culmea, chiar dacă penița este cam... «ascuțită», gazeta se bucură de tot mai mare simpatie în rîndul copiilor.

MIOARA CĂLIN

Un nume devenit familiar în paginile revistei noastre este și acela al elevului Ara Şlughian, de la Școala generală nr. 195 din Capitală. El este unul dintre deținătorii premiului I la concursul de fotografii artistice «Studio 50».

S-a remarcat prin nenumărate fotografii de la Expoziția Internațională Minitehnicus 1970, fotoreportaje despre munca patriotică din școala sa și multe alte instantanee realizate cu măiestrie artistică.

De astă dată, l-am întîlnit cu toții la cea de-a II-a Conferință Națională a Organizației Pionierilor, unde, înarmat cu aparatul de fotografiat, a surprins cu sensibilitate momente ale conferinței. Pe pelicula lucrată de Ara Şlughian am găsit și nenumărate imagini familiare, cu grupuri de copii veniți din toată țara, deveniți acum prieteni buni, zîmbind fericiți obiectivului fotografic.

Peste țării

Solară ploaie
fără sfîrșit

iarba suie
pînă-n zenit

miracolul lumii
viața țării

rodul humii
în ochii zării

rîu zidit
în arborii vii

drum împlinit
peste țării.

CORNELIA PERIANU,
cl. a VIII-a A,
Școala generală Ulmu, jud. Brăila

Creștere

S-au închis ferestrele
Dinspre basm.
Siluetele Cosînzenelor
Au rămas cristalizate
În amintirile noastre.
Stejarii metamorfozați
În tulnice lungi
S-au închinat
În fața sonorității
Și eu, înaltă,
Cu petalele copilăriei în palme,
M-am aplecat
Peste chemările zărilor...

MARIANA ANDREICUȚ,
Școala generală nr. 14,
Baia Mare

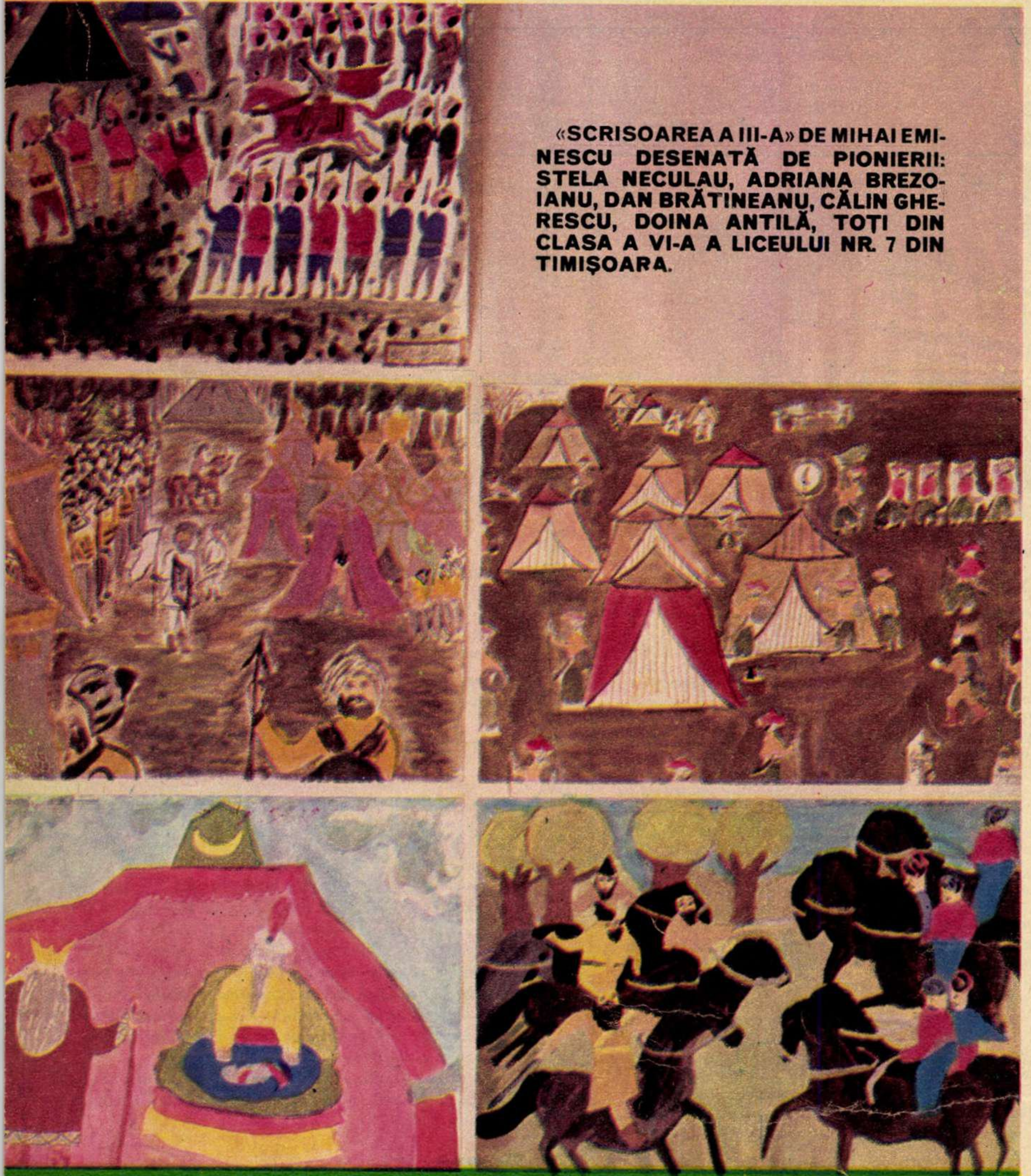

«SCRISOAREA A III-A» DE MIHAI EMINESCU DESENATĂ DE PIONIERII: STELA NECULAU, ADRIANA BREZOIANU, DAN BRĂTINEANU, CĂLIN GHERESCU, DOINA ANTILĂ, TOȚI DIN CLASA A VI-A A LICEULUI NR. 7 DIN TIMIȘOARA.

Voi Fi Și EU ’CA

POVESTIRE

Ulița satului era pustie. Doar la cîteva case, în ceardacuri aplecate spre pămînt, stăteau bătrîni încovoiați, atît de încovoiați că parcă ar fi căutat un lucru pierdut pentru totdeauna. La drept vorbind, bătrînii își pierduseră liniștea; o pierduseră încă din primele zile ale războiului. Ochii lor adînci erau învăluiți de teama că cei pe care-i iubeau vor pieri.

În soarele acelei după-amiezi, pe ulița mare a satului apăru un escadron de artilerie. Soldații erau obosiți, abia se mai țineau pe picioare. Majoritatea erau răniți. Chipurile le erau pămîntii de nesomn.

Deodată, printre ostași, Ștefan zări un caporal. Avea cizme și tunică pe măsura lui, deși nu părea să aibă mai mult de 15 ani. Privindu-l, Ștefan simți o dorință puternică să se apropie de el, să-l întrebe ceva. Nu îndrăzni însă. Abia spre seară, prinse mai mult curaj și se apropie de pozițiile răsărite ca din pămînt pe locul unde altădată ei băteau poarca. Însă nu mică îi fu uimirea cînd îl văzu pe fratele său, Cocoșel, stînd pe genunchii caporalului.

Piciul cum îl văzu, strigă bucuros, cu toată puterea plămînilor săi:

— Tulai nene! — vino să asculți și tu ce povestește.

Atunci caporalul, care aflase o mulțime de

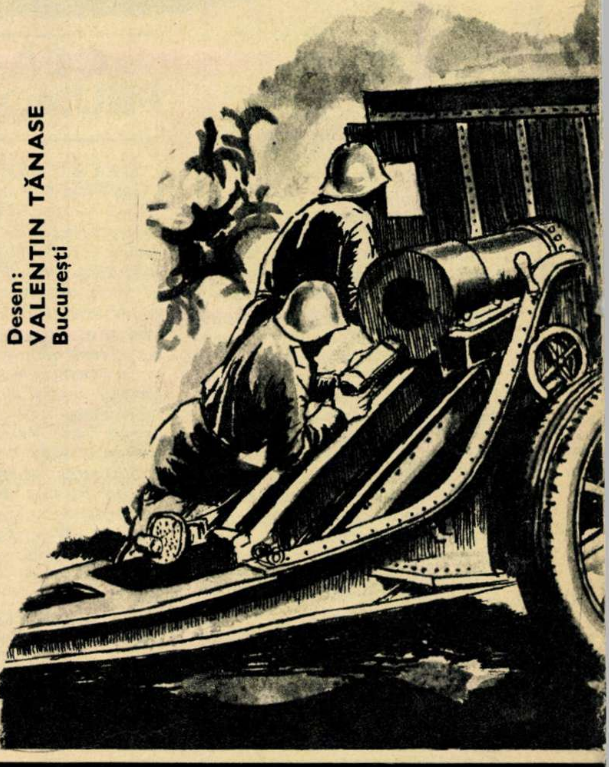

Desen:
VALENTIN TĂNASE
București

Îmi place să citesc! Odată am luat de la biblioteca școlii «Cartea Legendelor» de Alexandru Mitru. Am citit-o pe nerăsuflate și mi-a plăcut atît de mult încît am dorit să-l cunosc personal pe autor, ceea ce am și reușit. El mi-a dăruit, pe cartea «Vulturii de foc», al cărei autor este, o dedicație pe care o păstrez cu drag.

VINICIU MOROIANU, cl.a III-a,
București

De curînd am citit cartea «Mașina timpului» de H.G.Wells, în care eroul principal se plimbă în timp. M-a interesat mai ales capitolul în care el se oprește la «Era de aur». Îmi plac romanele de anticipație și aș vrea să citesc o asemenea povestire în care Pămîntul să fie înfățișat ca o imensă cîmpie, pe care să domnească dragostea și bucuria.

FLORIN MARAN,
cl. a VIII-a B,
Școala generală nr. 168

La școala noastră avem un cerc de ceramică. Poate că unii dintre noi vor duce mai departe meșteșugul părinților, fiindcă pe la noi mulți oameni se ocupă îndeosebi cu olăritul.

În orele de cerc modelăm din lut, împodobim vasele cu frumoase motive de prin partea locului. Cu ajutorul profesoarei noastre, am început să cunoaștem istoria ceramicii în sat la noi. Pentru viitor plănuim să amenajăm, în școală, un muzeu al satului.

IULIANA V. BRATU și IOANA L. VOICU, cl. a VI-a,
comuna Gorgota, Prahova

• • • • • • • • • • • • • • • •

De la cineclubul pionierilor din Galați vă transmitem următoarele știri:

Se lucrează intens la un film documentar despre cele 30 de cercuri de la Casa pionierilor. Ne pregătim filmările pentru un reportaj la Șantierul Naval Galați și, în sfîrșit, un grup

EL

lucruri despre Ştefan din gura celui mic, îi făcu şi lui loc alături şi îl întrebă pe un ton familiar, de parcă s-ar fi cunoscut de cînd lumea:

— Ia spune, măi eroule, cum merge treaba?

— Rău, spuse Ştefan, posomorîndu-se. Tata e pe front şi nu mai ştim nimic de el, iar mama munceşte pe moşie.

— Ah! mă băieţi, mă! Şi eu am dus-o tare greu, deşi am numai 15 ani, a oftat adînc tînărul caporal. La 9 ani am intrat ucenic la tata la atelier, la Franco-Român. Ştiţi, eu sînt din Brăila. Ah! frumos e pe acolo. Şi, cum vă spuneam, am intrat ucenic. Totul a mers aşa pînă în '40, cînd a început războiul. Tata a fost ucis în primele zile, la o demonstraţie. El era în frunte, purta steagul. Era comunist. Voi ştiţi ce înseamnă să fii comunist? Şi eu voi fi comunist ca el. Apoi mama a murit după cîteva săptămîni de o boală grea şi uite-aşa am rămas pe drumuri. Am început să umblu pe chei în căutare de lucru. Cu meseria pe care o ştiam reuşeam să cîştig cîte doi, trei cartofi pe zi. Toate acestea pînă-ntr-o zi cînd a ancorat la chei un vas militar, înalt şi zvelt, o vedetă rapidă de patrulare. Atunci mi-a venit ideea să mă îmbarc. Dar cum? Vasul era păzit şi apropierea interzisă. Şi totuşi am reuşit. Am mers mai întîi în susul apei pînă la 50 metri de vas şi m-am aruncat în Dunăre. Curentul m-a dus aproape de vas. M-am apropiat de lanţul ancorei şi m-am apucat cu amîndouă mîinile de el. Prinzînd un moment de neatenţie a soldatului de pază, m-am căţărat şi m-am răsturnat peste balustradă. Ajuns pe punte, (am uitat să spun că era noapte) m-am ascuns sub afetul unui tun şi tot dîrdîind şi gîndindu-mă la viaţa mea chinuită am adormit. Cînd m-am trezit, era dimineaţă, dar spre uimirea mea mă aflam într-un pat moale, dintr-o încăpere mică. Un bărbat se plimba de ici-colo, îngîndurat. Fără să vreau m-am mişcat. Omul m-a simţit şi s-a întors spre mine. Cînd m-a văzut cu ochii deschişi, m-a apucat de bărbie şi m-a întrebat cu un glas blînd pe care nu-l mai auzisem decît la tata:

— Ia spune! De ce ai plecat de-acasă?

— Nu mai am casă, am răspuns eu ursuz. Nu mai am nici părinţi.

Ochii mari şi frumoşi ai bărbatului s-au întunecat. Între sprîncene i se aşezase o cută adîncă şi aspră. M-a privit adînc, pătrunzător. Probabil că pe chipul meu se citea atîta dorinţă de a rămîne pe vas încît omul mi-a spus:

— Uite ce e băieţaş, eu te înţeleg, dar nu te pot opri pe vas, nu am voie. Roagă-te şi tu de comandantul superior. Eu te voi ajuta. Din cuvintele lui am înţeles că era căpitanul vasului. Eram atît de bucuros încît am vrut să-l îmbrăţişez. Nu m-a lăsat, dar mi-a luat mîna şi mi-a strîns-o puternic, bărbăteşte. Atunci am înţeles că găsisem un prieten.

La comandament nu ştiu ce-a făcut căpitanul, dar ştiu că am rămas pe vas, ca bucătar. Mi-au dat o uniformă şi o armă. Românii întorseseră armele împotriva fasciştilor. Într-o zi am fost trimişi în recunoaştere. Deodată, la un cot al Dunării, după nişte păpurişuri ne-au tăiat calea două vase hitleriste. Am fost luaţi prin surprindere. Căpitanul manevra vasul nostru în aşa fel încît scăpa mereu de capcanele pe care ni le întindeau cele două vase. Însă deodată trupul lui falnic s-a frînt şi s-a prăbuşit. Echipajul a înmărmurit pentru o clipă! Dar numai pentru o clipă, căci imediat focul a început şi mai aprig. Soldaţii plîngeau şi trăgeau. Cele două vase au fost alungate. Noi ne-am întors la bază şi am depus trupul căpitanului. În ziua următoare s-au făcut pregătiri pentru înmormîntare. Într-o sîmbătă, în amurg, cortegiul a pornit spre cimitir. Cînd am ajuns la poartă, unde ne-a primit dangătul sinistru al clopotului, am simţit că mă despart pentru totdeauna de bunul meu prieten. Ajuns la mormînt, plîngînd în hohote, m-am aplecat şi am sărutat fruntea rece a eroului. Apoi m-am ridicat şi cu glas schimbat, pe care aproape că nu mi-l mai cunoşteam, am rostit ca un jurămînt: «Voi fi şi eu la fel ca el». Atîta tot. Apoi s-a sfîrşit. Ne-am întors înapoi la bază. Am mai stat cîteva zile pe vedetă, dar umbra căpitanului mă urmărea pretutindeni. M-am dus la comandament şi am cerut să mă transfere undeva, numai la marină nu. M-a înţeles comandantul. M-a înţeles şi m-a trimis copil de trupă la artilerie. Într-o luptă, cînd la tunul numărul 2 muriseră toţi, m-am repezit acolo şi singur, am făcut-o pe servantul, încărcătorul şi ochitorul. Pentru fapta asta am fost avansat la gradul de soldat.

Într-altă luptă, un tanc hitlerist străpunsese bariera de foc şi ameninţa să ne strivească poziţiile. Cînd am văzut uriaşul pumn de oţel apropiindu-se, în mine s-a răscolit toată ura pricinuită de uciderea căpitanului. Am luat o grenadă, am ieşit din tranşee şi peste o clipă tancul era un morman de fiare urîte, hidoase. Îmi răzbunam tovarăşul.

Pentru fapta asta am fost decorat şi avansat la gradul de caporal. Dar în acea luptă escadronul nostru a fost separat de restul diviziei. De atunci rătăcim în căutarea tovarăşilor. Sîntem înconjuraţi de fascişti şi nu ştiu dacă vom putea rezista. Ei, dar v-am spus prea multe şi uite că s-a înnoptat. Hai, gata! la culcare.

Cei doi copii se îndepărtară. Ştefan nu avea de unde să ştie că acestea erau ultimele cuvinte pe care le auzea de la prietenul său. În timpul nopţii au fost lupte. A doua zi alergă cu fratele său mai mic spre poziţiile bateriei de tunuri. Locul de joacă de altădată era răscolit de explozii. Bateria plecase. Ştefan privi pămîntul răscolit de explozii şi cu un glas înecat în lacrimi, dîrz, rosti ca un jurămînt: «Voi fi şi eu la fel ca el!»

ICHIM ŞTEFAN,
Brăila

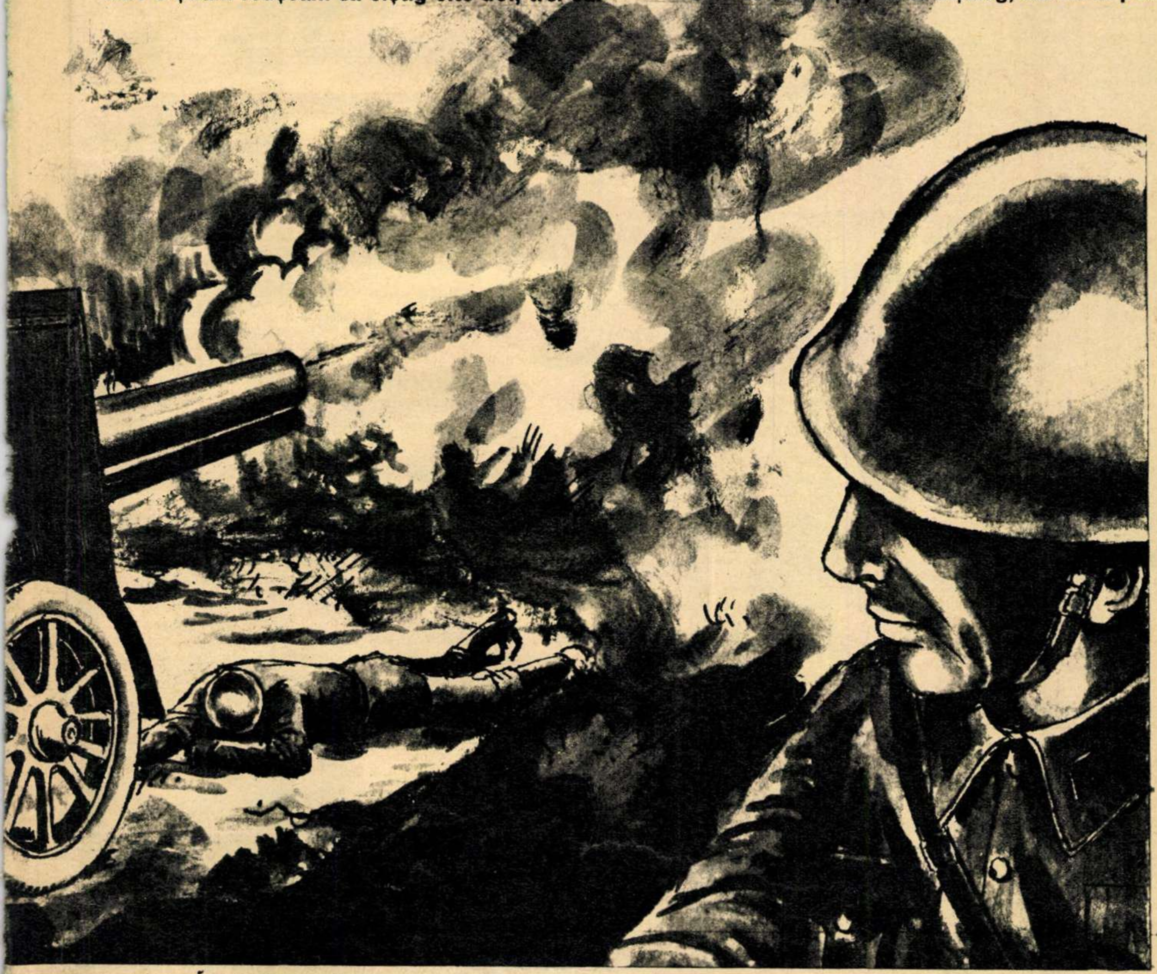

---

de pionieri lucrează la două scenarii pentru filme artistice ce vor fi prezentate la viitoarea ediţie a Festivalului republican al cinecluburilor pionereşti.

Corespondent special
VASILE CABURGAN,
Galaţi

Înainte de a viziona filmul «Steaua de tinichea», am văzut pozele din vitrina cinematografului.

— A, un film cu bătăi şi împuşcături.

Ei, nu! Nu aceasta e faţa filmului, chiar dacă subiectul se desfăşoară în Vestul Sălbatic.

«Steaua de tinichea» este un film despre inteligenţă, un film despre calm şi curaj, un film ce impresionează. Acţiunea se desfăşoară în atmosfera unui oraş nord-american din veacul trecut. Într-una din zile, în oraş soseşte El, cowboyul dreptăţii. Asistăm la un şir de rivalităţi, urmăriri şi bătăi. Dar pe acest fundal se profilează figura eroului însufleţit de idealuri nobile. Cu calm, răbdare şi inteligenţă rezolvă orice problemă spinoasă.

ION PETRESCU,
Liceul nr. 1, Timişoara

Membrii cercului foto al Casei pionierilor din Suceava i-au surprins în obiectiv pe colegii lor mai mici, de la cercul de păpuşi. Aceştia sînt nu numai meşteri în confecţionarea păpuşilor, dar ştiu tot atît de bine să le dea viaţă în piesele pe care le joacă pe mica lor scenă.

La TEZĂ

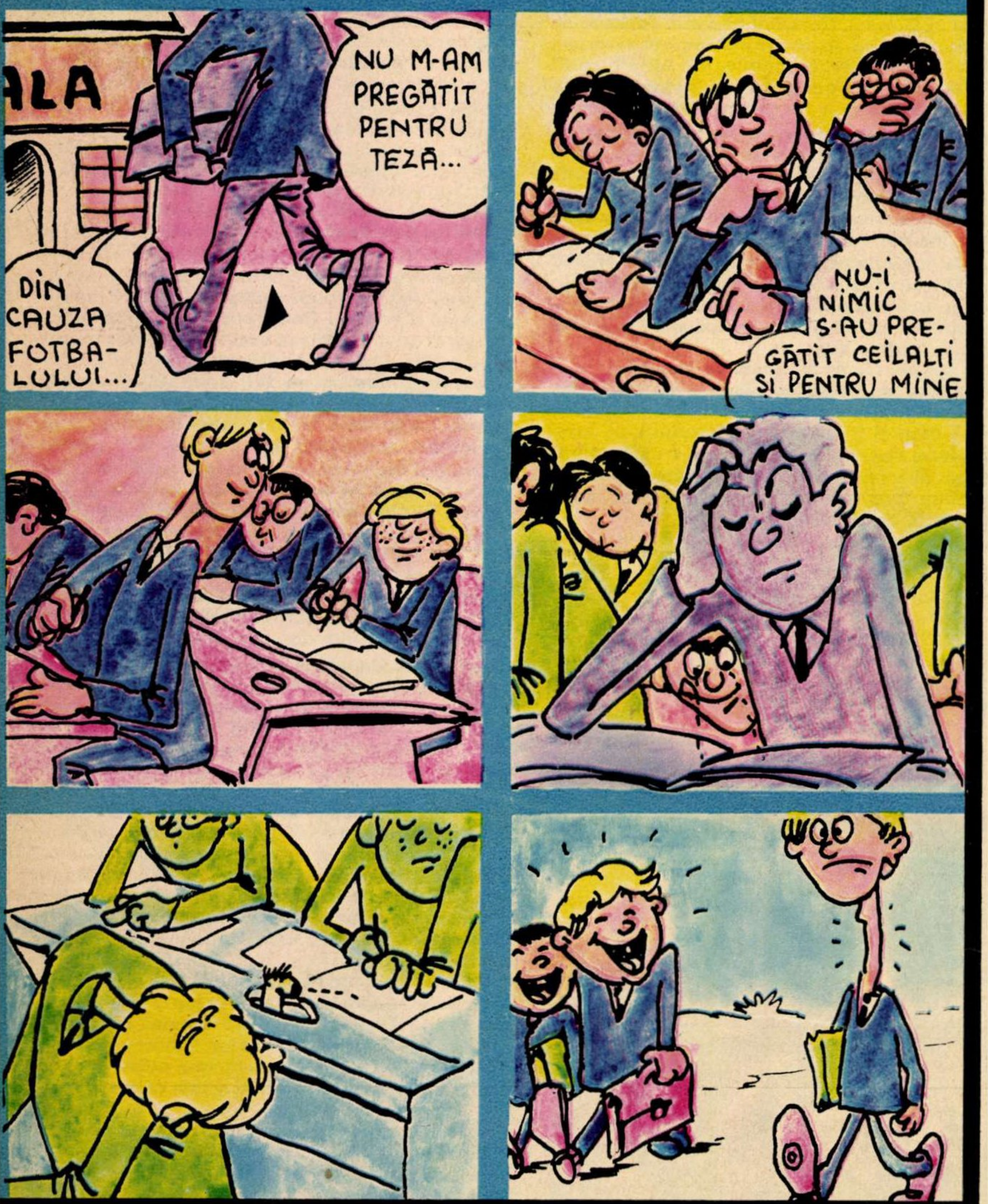
ALA
NU M-AM PREGĂTIT PENTRU TEZĂ...
DIN CAUZA FOTBALULUI...
NU-I NIMIC S-AU PREGĂTIT CEILALȚI ȘI PENTRU MINE

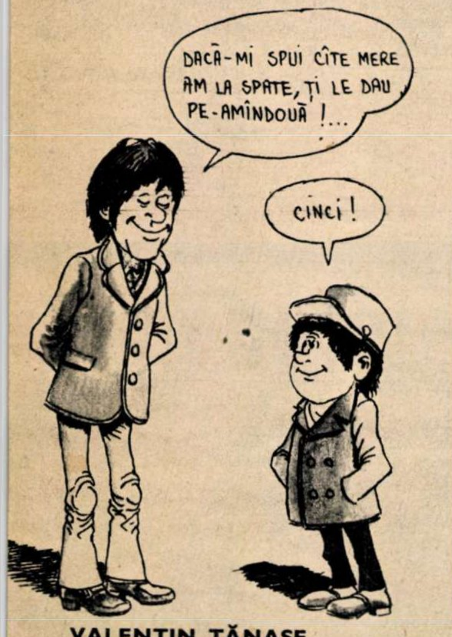
DACĂ-MI SPUI CÎTE MERE AM LA SPATE, ȚI LE DAU PE-AMÎNDOUĂ !...
CINCI !

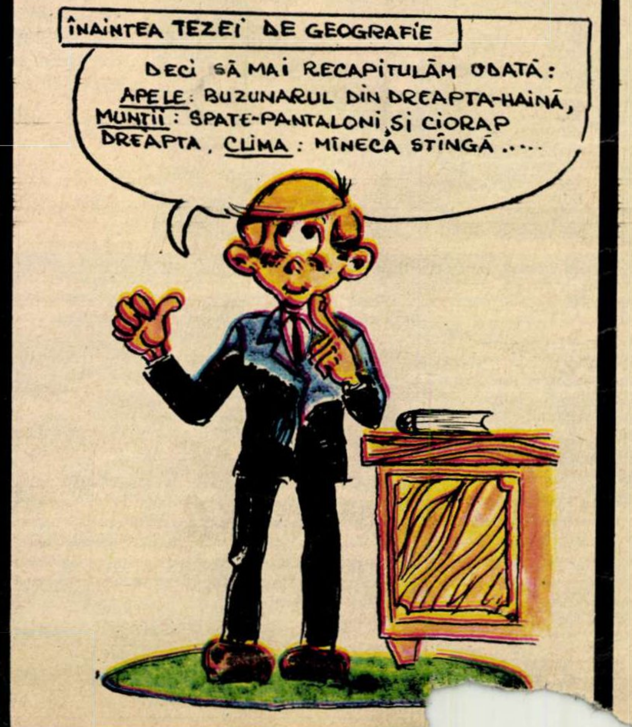
ÎNAINTEA TEZEI DE GEOGRAFIE
DECI SĂ MAI RECAPITULĂM ODATĂ: APELE: BUZUNARUL DIN DREAPTA-HAINĂ, MUNȚII: SPATE-PANTALONI ȘI CIORAP DREAPTA, CLIMA: MÎNECĂ STÎNGĂ.....

VALENTIN TĂNASE,
Liceul «Aurel Vlaicu», București

Iarna

Versuri și muzică:
NARCIS PRISECARU
cl. a V-a, Bicaz, județul Neamț

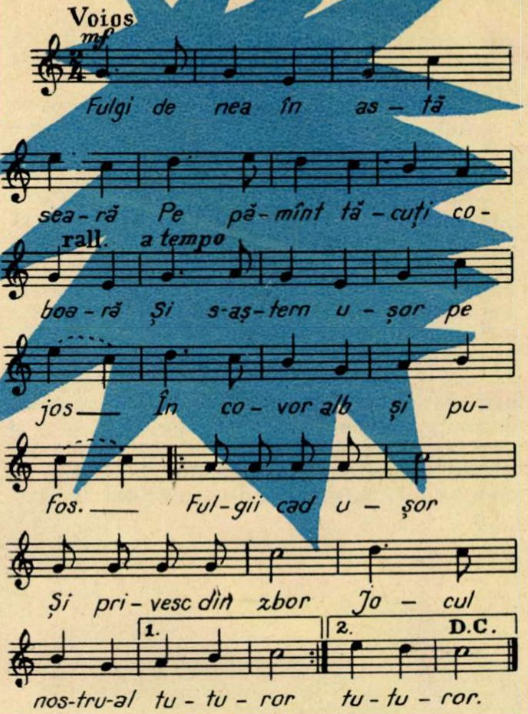
Voios
mf
Fulgi de nea în as – tă
sea-ră Pe pă-mînt tă-cuți co-
rall. a tempo
boa-ră și s-aș-tern u-șor pe
jos În co-vor alb și pu-
fos. Ful-gii cad u – șor
Și pri-vesc din zbor Jo – cul
1.
2.
D.C.
nos-tru-al tu-tu-ror tu-tu-ror.

I. Fulgi de nea în astă seară
Pe pămînt tăcuți coboară
Și s-aștern ușor pe jos
În covor alb și pufos.

Refren:

Fulgii cad ușor
Și privesc din zbor
Jocul nostru-al tuturor.

II. Toți copiii ies din casă
Chiar de-i ger lor nu le pasă
Și se-ncinge o bătaie
De te miri: ce hărmălaie!

Refren.........................

III. Cu patine, schiuri, sănii
Se întrec în toiul iernii.
Mai departe-n colț de stradă
Au făcut om de zăpadă.

Refren...

DIN GOANA CONDEIULUI

ÎNCERCAȚI SĂ GĂSIȚI GREȘELILE DIN TEXTUL DE MAI JOS

- **Toamna era pe sfîrșite și brazii își scuturau una cîte una frunzele veștejite.**
- **Condorul scoase un țipăt ascuțit și se aruncă asupra prăzii.**
- **Într-o duminică cînd am fost cu tăticul la pescuit, am văzut un cîrd de berze care înotau printre trestii.**
- **Păunița își roti cu mîndrie coada împodobită cu pene minunat colorate, în timp ce păunul care nu se putea mîndri cu asemenea podoabă stătea modest în urma ei.**
- **Coarnele minunate ale renului se încurcaseră în vegetația luxuriantă din pădurea tropicală.**
- **Puiul de cangur nou născut alerga sprinten în urma mamei sale.**

CARMEN LILIANA HRUBORU,
Tecuci

Galeriile de artă

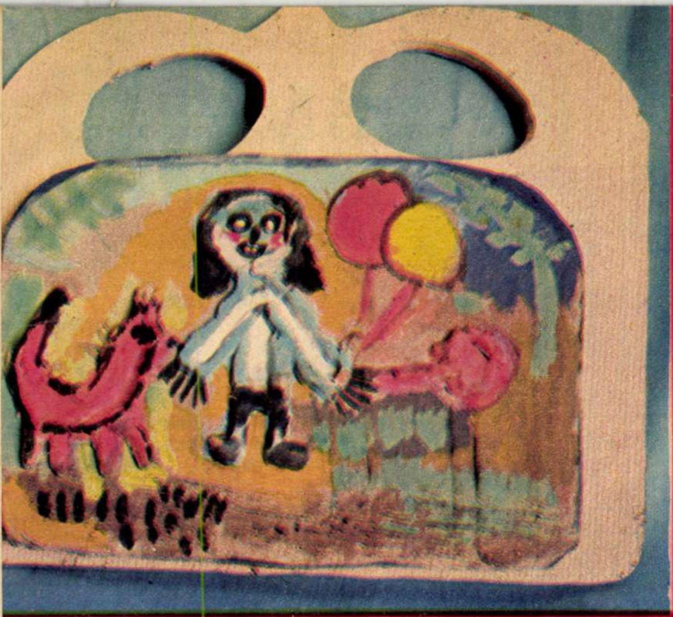

Desen: **VIOREL JERPĂLĂU**, Tulcea

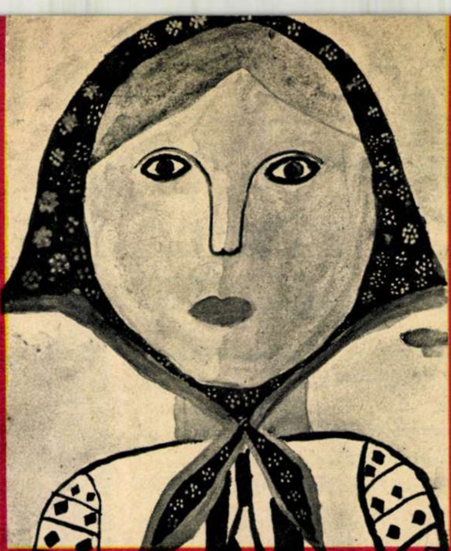

«PORTRET» de **ZAMFIRA IANCU**,
cl. a V-a, comuna Draga, Sălaj

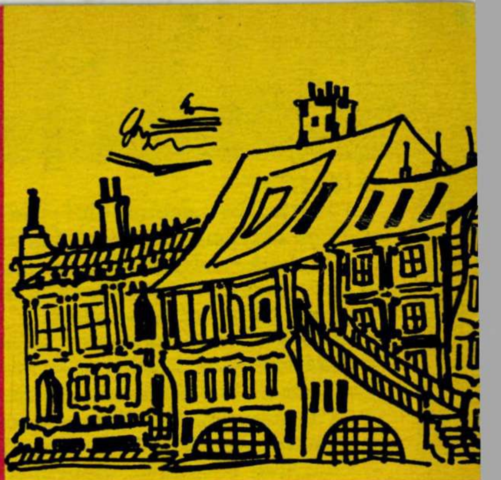

«CASE»
Desen: **ȘTEFAN GRECIANU**,
cl. a V-a, Liceul nr. 42, București

Desen: **SPERANȚA IVAȘCU**,
comuna Vulturești, Argeș

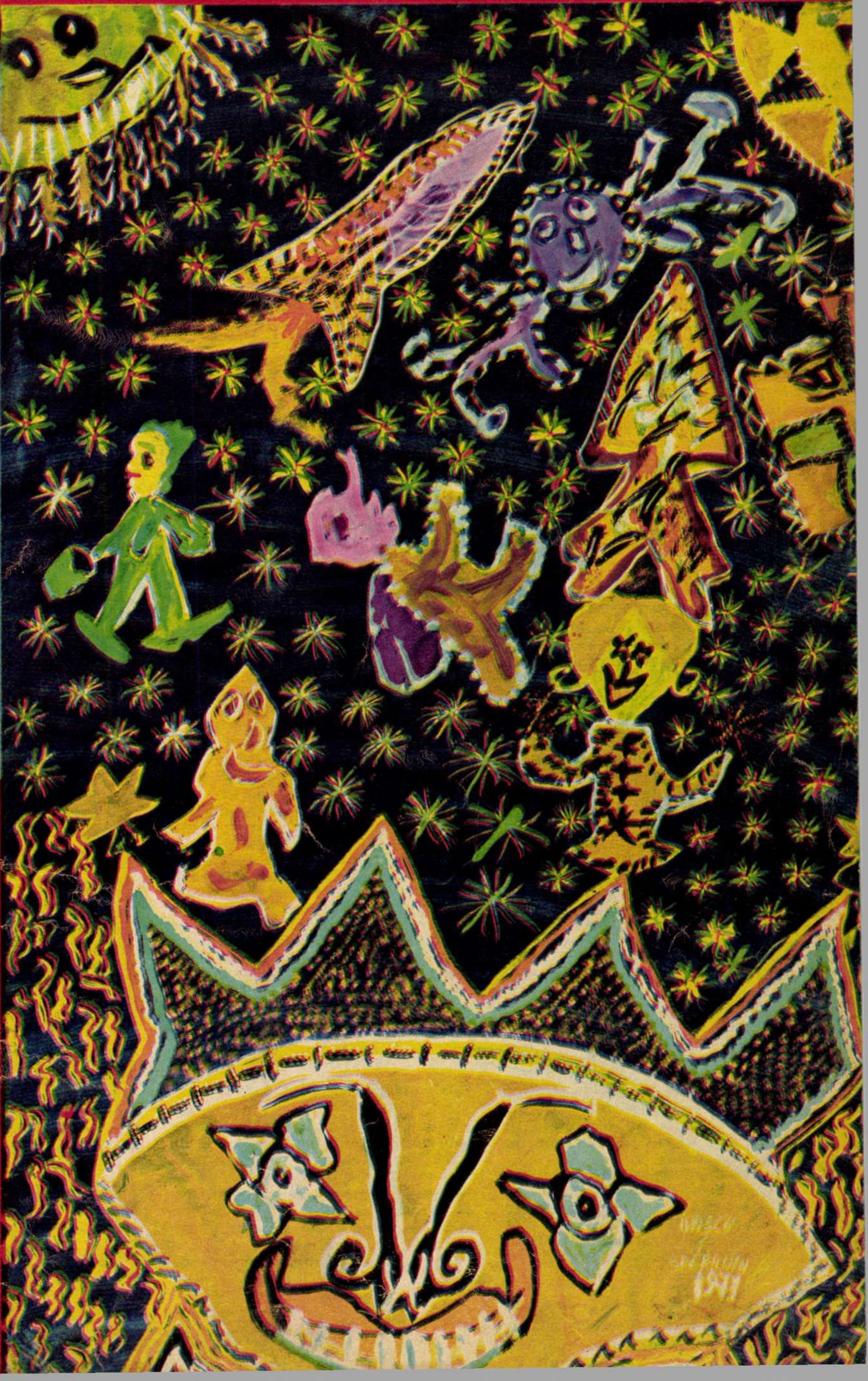

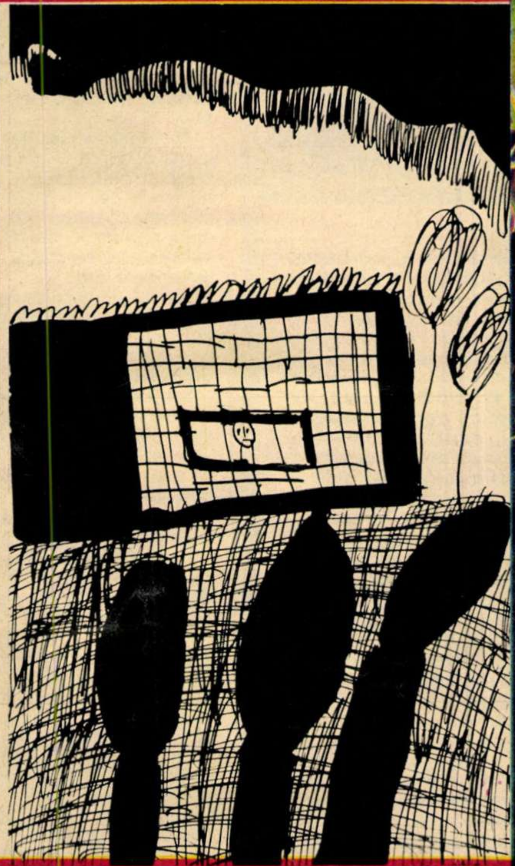

«COMPOZIȚIE»
desen: **CRISTINA SUȘALĂ**, București

Membrii echipajului «Chemarea munților» de la Școala generală nr. 60 din București, pregătindu-și mîncarea

CHEMARE

Noi, membrii echipajului «Vînătorii lui Dragoș» de la Casa pionierilor din Iași, participanți la prima ediție (1969) a «Expedițiilor Cutezătorii», cîștigători ai trofeului «Busola de aur», propunem ca, începînd cu anul 1972, să se organizeze un concurs al veteranilor participanți la expediții.

Pentru aceasta sugerăm să se organizeze aceleași echipaje (cîștigătoare) cu aceiași membrii și, dacă se poate, cu același conducător. De asemenea, propunem ca trofeul pus în dispută să se numească, ținînd seama că participanții sînt uteciști, «A 50-a aniversare a U.T.C.» sau «Prietenie» ori «Veteranii».

Așteptăm răspunsul celorlalți «veterani» ai «Expedițiilor Cutezătorii».

VÎNĂTORII LUI DRAGOȘ
ECHIPAJ DISTINS CU «BUSOLA DE AUR» *1969.*

Membrii echipajului «Zăganul» (Școala generală nr. 10 din Arad)

Binecunoscuții «Vînători ai lui Dragoș» (Casa pionierilor-Iași) colecționînd obiecte etnografice dintr-un sat de munte.

Trei dintre expediționarii care au mers în munții Semenicului pe urmele detașamentului condus de Ștefan Plavăț.

DESCRISE DE CĂTRE EXPEDIȚIONARII ÎNSIȘI

LA FIRIZA

Deodată, din adîncimea văii țîșnește spre culmi o construcție de beton, rod al muncii asidue a constructorilor maramureșeni, care prin trăinicia și impunătoarea ei înfățișare se aseamănă cu munții care o înconjoară. Este barajul Firiza.

Ajungînd sus, deasupra barajului, grandioasa lui înfățișare dispare, făcînd loc unui nou peisaj care ne impresionează prin frumusețea lui delicată ce se desfășoară în fața ochilor noștri uimiți: o imensă oglindă de apă între munții acoperiți de păduri, o «mare» pe care abia așteptăm să o cercetăm.

În scurtul popas pe care-l facem aici, avem prilejul să aflăm de la paznicul Gavril Selinc, care păzește aceste bunuri și obiective importante ale județului Maramureș, cîteva date despre această hidrocentrală. Iată-le: «marea», cuprinsă între dealurile Berdu și Văratici, a apărut aici în anul 1966, avînd o capacitate maximă de 21 milioane mc apă; puterea instalată a hidrocentralei este de 4,5 MW/h; pe lacul de acumulare plutesc două vaporașe, cîteva bărci și o iolă; pe lîngă complexul turistic, este în perspectivă construirea unui complex nautic.

Oamenii muncii din Maramureș se mîndresc cu aceste realizări obținute prin munca harnică a localnicilor de pe aceste plaiuri pitorești. În timpul lor liber au un minunat prilej să-și refacă forța de muncă, plimbîndu-se pe «marea» parcă nesfîrșită, respirînd aerul curat, admirînd frumusețile peisajului din împrejurimi.

După acest popas, în care am avut prilejul și să cercetăm cu privirea împrejurimile, pornim din nou la drum, străbătînd șoseaua în serpentină care trece prin mijlocul naturii primitoare, de-o neprețuită bogăție și frumusețe. După un drum obositor, dar plăcut, ne oprim pe o pajiște de munte cu iarba deasă și moale, ca un covor mătăsos.

Cu toată oboseala de peste zi, ne apucăm voioși de lucru și după mai puțin de-o oră corturile sînt instalate și masa pregătită. După drumul străbătut prin aerul curat de munte, pofta de mîncare nu lipsește nimănui.

ÎN LINIȘTEA NOPȚII

În fața corturilor focul mai pîlpîie. Peste natură se lasă o liniște adîncă. Doar stelele cerului veghează în tăcerea nopții. În vale se aude clipocitul undelor stîrnite pe lac de adierea brizei montane. Echipajul stă adăpostit în corturi. Visele îi poartă pe unii dintre noi într-o lume de basm.

Lîngă foc veghează doi dintre membrii echipajului — Crețu A. Dan și Bârzan P. Antim. La un moment dat un foșnet abia simțit se aude prin iarbă și atrage atenția celor doi. Ce să fie oare? se gîndesc ei.

Raza lanternelor descoperă două puncte fosforescente, ca două lumînări aprinse. Emoția crește. Privind mai atenți în spatele corturilor, cei doi văd că, atrasă de mirosul irezistibil al fripturii atîrnată de o ramură a unui măr sălbatic din apropiere, vicleana vulpe și-a făcut prezența. Foamea i-a învins teama.

Cei doi încearcă s-o alunge, dar ea ezită pentru un moment. Avînd la îndemînă un lemn, Crețu aruncă cu el după vulpe. Se întorc apoi liniștiți la corturi, crezînd că vulpea își va căuta cina în altă parte, însă luînd, din prevedere, friptura cu ei.

Liniștea se așterne din nou. Flăcările focului mai licăresc încă în noapte. Cei doi au intrat în corturi să se culce. Nici nu s-au așezat bine sub pătură cînd din nou vulpea cu pricina a început să dea tîrcoale corturilor. De data aceasta i s-a simțit prezența prin zgomotul făcut de mirositul ei sacadat, la capătul cortului, unde ne așezaserăm proviziile. Au lăsat-o însă în pace, iar ea, văzînd că nu are posibilitatea de a se înfrupta din bunătățile echipajului, s-a retras undeva, în adîncul codrului.

«MAREA» SUB LUPĂ

Priveliștea lacului de acumulare care se întinde la sud de Firiza, cuprins între dealurile amintite anterior, mai reține echipajul cîteva ore. Membrii grupelor de geografie și de naturale se îndreaptă voioși spre anumite puncte ale lacului pentru a-și face observațiile.

După urmele de materiale lemnoase (așchii, bucăți de lemn, mîl depus pe țărm, ierburi agățate de trunchiurile sălciilor etc.) se poate trage concluzia că nivelul lacului crește în timpul viiturilor sau al ploilor torențiale de vară. S-a măsurat de la nivelul peliculei de apă în momentul dat, înălțimea stratului posibil de apă (bineînțeles, cu aproximație) în timpul viiturilor, după un procedeu simplu: s-a așezat pe apă o bucată de scîndură găsită la mal pentru a obține orizontalitatea; pe această scîndură s-a pus un băț vertical, iar de la marginea de sus a urmei lăsate pe mal de viitură s-a pus un alt băț paralel cu scîndura (orizontal), care s-a intersectat cu bățul vertical într-un anumit punct; s-a măsurat apoi cu rigla de la punctul intersectat pînă la scîndură și s-a obținut lungimea de 40 cm. Asta înseamnă că, în timpul ultimei viituri, nivelul lacului a crescut cu un strat de apă gros de 40 cm, ceea ce înseamnă acumularea și folosirea unei uriașe cantități de apă care înainte nu numai că se risipea, dar mai provoca și distrugeri. Un membru al echipajului a reușit să pescuiască un păstrăv, de unde am dedus că lacul este populat cu păstrăvi. În afară de aceasta, la mal, pe lîngă sălcii, s-au observat mormoloci de broască, broaște adulte, libelule etc., iar în apă, larve de diferite insecte caracteristice zonei montane.

Pe mal, ca vegetație, predomină pipirigul, sălciile în cantitate mai mică, fagul, molidul și altele, iar plantate de către organele silvice am găsit multe exemplare de «catalpa» și «spațium juceum».

După efectuarea observațiilor hidrologice, faunistice și floristice, s-au colectat frunze de catalpă, de spartium, iar păstrăvul, fiind un exemplar mic (10 cm), după ce a fost studiat de întregul echipaj, observîndu-i-se mișcările rapide în cîrligul undiței, varietatea culorilor, forma corpului și a aripioarelor, a fost lăsat liber, să mai crească...

Din jurnalul de bord al echipajului «Someș '71» de la Școala generală din Jibou — Sălaj, scris de PETRE BÎRZAN

BAROMETRU ANEROID

Este un instrument ce poate utila colțul micului meteorolog și poate fi realizat ușor din următoarele materiale: un vas de sticlă, o bucată de gumă, o fîșie de tablă, un bold, o pioneză, un cui, două scînduri mici și o bucățică de carton.

Vasul de sticlă poate fi un borcan (de circa 1 l), ales în așa fel încît să aibă o lărgime cît mai mare la gură și să nu fie prea înalt.

Membrana de gumă se confecționează dintr-o cameră de minge. Fixarea ei se face astfel: se întinde pe gura borcanului, se leagă strîns cu ață pescar, se taie de jur-împrejur la 1 cm. În dreptul aței se aplică soluție de lipit camerele de bicicletă pentru asigurarea etanșeității. În locul aței pescar se poate folosi elastic rezistent.

Acul de legătură se confecționează dintr-un bold trecut printr-o pioneză fără ac, în așa fel încît gămălia să nu iasă. Rolul lui este de a fixa indicatorul de membrană.

Rondela se taie din același material ca și membrana, avînd un diametru de circa 3 cm. Prin centrul ei se trece acul de legătură, după care se lipește la mijlocul membranei.

Acul indicator se taie dintr-o tablă lungă de circa 15 cm și lat de 1 cm. Capătul indicatorului se taie ascuțit, iar la cel de bază (pe colț) se găurește pentru introducerea boldului (ac de legătură). Aceasta se îndoaie sub formă de cîrlig la înălțimea de 1 cm.

Scîndurile mici se așază una orizontală (pe care stă borcanul fixat cu 3 cuie laterale), iar alta vertical, prinzîndu-le una de alta cu cuie potrivite.

Sprijinitorul acului indicator se realizează dintr-un cui bătut în scîndura verticală, astfel ca vîrful lui să ajungă sub acul indicator, urmărindu-se ca aceasta să aibă o poziție orizontală. Distanța cuiului sprijinitor trebuie să fie de 2 cm față de acul de legătură (boldul — cîrlig).

Cadranul se confecționează dintr-un cartonaș ce se prinde pe scîndurica verticală. Etalonarea se face după un barometru cu mercur.

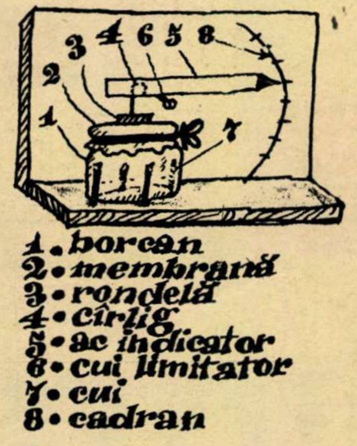

Explicații

Barometrul aneroid, descris mai sus, măsoară presiunea atmosferică prin oscilațiile membranei. Aceasta devine convexă (bombată) sau concavă (lăsată în jos), după cum presiunea atmosferică este mai mare sau mai mică decît presiunea aerului din interior.

STOICA TUDOR, URICARU ADRIAN, IGNĂTESCU EUGEN

Lucrarea a fost realizată în cadrul cercului de mecanică fină Casa pionierilor Bacău

CLUB 2000

Dragă redacţie,
în oraşul meu, nu de mult,
a avut loc
un eveniment important.
Uzina Oţelul Roşu a împlinit
175 de ani de viaţă,
175 de ani de foc nestins,
timp în care au trecut prin
halele uzinei generaţii şi generaţii
de muncitori. Dar abia în anii
puterii populare uzina
a devenit a muncitorilor,
a ajuns să fie mare,
bogată şi frumoasă, să arate aşa cum este azi.
Mii de oameni, de diferite meserii:
laminatori, turnători, formari, electrochimişti,
lăcătuşi, strungari, electricieni, lucrează cot la cot
pentru ca uzina să devină cît mai mare şi mai modernă.
Unii dintre ei au fost distinşi cu ordine, medalii şi diplome de
muncitori fruntaşi.
Uzinei noastre, care a împlinit 175 de ani, îi dorim la mulţi ani.

ANEMARIE KOZILEK, Braşov

Desen: **LUDOVIC POP**,
Liceul «Panait Cerna» Brăila

PENTRU RADIOAMATORI

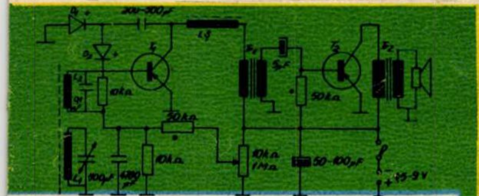

Montajul prezentat este un receptor de tipul reflex avînd detecţia cu dublare de tensiune, obţinută cu diodele D1 şi D2, de tipul EFD 106, EFD 108 D2B sau orice alt tip echivalent.

Tranzistorul T1 este de tipul celor de radio frecvenţă: P401, P402, EFT 308, OC 171 etc. În ceea ce priveşte tranzistorul T2, el este de joasă frecvenţă de tipul P14, MP49, EFT 321, EFT 323, EFT 351, EFT 353 sau orice alt tip de echipament. Bobinele se vor realiza pe o bară de ferită rotundă de 60-80 mm lungime şi 8-10 mm diametru, L1 are 60 spire, iar L2 are 6 spire de liţă radiofrecvenţă sau din sîrmă izolată cu email. LŞ este un şoc şi se confecţionează pe un miez de ferocart 2-8 mm diametru, bobinîndu-se 300-500 spire din sîrmă de 0,07–0,15 mm. Tr1 şi Tr2 se procură din comerţ, fiind de la receptoarele S631, S632 sau Mamaia, la un preţ convenabil. Ele se vor monta ca şi în schema receptorului de la care provin, cu singura deosebire că se va folosi numai 1/2 din înfăşurare. Rezistenţele notate cu steluţă trebuie potrivite experimental ca valoare la punerea în funcţiune a montajului, pentru a obţine un randament bun.

Restul pieselor pot diferi de valorile indicate cu 20%. Difuzorul folosit în acest montaj este de tipul miniatură cu o impedanţă de 8 Ω.

Receptorul executat funcţionează de la prima probă. Cu el se pot recepţiona fără antenă şi priză de pămînt posturile locale, iar seara şi posturi europene, ce-i drept mai slab. El prezintă un volum suficient şi selectivitate destul de bună.

IOAN PETRE
elev

Activitate rodnică în cercurile tehnice

Foto: CERCUL FOTO, Casa pionierilor Baia Mare

MARCEL JOIŢA, din Motru, propune o posibilă invenţie:

Undiţă cu avertizor electronic

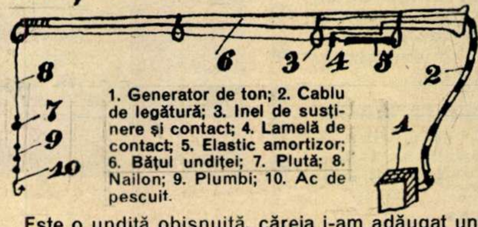

1. Generator de ton; 2. Cablu de legătură; 3. Inel de susţinere şi contact; 4. Lamelă de contact; 5. Elastic amortizor; 6. Bătul undiţei; 7. Plută; 8. Nailon; 9. Plumbi; 10. Ac de pescuit.

Este o undiţă obişnuită, căreia i-am adăugat un generator de ton. În momentul în care peştele vine la momeală, se produce un contact electric la suprafaţă şi generatorul începe să emită semnale audio. Un elastic amortizor permite ca circuitul să se întrerupă imediat după ce peştele a plecat sau a fost pescuit. Orice invenţie este bună prin calităţile şi noutăţile pe care le aduce. Undiţa cu avertizor electronic are următoarele calităţi:

1. Permite pescarilor să stea mai relaxaţi, aşteptînd avertismentul semnalului sonor emis de generator care anunţă «vizita» peştelui.

2. Cînd bate vîntul, pe lacurile unde se pescuieşte cu undiţa se formează valuri mari, care mişcă pluta într-o parte şi în alta. Pescarul poate fi indus în eroare, deoarece el nu are de unde să ştie că pluta este mişcată de vînt sau de peşte. Avertizorul electronic clarifică această problemă.

Generatorul de ton pe care l-am ataşat la undiţa obişnuită are şi el unele calităţi, care amplifică calităţile undiţei cu avertizor electronic:

— mărime şi greutate mică (nu depăşeşte 50 g); dacă se folosesc piese în miniatură, întreg montajul se poate asambla într-o cutie de mărimea unei cutii de chibrituri;

— consum redus de energie electrică, montajul fiind alimentat de la o baterie de 1,5 V;

— este foarte ieftin, fiind cel mai simplu generator de ton.

CLUB 2000

ÎNTÎLNIRE CU FIZICA

a fost titlul unei serate organizată de uteciştii dintr-a VIII-a la care a fost invitat detaşamentul nostru. A fost o adunare extraordinară — fizicienii şcolii au prezentat experienţe distractive de fizică, probleme şi jocuri de isteţime care ne-au amuzat şi din care, în acelaşi timp, am învăţat. Interesant a fost faptul că şi noi, oaspeţii, am fost chemaţi să participăm la experienţe. Le mulţumim uteciştilor. Acum e rîndul nostru să-i invităm.

ROXANA ORENDOVICI,
cl. a VII-a,
Şcoala generală
nr. 3, Vaslui

Desen: **SERGIU NICOLA**, Timişoara

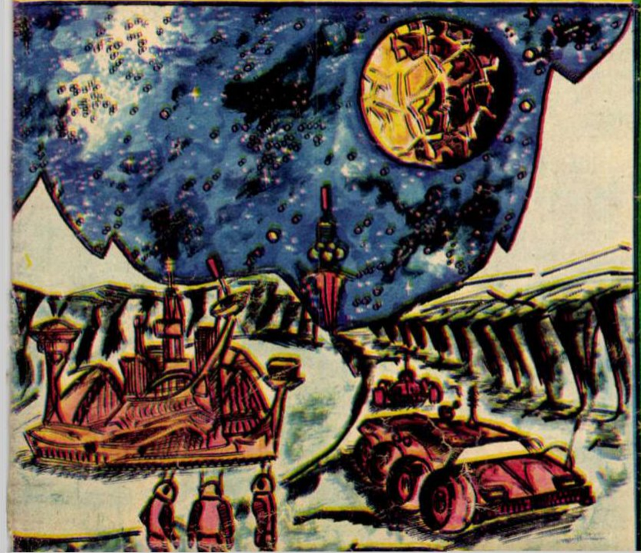

SÎNTEŢI ISTEŢI ŞI PERSPICACE?

A 1. Un grup de rîndunele zboară în formaţie:
Două zboară înaintea uneia, una zboară între două, iar două în spatele uneia. Cîte rîndunele sînt?

2. Care este întrebarea la care se răspunde «nu» fiindcă este imposibil să răspunzi «da»?

3. De cîte ori puteţi scade 10 din 50?

4. Un om se află într-un loc pe Pămînt de unde în orice parte ar porni merge tot spre Sud.

OCTAVIAN DOBRE, cl. a VII-a B,
Şcoala generală nr. 160,
Bucureşti

B *Ioana are un unchi pe care îl cheamă Pavel, o verişoară, Gina, un frate Mihai şi o soră Ina.*

1. Cîte verişoare are Ina?
2. Cîţi copii are Pavel?
3. Cîte surori are Mihai?

FLORIA LUCA,
Şcoala generală nr. 5,
Medgidia, judeţul Constanţa

C

1. Ce număr împărţit prin pătrimea lui dă ca rezultat exact patru?

2. Ce este mai mare: o jumătate dintr-un sfert sau un sfert dintr-o jumătate?

3. Ce este o dată într-un minut, de două ori într-un moment şi niciodată într-o oră?

4. Doi şahişti care joacă 7 partide pot avea acelaşi număr de victorii?

5. Un unghi de 15° este privit printr-o lupă care măreşte de 4 ori. Care va fi deschiderea lui?

CĂLIN STERESCU,
Şcoala generală nr. 4,
Curtea de Argeş

(RĂSPUNSURILE ÎN PAG. 15).

CUPA „ION MOINA”

Blajul trăiește sub amenințarea albastră a zilelor reci, așteptînd resemnat dansul alb, grațios al fulgilor... S-ar părea că nimic neobișnuit nu tulbură liniștea seculară a orașului. Totuși, noi, cei mai mici locuitori ai lui, trăim bucuria și emoția unui important eveniment: părăsind pentru cîteva ore Clujul, revine în mijlocul nostru un prieten drag, unul dintre oamenii care au crescut pe aceste meleaguri, cunoscutul alergător de viteză Ion Moina.

Secundele sînt numărate. În sfîrșit, orele 14. Cunoscutul sportiv dă startul în cursa de 60 m viteză și zeci de copii ai Blajului de azi își dispută întîietatea pentru Cupa «Ion Moina», competiție de atletism aflată la prima sa ediție.

...Casa de cultură orășenească. În mijlocul unei mulțimi entuziaste de pionieri și școlari, conferențiarul universitar Ion Moina deapănă amintiri de pe stadioanele, de pe pistele de alergări ale lumii. Sala este electrizată. Întrebări și iar întrebări adresate de tînăra generație fostului campion. În atmosfera sărbătorească, filmul amintirilor se derulează secvență cu secvență, una mai interesantă decît alta. Apoi, din mîinile fostului campion, cupa care-i poartă numele trece în cele ale pionierilor cîștigători. Strîngeri de mînă, îndemnuri fierbinți la noi și însemnate succese școlare și sportive.

Tuturor celor prezenți le apare într-o nouă lumină semnificația acestui moment emoționant: aici, în orașul vibrînd de istorie, s-a transmis o nouă ștafetă, aceea a dragostei pentru sport.

Întrecerile sportive prilejuite de prima ediție a Cupei «Ion Moina» au fost urmate de un frumos și bogat program artistic care a completat acea zi minunată, o zi de toamnă tîrzie în care primăvara a revenit... A revenit pentru cîteva ore, sfidînd parcă legile firii.

EMILIA RADU,
cl. a VII-a B,
Școala generală nr. 1 Blaj,
județul Alba

Voinicii dintr-a V-a

Evenimentul pe care-l voi povesti în această scrisoare a avut loc la 1 noiembrie 1971. Cei mai încercați sportivi și turiști din școala noastră, de la cei din clasa a IV-a, pînă la cei din a VIII-a s-au adunat pe Valea Răcădăului (la marginea Brașovului). Aici trebuia să se desfășoare un concurs de orientare turistică, într-o pădurice în care ușor te poți orienta, mai ales că arborii erau lipsiți de frunze. Startul se dădea din cinci în cinci minute. Traseul cuprindea 3 puncte de control, la care erau ștampile. Cînd un echipaj găsea un punct de control, trebuia să aplice o ștampilă care să dovedească că a trecut pe acolo. Ștampila se aplica pe harta care o avea fiecare echipaj, mai precis într-un colț al foii pe care era harta.

Deși nu făceam parte din nici un echipaj, eram cuprins și eu de febra emoțiilor. Venisem acolo în calitate de fotograf al cercului de turism. Aveam multe speranțe că echipajul clasei mele, format din cinci pionieri, va cîștiga. După îndelungi întreceri, speranțele celor care credeau în victoria celor dintr-a opta au fost spulberate de echipajul clasei a V-a B. Deci cei dintr-a cincea au creat marea surpriză a concursului, cîștigînd cupa «Voinicul». Au parcurs distanța în 7 minute, conduși de Cornelia Butnaru, care este și președintă a detașamentului. Am aflat că ceilalți membri ai acestui echipaj sînt elevi fruntași la învățătură și pionieri destoinici. Cei din clasa mea au parcurs traseul în 28 de minute, reușind astfel să spulbere speranțele... noastre. Însă și asta e ceva cînd te gîndești că era o vreme rece și înnorată.

Dragă redacție, îți promit că eu și cu ceilalți elevi din clasa a VI-a C, membri ai cercului de turism din Școala generală nr. 10 Brașov, vom trimite corespondențe în legătură cu activitățile cercului.

P.S.

În foto puteți vedea echipajul cîștigător. În centru, în picioare, este conducătoarea echipajului, Cornelia Butnaru.

ALEXANDRU PALLOCSKA,
cl. a VI-a C, Școala
generală nr. 10, Brașov

PETRE LUSCALOV

ROMAN FOILETON

„OSTROVUL LUPILOR”

(Partea a doua)

EXTRAORDINARELE PERIPEȚII ALE Scatiului ȘI ALE PRIETENULUI SAU Babușcă

CAPITOLUL XVII

Barca cu motor a domnului Friedrich se apropia duduind ușor, cu farurile aprinse, de scara de beton a stației de pompare.

Scatiul stătea în picioare, cu mîinile legate la spate, privind încordat spre masiva clădire de cărămidă roșie, ce răsărea încet, încet în fața lui în noapte, vibrînd parcă în vuietul înăbușit al mașinilor care pompau apa.

— Deși toată lumea încearcă să mă tragă pe sfoară, spuse cu o veselie ciudată domnul Friedrich în vreme ce manevra volanul, eu știu să mă țin de cuvînt. După cum vezi, pompele funcționează, băiete!

Chioru trecu pe lîngă el și se instală pe botul de tablă al bărcii.

— Frumoasa doamnă a încercat să-mi închidă ușa în nas, continuă pe același ton domnul Friedrich, manevrînd volanul. A trebuit să o ameninț că-i voi arunca conducta principală în aer ca să deschidă ușa. Drăguță gazdă. Nu găsești?

Scatiul privi drept înaintea sa, fără să coboare privirea spre cel care vorbea.

— Face și tovarășa ingineră ce poate. Cînd o să apară nenea Vlad, lucrurile or să se cam schimbe. O să vedeți.

Domnul Friedrich opri motorul și chicoti ușurel:

— Nenea Vlad? Dar cine-o mai fi și acest domn? A opta minune a lumii?

Scatiul nu îi răspunse. Își mușcă buzele în tăcere.

— Ah, înțeleg, continuă cu aceeași veselie domnul Friedrich. Socotești că prietenul tău Babușcă a străbătut pădurea de sălcii inundată și mlaștina... Și-acum zboară cu o echipă de polițiști spre noi. Îți faci iluzii, băiete. Simple iluzii.

Ușa de intrare a stației de pompare se deschise, Ciupitu apăru cu pistolul-mitralieră în mînă și coborî repede scările care duceau spre apă, apărîndu-și ochii cu brațul celălalt de lumina orbitoare a farurilor.

Chioru trecu pe lîngă domnul Friedrich și, sărind pe botul bărcii cu motor, îi azvîrli frînghia:

— Prinde-o, Ciupitule. Ce se-aude pe-aici? Totul e în regulă?

Ciupitu lăsă pistolul-mitralieră jos și începu să lege frînghia, petrecînd-o printr-un inel de fier.

— Cucoana asta e cam nervoasă. Pînă la urmă a trebuit s-o leg. Deși nu cred că vom găsi ceva să îi legăm și gura. Văd că pe unul l-ați prins. Dar haimanaua ailaltă cu ochii piezişi unde e? L-ați curățat?

Domnul Friedrich sări din barcă pe scară și privi cu dezgust spre omul care lega frînghia la picioarele sale. Apoi făcu semn Scatiului cu mîna lui înmănușată să coboare din barcă.

— E rîndul tău, băiete. Vino...

Scatiul coborî din barcă și ținut ușor de mînă de către domnul Friedrich pătrunse în clădirea stației de pompare.

În mijlocul încăperii, în vuietul mașinilor care lucrau din plin, tînăra ingineră stătea legată de un scaun.

— Tocmai mă întrebam cînd o să vă întoarceți, domnule Friedrich, strigă pe un ton mînios tînăra femeie, zbătîndu-se ușor în legăturile care o fixau pe scaun.

Domnul Friedrich o salută cu o politețe reținută, ușor ironic.

— Mă bucur că-mi purtați de grijă, doamnă. Ați fost, desigur, neliniștită pentru soarta mea.

— Nu, ripostă tînăra femeie pe același ton. Am vrut numai să aflu pînă unde aveți de gînd să ajungeți, dumneavoastră și brutele care vă însoțesc.

Chioru intrase și el în clădirea stației de pompare și acum stătea nemișcat, cu pistolul-mitralieră în mînă, în spatele domnului Friedrich.

Domnul Friedrich o fixă zîmbind pe tînăra ingineră.

— Adevărul este, doamnă, că aveți prea mult temperament pentru o acțiune de informații... În rest lucrăm și noi ce mai putem găsi pe aici...

LA ȘCOALĂ

Mencer 8

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	S	A	T	U	M	A	R	E
2	C	R	A	V	A	T	A	■
3	O	T	I	■	T	E	Z	A
4	L	I	■	S	A	L	U	T
5	A	C	T	E	■	I	M	A
6	R	O	L	■	C	E	A	S
7	I	L	■	M	A	R	T	A
8	■	E	L	E	V	■	U	I

ORIZONTAL: 1. Județ din nord-vestul țării noastre. 2. Mîndria pionierilor. 3. În centrul Botizului! — Lucrare scrisă. 4. Început de literatură! — Binețe. 5. Documente școlare — Întreprinderea de mecanizare a agriculturii. 6. Se distribuie actorului — Măsoară timpul. 7. Pronume — Mijloc de orientare turistică. 8. Școlar — La sfîrșitul caietului.

VERTICAL: 1. Elevi. 2. În ziare sau reviste. 3. Pronume — Traian Lungu. 4. Începutul uverturii — Stan Emil — Heliu. 5. Opacă — Indoit. 6. Loc în care se desfășoară activitățile practice. 7. Pe scurt (pl.). 8. Legat.

CRIPTOGRAMĂ

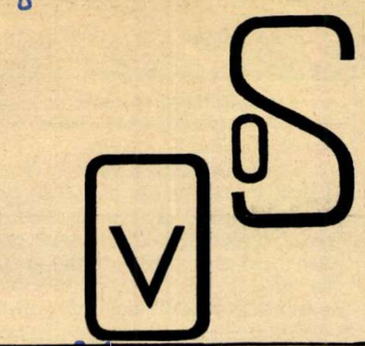

—HARO

	1	2	3	4	5	6	7
1	C	A	R	N	E	T	E
2							
3							
4	A	M	I	C			
5	L	A	C				
6							
7							

Triunghi perfect

ORIZONTAL ȘI VERTICAL:

1. Oglinda elevului
2. Lupul
3. Caracteristic
4. Prieten
5. Apă stătătoare
6. Vas de lut
7. Galop

JOCURI DISTRACTIVE

PRIMITE DE LA CERCUL „AFIRMAREA” AL ȘCOLII GENERALE DIN SOLDUBA, JUDEȚUL SATU-MARE

ARITMOGRIF

				A				
		9	7	1	8	5		
	1	6	3	2	5	10	8	
		9	10	3	11	2		
		1	7	4	3	12		
	2	4	9	2	13	4	7	
2	4	8	6	5	10	5	6	5
		10	7	6	8	2		
				B				

Pe linia A—B găsim un cuvînt care denumește un vis al școlarilor, iar pe orizontal cuvinte tematice.

ROMAN FOILETON

—Dezleag-o, te rog.

Chioru îi întinse pistolul-mitralieră și începu să desfacă legăturile care o fixau pe tînăra femeie de spătarul scaunului.

După cîteva clipe, eliberată de frînghiile care o țintuiseră de spătarul scaunului, tînăra ingineră se ridică în picioare și privi ușor neliniștită spre Scatiu:

— Ce s-a întîmplat cu prietenul tău? Unde e?

— Îmi pare rău, doamnă, interveni repede domnul Friedrich, cred că băiatul acela a făcut o imprudență.

— Adică? Adică, domnule? îl înfruntă tînăra femeie.

— A fugit, pur și simplu a fugit și s-a afundat înotînd în pădurea Teregova. Nu are nici o șansă să mai scape de-acolo. Nici una...

În clipa aceea ușa de la intrare se deschise, trîntindu-se de perete, și Ciupitu, cu fața răvășită, năvăli în sala mașinilor:

— A... acolo... se bîlbîi el, pradă unei agitații fără de margini, întorcîndu-se și întinzînd brațul spre ușa deschisă. Se aude... Vine o șalupă...

Domnul Friedrich și Chioru se repeziră afară din încăpere, trecînd valvîrtej pe lîngă el. Se opriră pe treptele scării de beton, ascultînd încordați liniștea nopții tulburată de gîfîitul mașinilor care lucrau în stație. Undeva departe, pe canal, în adîncul pădurii de sălcii, răsuna duduitul motorului unei șalupe care se apropia.

— Să fugim, domnule Friedrich! strigă deodată Chioru, întorcîndu-se spre el. Cunosc această șalupă. E o șalupă militară. Înseamnă că băiatul a ajuns la șantier și a dat alarma.

— Idiotule! îi strigă enervat domnul Friedrich. Crezi că poliția este o pisică cu clopoței? Dacă ar fi știut că sîntem aici, ne-ar fi înconjurat în liniște. N-auzi ce tărăboi fac cu șalupa lor?

Chioru se uită la el cu gura căscată.

— Și-atunci, domnule Friedrich? Și-atunci?

Domnul Friedrich făcu un semn energic cu pistolul-mitralieră pe care îl ținea în mînă spre barca cu motor.

— Dezleagă barca și ascunde-o în pădure!

Chioru se repezi să execute ordinul. Friedrich se înapoie în sala mașinilor.

— Doamnă, spuse el pe un ton rece și tăios, apropiindu-se de tînăra ingineră. Vă sosesc oaspeți. Și adăugă, scoțînd cu un gest scurt și nervos piedica armei: Nu știți nimic. Și nu ați văzut pe nimeni. Din clipa aceasta viața băiatului și a oamenilor de sus se află în mîinile dumneavoastră.

Tînăra femeie îl privi îngrozită:

— Ce vreți să spuneți, domnule?

Domnul Friedrich îl împinse pe Scatiu cu brutalitate spre scara cu trepte de fier care ducea în spirală spre încăperile de sus.

ROMAN FOILETON

— Nu numai a lor, ci și a dumneavoastră, continuă domnul Friedrich, fixînd-o pe tînăra femeie cu ochii lui cei mari, care străluceau metalic. Voi asculta de la fereastra de sus ceea ce veți răspunde militarilor. Fiecare cuvînt în plus vă poate fi fatal. Voi trage prin fereastră... Deci, atenție la text, doamnă!

Împingîndu-l pe Scatiu pe treptele scării în spirală, domnul Friedrich părăsi grăbit sala mașinilor, urmat îndeaproape de Ciupitu.

Tînăra ingineră rămase singură, descumpănită, în mijlocul încăperii.

Motorul șalupei care se apropia duduia din ce în ce mai puternic și razele reflectorului ei, pătrunzînd prin ușa larg deschisă, pendulau pe siluetele gigantice, masive ale mașinilor.

Albă la față ca varul, tînăra femeie părăsi încăperea și porni în întîmpinarea celor care soseau. O dată ajunsă afară din clădire, coborî scara și se opri pe ultima ei treaptă ușor spălată de valuri. Acum șalupa militară era aproape. În pînza tulbure de lumină care se revărsa pe punte stătea un bărbat tînăr, cu fața arsă de soare, îmbrăcat într-o cămașă albă, cu gulerul răsfrînt, peste care purta un vindiac albastru, dintr-o pînză subțire. Purta pantaloni de culoare albă și pantofi de aceeași culoare în picioare. Lîngă el, pe punte, așezat pe picioarele din spate, stătea un cîine-lup, cu botul ușor ridicat în vînt și urechile ciulite. Ici și colo, pe puntea șalupei militare, se zăreau cîțiva ostași, stînd nemișcați în picioare, cu mîinile încleștate pe automate.

Deodată, motorul șalupei militare se opri brusc și ea începu să se apropie încet, încet de tînăra femeie, despicînd cu un foșnet mătăsos apa.

— Bună seara, tovarășă ingineră, i se adresă tinerei inginere pe un ton prietenos bărbatul de pe puntea șalupei. Mă numesc Vlad.

— Bună seara, tovarășe Vlad. Cu ce vă pot fi de folos?

Deodată cîinele-lup, ce se afla pe punte, se ridică de jos în patru labe și dînd din coadă începu să latre vesel și puternic spre ferestrele de sus ale stației de pompare.

— Astîmpără-te, Spic! îl dojeni Vlad, aplecîndu-se deasupra cîinelui-lup și trăgîndu-l ușor de urechi, după care se întoarse din nou spre tînăra femeie. Doi băieți din Pradina, Scatiul și Babușcă, au pornit ieri dimineață într-o barcă spre dumneavoastră. Aveau asupra lor doi saci cu alimente. Nu s-au mai întors. Sînt aici?

(Va urma)

ELEV ÎNTR-O ŞCOALĂ JAPONEZĂ

日本のある学校の生徒

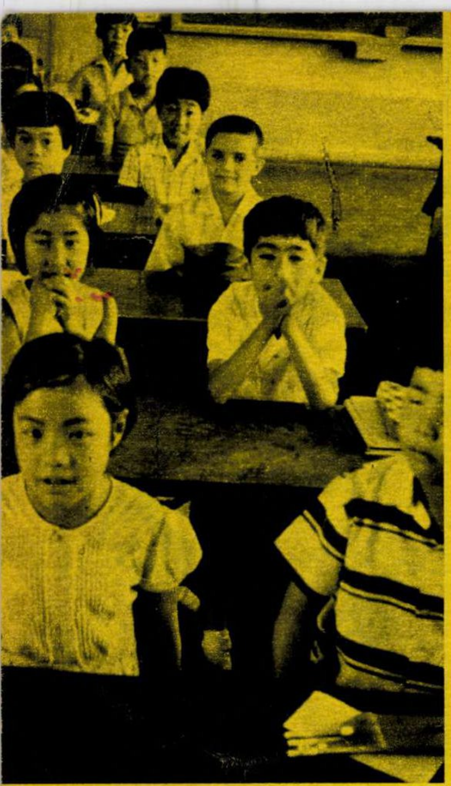

În clasă, alături de colegii mei japonezi. Eu stau în banca a III-a, lîngă o fetiţă.

Am avut ocazia să mă găsesc, împreună cu părinţii, pentru o perioadă de 5 ani în «Ţara Soarelui–Răsare», ţara strălucirii de perlă învelită în fum de fabrici şi a florilor fără de parfum — Japonia. Această ţară înălţată din apele Pacificului în forma unui arc mi-a lăsat multe impresii. Despre cele văzute şi învăţate acolo aş vrea să vă povestesc şi vouă.

Fiind în Japonia de la vîrsta de 6 ani, am început să învăţ limba japoneză. Mai întîi de la televizor, urmărind poveştile pentru copii. Apoi, mama mă lua în biroul ei unde, cu caietul de desen, stăteam la o măsuţă ore întregi privind la funcţionarii care veneau cu treburi şi vorbeau în limba japoneză. La început am prins tonul vorbirii şi înţelesul unor cuvinte. Ca să învăţ mai mult, în fiecare zi, mă duceam în sala de aşteptare, unde cu timpul am început să conversez cu japonezii care veneau la discuţii. După un an am început să înţeleg bine limba şi să vorbesc. Tatii nu-i plăcea să mă vadă pe culoare şi atunci m-a dus la şcoala primară din Gotanda. Cînd am intrat în şcoală ne-am descălţat, după obicei, şi am lăsat pantofii lîngă un dulăpior unde se aflau şi alţi pantofi ai elevilor şi ai profesorilor. După ce am luat altă încălţăminte, am urcat la cancelarie. Directorul m-a privit zîmbind şi, după ce a înţeles de ce am venit, a adus doi învăţători. Aceştia mi-au pus diferite întrebări în limba japoneză, la care am răspuns bine. Apoi directorul m-a condus într-o clasă. Acolo, un învăţător slab şi micuţ, privindu-mă zîmbind, a promis că mă va învăţa scrisul pînă la sfîrşitul anului. Aşa a şi făcut. Datorită răbdării învăţătorului Shionoiri, am învăţat să scriu, să cunosc tainele cărţilor japoneze. Cînd învăţătorul m-a recomandat băieţilor, aceştia, ridicaţi în picioare, au început să rîdă, probabil de ochii mei. Dar domnul Shionoiri i-a privit cu severitate şi, deodată, clasa s-a liniştit. Învăţătorul le-a vorbit cîteva cuvinte despre România şi despre faptul că eu doresc să învăţ alături de ei. De atunci copiii nu au mai rîs. Băncile erau micuţe, în clasă era foarte curat. Şcoala era veche şi, ori de cîte ori erau cutremure, copiii erau resemnaţi. serioşi; nimeni nu vorbea, iar eu priveam cu groază la lampionul care se balansa, la crăpătura de deasupra uşii.

Spuneam că şcoala noastră era mică — asemenea multor şcoli şi spitale de acolo, căci instituţiile de unde japonezii nu scoteau profituri nu erau la înălţimea fabricilor sau a băncilor şi hotelurilor. Şcolile erau mici — clădiri vechi, crăpate, aşa cum era şi şcoala mea, însă curate. În bancă stăteam cu o fetiţă care, în timpul lecţiei, stătea atît de nemişcată încît părea o statuie.

O săptămînă după începerea şcolii, au înflorit cireşii (şcolile în Japonia încep primăvara). Învăţătorul a ieşit cu noi în grădină şi, stînd sub cireş, ne-a vorbit despre flori. După aceea ne-am întors în clasă. Învăţătorul a scris pe tablă cu litere mari — Sakura. Apoi ne-a dat cîte o foaie de hîrtie, iar noi, uitîndu-ne la tablă, am început să scriem semnele. Trecînd printre rînduri, dl. Shionoiri ne corecta fiecăruia greşelile şi aşa am continuat lecţiile pînă cînd am început să scriem. La aritmetică am început să numărăm pînă la zece. Număram, dar nu ştiam să scriem cifrele. Învăţătorul ne-a dat steaguri pe care erau desenate cifre. Apoi ne-a scos afară, în curte, ne-a aşezat în ordinea cifrelor de pe steaguri şi ne-a pus să alergăm; apoi striga cîte o singură cifră şi aşa ni s-au imprimat primele lecţii de aritmetică. Tot prin joc am început să facem calcule. Adunarea o făceam cu flori; fără ele ne era mai greu. Apoi ne-a învăţat să desenăm. Învăţătorul ne-a dat creioane colorate, cerneală specială pentru desenat şi ne-a pus să desenăm, la alegere, ce vrem noi. Unii desenau mai bine, alţii nici nu ştiau ce desenează.

...Pentru că eram printre puţinii băieţi care se jucau şi cu fetele, profesoara de dansuri m-a învăţat împreună cu colegele mele un dans în kimono: dansul sakura (dansul cireşilor în floare).

Odată, un coleg a venit în clasă cu şapca în cap şi s-a aşezat în bancă fiindu-i ruşine că părinţii i-au tăiat părul. Unul dintre colegi i-a luat şapca. Am început să rîdem şi aşa l-am făcut să uite.

Uneori, aveam lecţii de povestit. Cînd povestea era prea grea şi depăşea raţiunea noastră de atunci, nu memoram nimic şi nu simţeam decît durerea genunchilor, deoarece în timpul povestirii stăteam în genunchi conform obiceiului.

În recreaţie, o parte din băieţi jucau base-ball. Cînd eram mici ne jucam mai mult în colţul curţii. Elevii cei mari ocupau centrul, fiind mai activi. Jucam uneori *kemari* — un fel de fotbal, un sport tradiţional care a apărut în perioada heiană, alteori jucam *temari* — jocul cu mingea (mari = minge, te = mînă), joc vechi apărut în perioada Edo. Temari îl joacă mai mult fetele. Mingea pentru temari este făcută din multe culori. Cînd ne jucam cu mingea, cîntam un cîntec tradiţional.

...Cu cît treceau anii, lecţiile deveneau mult mai grele.

La lecţiile practice de ştiinţele naturale, făceam uneori disecţii; atunci eram foarte bucuroşi, ne credeam medici şi eram foarte atenţi.

La orele de artă plastică, din diferite substanţe (lut, gelatină, vopsele) lucram figuri de animale, vase, obiecte de ornament pe care le ardeam apoi în cuptoare special amenajate. Tot din lut lucram jucării, fluiere, păpuşi, porumbei, pe care le coloram pentru a fi atractive. Obiectele mai reuşite erau alese pentru expoziţii.

Alături de fete, am învăţat dansul cireşilor în floare — Sakura.

Hiroşima. Acest monument a fost ridicat în memoria copiilor care şi-au pierdut viaţa în ziua cînd a explodat bomba atomică. Fondurile pentru ridicarea lui au fost strînse de copii.

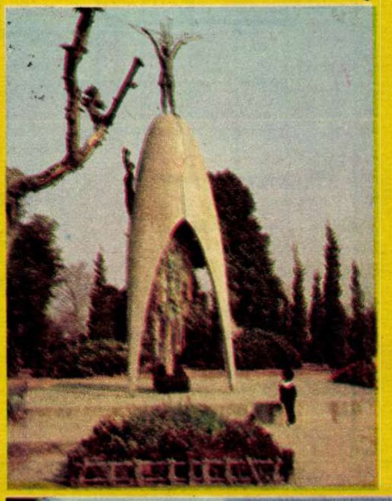

Imagine de la Festivalul pentru copii Natsu Matsuri.

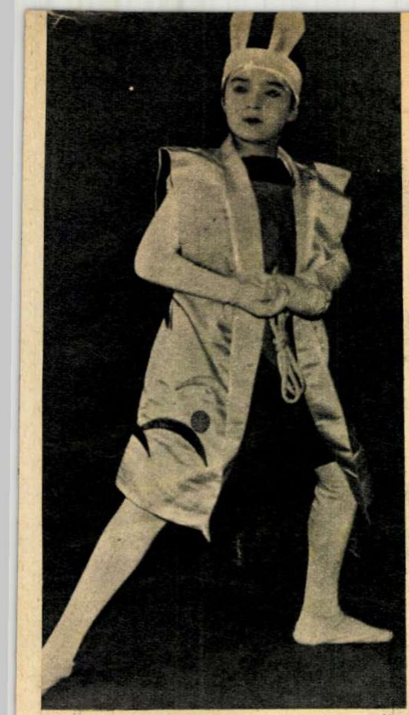

▲*Costumat pentru dansul iepurașilor pe care l-am pregătit pentru o serbare colară.*

În jucării, japonezii oglindesc modul de a trăi, obiceiurile lor etc. Printre ele se afla și păpușa Kokeshi, pe care o executam și noi. E o păpușă fără brațe și picioare. Cu toate acestea Kokeshi e foarte frumoasă. Ea le reprezintă pe fetele din Tohaku și se zice că ar fi apărut acum 1000 de ani.

...Școala ne repartiza, cu plată, umbrele galbene cu care circulam pe străzi pe timp de soare și de ploaie, pentru a ne distinge cu ușurință că eram școlari.

Un eveniment important din perioada cînd am fost elev la Tokio s-a petrecut în ziua în care am fost și eu la Tîrgul internațional din Tokio, unde era prezentă și țara noastră. În vitrine de sticlă frumos aranjate se aflau covoare oltenești, costume naționale, produse alimentare, mașini, strunguri; toate străluceau și se pregăteau parcă pentru ziua deschiderii tîrgului internațional. Ajuns la tîrg, după ce ochii mi-au fugit la luminile ce împodobeau standurile tuturor țărilor, am căutat standul țării mele. Directorul tîrgului mi-a dat reviste în care se vorbea despre frumusețile și bogățiile României. Eu trebuia să le împart vizitatorilor. Oferea bucuros revistele în care era vorba despre țara mea și, văzînd că vorbesc limba japoneză, vizitatorii s-au îngrămădit, dornici să afle ce scria în ele, răsfoindu-le apoi cu viu interes.

REÎNTÎLNIREA CU FOSTII COLEGI

むかしの友だちとまた会いました

După 5 ani de la sosirea mea în țară m-am reîntors în Japonia, ca să-mi dau examenele de clasa V-a. O dată ajuns acolo m-am prezentat la școala din Gotanda, unde făcusem cele 4 clase primare. Mi-am adus aminte de Dl. Shionoiri, învățătorul acela mic, care m-a învățat arta scrisului și atîtea lucruri frumoase. L-am întîlnit și, bucurîndu-se, m-a luat de braț și m-a dus la cancelarie. Apoi m-a dus la foștii mei colegi care crescuseră și ei între timp. Aceștia s-au ridicat în picioare, s-au uitat lung la mine și nu m-au recunoscut. Cînd Dl. Shionoiri le-a spus că sînt Geoku, cum îmi ziceau ei, toți au venit lîngă mine. Erau mai mici de statură decît mine; m-au privit din nou îndelung și cu greu s-au convins că sînt fostul lor coleg. M-am așezat într-o bancă în care abia mai încăpeam și am început să stăm de vorbă despre tot ce am mai făcut în acești ani. Ne-am despărțit cu promisiunea să ne reîntîlnim după examene. După ce am terminat examenele, ei au pregătit pentru mine o serbare. La rîndul meu pregătisem din țară dansul «Călușarii». Aveam un frumos costum național, cu pălărie împodobită cu panglici, la picioare aveam clopoței, și un baston frumos împodobit îmi completa costumul. Aveam la mine și placa cu muzica jocului. Cînd am început să joc, tot timpul, foștii colegi băteau din palme încîntați. Directorul școlii m-a rugat să joc și a doua zi, pentru toți elevii. Dimineața m-am pregătit sufletește și, cu placa sub braț, am plecat din nou spre școală. Cînd am ajuns, copiii erau așezați într-un fel de careu. După ce am îmbrăcat costumul național m-am îmbujorat la obraz și simțeam cum inima îmi bate repede, în timp ce panglicile de la pălărie tremurau și ele o dată cu mine. Am pus placa să cînte și, mi-a fost greu pînă am lovit pămîntul cu piciorul prima dată, apoi am jucat din ce în ce mai repede, cu pași siguri, cu capul sus; eram cuprins de un adînc sentiment de mîndrie națională. Am executat fără greșeală și, cu un calcul matematic, am terminat dansul o dată cu muzica. Toți s-au așezat în poziție de drepți, în semn de mulțumire și respect.

Multe lucruri se pot spune despre Japonia. Nu am vorbit nimic despre aranjamentul florilor, pe care noi, occidentalii, după ce le culegem le punem într-un vas, în timp ce în Japonia aranjatul florilor este o artă seculară, un ceremonial; nu am vorbit despre teatrul «No» și teatrul «Kabuki», unde se pot vedea evoluînd pe scenă dragoni bizari și dansuri care se îmbină cu drama.

Nu am arătat nimic despre marile calamități care răscolesc pămîntul Japoniei fie prin erupții vulcanice, care sînt foarte dese, fie prin alunecări de teren, inundații, ploi abundente, scufundări de teren, cum e cazul orașelor mari ca Tokyo și Osaka, sau despre boli grave cauzate de poluarea din regiunile cu industrii chimice. La fel nu am pomenit nimic de taifunuri care sînt anunțate prin televiziune și de care întreaga populație este înspăimîntată. De asemenea, nu am vorbit nimic despre Japonia industrială. Cu toate că Japonia este cunoscută pentru succesele din industrie, ea are multe probleme sociale nerezolvate care nu se împacă de loc cu avîntul economic. Astfel, bătrîni lipsiți complet de îngrijiri, neprotejați de legi sociale stau prin metrouri, pe lîngă poduri, dormind pe cîte un ziar în văzul lumii. Sînt multe școli cu clădiri vechi, cu ziduri crăpate, spitale mai puțin întreținute, în comparație cu fabricile care strălucesc de curățenie.

Cu toată frumusețea grădinilor și a parcurilor liniștitoare cu, brazi ce se întind pînă lîngă ocean, totuși florile nu au parfumul florilor de la noi, păsările nu cîntă așa de frumos și cîntecele nu împletesc atîta bucurie și armonie ca doinele noastre.

GEO DAN RUSU,
Liceul nr. 24, București

Cutezătorii
50
HOTEL

1
Cutezătorii

DIN NOU VĂDĂSTRIȚA!

Vă amintiți? În numărul 47 vă prezentam o revistă realizată de elevul Achim Istrătescu din comuna Vădăstrița, județul Olt.

Se pare că atunci a fost doar începutul pentru că între timp au sosit la redacția noastră încă trei reviste scrise și desenate în întregime, de către elevii din Vădăstrița. Ne face o deosebită bucurie să vă prezentăm, în facsimil, cîteva pagini din aceste noi exemplare.

Le dorim colegilor noștri de breaslă din Vădăstrița succes în muncă, sănătate și multe bucurii pentru anul care abia a început.

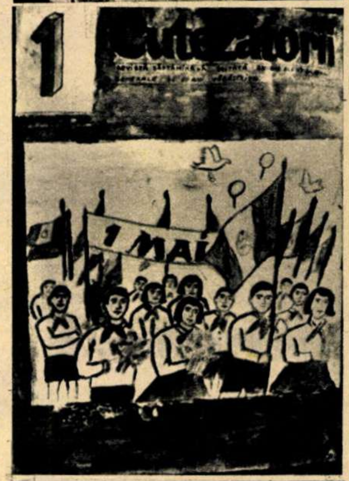

ZÎMBIȚI VĂ ROG!
SEMAFOR PIONIERESC
ȘTAFETA CUTEZANȚEI

COPIII ȘI CIRCULAȚIA

a
PRETUTINDENI

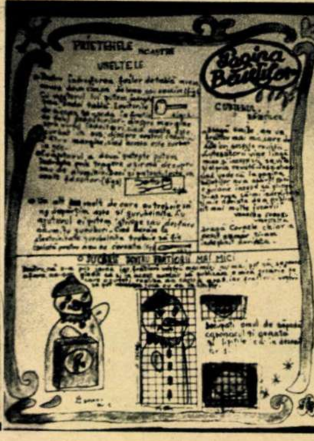

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE DIN PAG. 10

A

1. Trei rîndunele
2. Întrebarea este «Tu dormi?»
3. O singură dată.
4. Persoana se află la Polul Nord.

B

1. Una.
2. O fiică, Gina.
3. Două: Ioana și Ina.

C

1. Orice număr divizibil cu 4 împărțit la pătrimea lui dă patru.
2. Sînt egale.
3. Litera «m».
4. Da! Sînt trei situații: — cîte 1 victorie și 5 remize
— cîte 2 victorii și 3 remize
— cîte 3 victorii și 1 remiză
5. Tot 15°.

Cutezătorii 1
ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘ
Căsuța poștală 4
Telefon 176010 int. 14
REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA
REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂESCU
SECRETARIAT TEHNIC
LUCIA SICOMAȘ
ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA; TIPARUL: C.P.C.S.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE Ș
AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORI
POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRES

FLORI PRINTRE FLORI

Scenariu și desene:
BUJOR ȘTEFĂNESCU, București

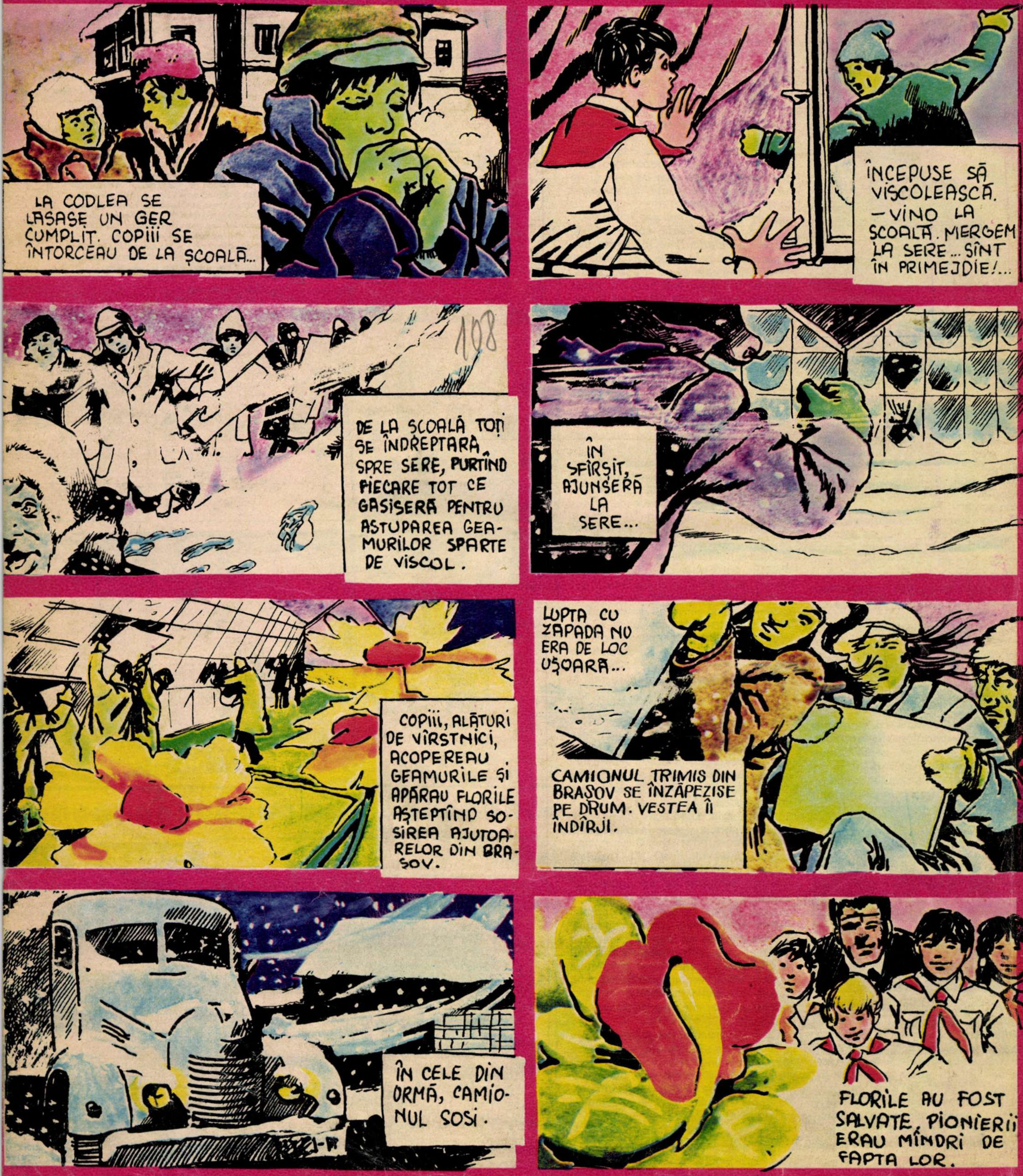
LA CODLEA SE LASASE UN GER CUMPLIT. COPIII SE ÎNTORCEAU DE LA ȘCOALĂ...
ÎNCEPUSE SĂ VISCOLEASCĂ. —VINO LA SCOALĂ. MERGEM LA SERE... SÎNT ÎN PRIMEJDIE!...
DE LA SCOALĂ TOȚI SE ÎNDREPTARĂ SPRE SERE, PURTÎND FIECARE TOT CE GASISERĂ PENTRU ASTUPAREA GEAMURILOR SPARTE DE VISCOL.
ÎN SFÎRȘIT, AJUNSERĂ LA SERE...
COPIII, ALĂTURI DE VÎRSTNICI, ACOPEREAU GEAMURILE ȘI APĂRAU FLORILE AȘTEPTÎND SOSIREA AJUTOARELOR DIN BRASOV.
LUPTA CU ZAPADA NU ERA DE LOC UȘOARĂ...
CAMIONUL TRIMIS DIN BRAȘOV SE ÎNZĂPEZISE PE DRUM. VESTEA ÎI ÎNDÎRJI.
ÎN CELE DIN URMĂ, CAMIONUL SOSI.
FLORILE AU FOST SALVATE, PIONIERII ERAU MÎNDRI DE FAPTA LOR.

JOI 13 IANUARIE 1972,
ANUL VI (225),
16 pagini, 1 leu

2

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

BONNE ET HEUREUSE ANNÉE 1972
À TOUS LES LECTEURS DE
"CUTEZĂTORII"
C. Arnal.

„AN BUN, FERICIT" VĂ UREAZĂ
MINITEHNICUS ȘI C. ARNAL

Nu uitați:

ȘI VOI
VĂ PUTEȚI
AFIRMA
ÎN CADRUL CELEI DE a V-a
ediții
a concursului nostru
de creație tehnică
MINITEHNICUS/
CUTEZĂTORII

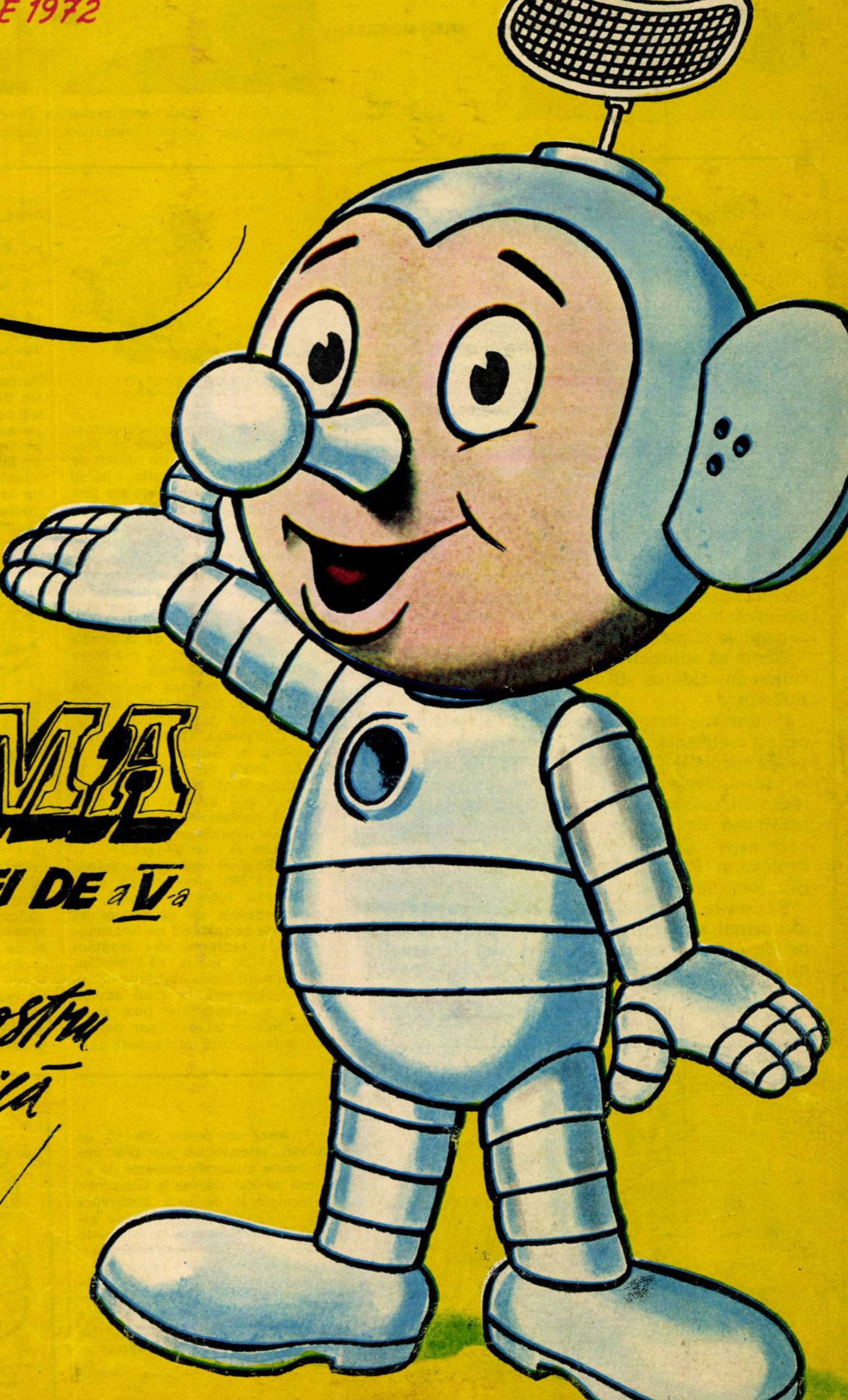

a
ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

GRUPA — NUCLEU AL INITIATIVEI PIONIEREȘTI

Pionieri ai detașamentului clasei a VI-a A din Școala generală Coșoveni-Dolj, discutînd despre acțiunile grupei lor privind învățătura și munca patriotică.

Foto: ELENA FUNDULEA

Scrisoarea săptămînii

Dragi prieteni,

După ce în numărul trecut am dat cuvîntul corespondenților, graficienilor, redactorilor și redactorilor-șefi din rîndul copiilor, pentru a realiza încă o revistă scrisă și ilustrată de ei, iată-ne astăzi în fața unui număr «obișnuit», număr a cărui apariție coincide cu reluarea cursurilor școlare după exuberanta vacanță de iarnă.

Dorim să vă mulțumim din inimă pentru miile de felicitări frumos desenate, pentru bunele urări adresate redacției cu prilejul Anului Nou 1972.

Păstrînd o strînsă legătură cu voi, echipa de redactori, colaboratori și graficieni ai redacției, vă va prezenta în anul care începe numere de revistă tot mai frumoase, tot mai bogate în fapte și idei; vor fi organizate concursuri atractive; umorul, perspicacitatea, voia bună se vor întîlni mai des în paginile «Cutezătorilor».

Dorim să adresăm tuturor noilor abonați, noilor cititori un călduros «BUN VENIT în rîndurile cutezătorilor».

Pentru voi, dragi «boboci», cît și pentru toți ceilalți «veterani», a luat de curînd ființă, în redacție, secția specială «CUTEZĂTORII-SERVICE», secție în cadrul căreia, ajutați de un inimos colectiv de redactori, colaboratori și pionieri, își vor desfășura activitatea de poștași năzdrăvani, cîteva ilustre personaje: Colegul Minitehnicus, Olguța, Emil, Profesorul Parbriz, Dan Buzdugan, Profesorul Bliz, Reporterul Pix și alții.

Scrieți-le personal, ori de cîte ori aveți ceva important să le spuneți, să le cereți părerea, ori de cîte ori aveți propuneri sau observații privind conținutul revistei

Cutezătorii

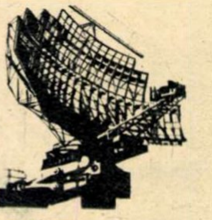

RADAR PIONIERESC

În zilele vacanței de iarnă, în tabăra de instruire a pionierilor comandați de unități de la Moroieni-Dîmbovița, băieți și fete din cîteva județe ale țării s-au jucat, au învățat cîntece și jocuri, au stat adesea de vorbă despre rolul și prezența lor în mijlocul celorlalți pionieri. Și, pentru că problema cea mai importantă a fiecărei zile petrecute aici a fost activitatea pionierească, corespondenta noastră *Jana Tămășanu*, de la *Școala generală nr. 8, Tecuci*, n-a întîrziat să ne transmită:

La masa rotundă organizată în tabără au fost invitați pionieri-comandanți de unități din județele Constanța, Dîmbovița, Dolj, Ialomița și Galați.

Cu toate că cei invitați la discuție sînt mulți, întrebarea care li s-a adresat este doar una: *În calitate de pionier-comandant de unitate ce problemă te preocupă în mod deosebit?*

— Școlarii cei mici, viitorii pionieri! Mă gîndeam că ar fi bine să-i luăm în seamă, să ne apropiem de ei din prima lor zi de școală. Să ne împrietenim. În recreații să-i învățăm cum să se joace, să-i invităm la drumețiile și la serbările noastre pionierești. În felul acesta ne-ar cunoaște mai bine și ar afla, într-un fel mai ușor, pentru ei, multe lucruri interesante despre semnificația cravatei roșii și despre noi, purtătorii ei. (*Cristina Olteanu*, Școala generală nr. 8, Tîrgoviște).

— Inițiativa! Inițiativa noastră, a pionierilor! Să ai mereu idei, gînduri frumoase, la care să se alăture toți copiii, mi se pare extraordinar. Dar să vă dau un exemplu: pionierii unității noastre au amenajat un parc, Parcul prieteniei. Știți de ce i-am dat acest nume? Pentru că toți copacii și pomii plantați aici, au sosit de la prietenii noștri, pionieri din multe, multe colțuri ale țării. Aceasta a fost inițiativa noastră! Pentru descoperirea altor idei frumoase trebuie să fim mereu, mereu în căutare... (*Elena Dumitru*, Școala generală Potlogi).

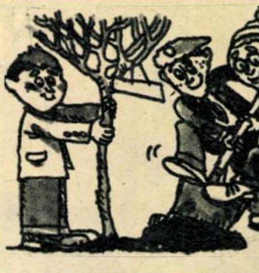

— Acum, de cînd am venit în tabără, am auzit foarte multe lucruri frumoase despre ceea ce au fost în stare să facă, prin muncă patriotică, pionierii constănțeni, despre felul în care alți pionieri, din alte județe, muncesc în cadrul unor cooperative agricole școlare. Sînt foarte frumoase exemple de hărnicie. Iată de ce acum, cea mai importantă problemă mi se pare că este aceea de a le urma exemplul. Să realizăm și noi, pionierii din alte unități, asemenea fapte lăudabile. (*Dorin Cojocaru*, Școala generală nr. 12, Craiova).

La închiderea Ediției

Poștașii ne aduc primele vești de la voi privind reluarea cursurilor școlare, primele fapte și inițiative ale anului 1972 din grupele și detașamentele voastre. Ne aduc totodată date exacte despre numărul abonaților la «Cutezătorii», din fiecare județ (în ianuarie 1972, față de începutul anului trecut).

O bucurie pe care ne grăbim să v-o împărtășim: în toate județele a fost depășit numărul de abonamente la «Cutezătorii» din ianuarie 1971!

În frunte se află județul Neamț cu o creștere de 121 la sută față de anul trecut.

Urmează în ordine: Municipiul București, cu o creștere de 106 la sută; Județul Sibiu cu 79 la sută; Județul Constanța cu 75 la sută; Județul Brașov cu 61 la sută; Județul Timiș cu 60 la sută; Județul Vaslui cu 60 la sută; Județul Brăila cu 58 la sută; Județul Mehedinți cu 58 la sută; Județul Tulcea cu 53 la sută; Județul Prahova cu 49 la sută, Județul Argeș cu 47 la sută; Județul Dolj cu 47 la sută; Județul Buzău cu 45 la sută.

Ca deobicei, redacția va oferi, prin concurs, cititorilor din județul fruntaș NEAMȚ, odată cu felicitările, frumoase premii ce vor fi decernate în cadrul «Șezătorilor revistei Cutezătorii».

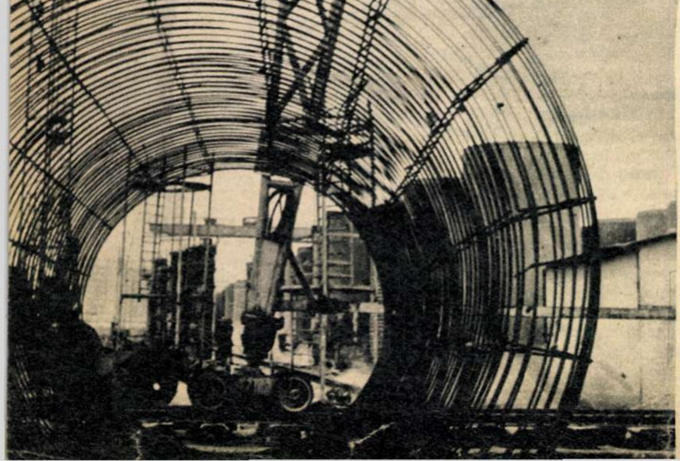

Recent, un număr de 45 de lucrări selecționate din cele mai frumoase fotografii realizate de cititori au fost trimise la Concursul internațional de artă fotografică «Zorki-Drujba», organizat de gazeta Pionerskaia-Pravda, în cinstea celei de a 50-a aniversări a Organizației pionierilor «V.I. Lenin».

Reproducem una dintre aceste lucrări: «Spirale» — *executată de Viorel Dumitrescu, clasa a VIII-a C, Liceul D.Petrescu, Cercul foto, Palatul pionierilor București.*

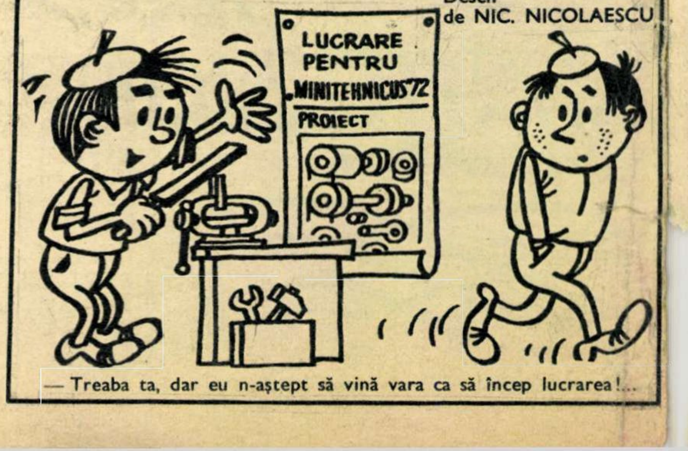

Desen de NIC. NICOLAESCU

— Treaba ta, dar eu n-aștept să vină vara ca să încep lucrarea!...

Aici scriu și desenează copiii

ROZETA SĂPTĂMÎNII

UN CER ALBASTRU ȘI... O SINCOPĂ!

A sunat de intrare. În clasă e liniște. Cei 33 de copii abia așteaptă ora de muzică. Cu o ultimă privire, mă asigur — în calitate de elev de serviciu — că totu-i în ordine: băncile aliniate, tabla ștearsă, flori udate, portative, burete, cretă...

— Bună ziua! ne spune tovarășul profesor de muzică. Cine-i elevul de serviciu?

— Eu, Ichim Cornelia! răspund, fără să șovăi. Mi-am făcut datoria! Totul e în ordine (și era, într-adevăr!)

— Dar ferestrele? Cum sînt?

— Închise!...

— Deschide ferestrele!

M-am îndreptat spre geamuri, împleticindu-mă în drum. Avem niște geamuri mari, mari de tot, vreo 12 la număr. Le deschid și privesc afară. E întuneric. Prin aer plutesc cîțiva fulgi de nea dar cerul e albastru, pur, curat... de smarald și atît de frumos! Mă întorc în bancă.

Începe lecția cu obișnuitul «Ce-am avut pentru azi?»

Mă uit pe fereastră. E atît de frumos, de feeric. Și tovarășului profesor i-ar place, îmi trece prin cap. Numai de-ar putea să se uite. Privesc în carte și-n loc de note văd fulgi de nea. În loc de caiet albastru văd... cer albastru.

— Ichim, sincopa, mata o vezi pe fereastră? Unde-i sincopa?

— Care sincopă? întreb eu fără să-mi dau seama.

— Te uiți pe fereastră? întreabă tovarășul profesor. Ia loc și fii atentă!

Mă așez tăcută în bancă. Începem să cîntăm: «Iarna» — frumos... «cling, cling, dalbii fulgi de nea» sună versurile.

Fără să vreau privesc din nou pe geam. Cerul mă face să uit iar de muzică și...

— Mai departe, Ichim! sună glasul tovarășului profesor.

«Mai departe ce?» mă întreb eu în gînd.

Irina, colega mea de bancă, îmi suflă unde sîntem. Aha! Va să zică, trebuie să cînt! Offff! Îmi arată rîndul și încep: «Cling, cliiing, dalbii fulgi...» Fals! Nemaipomenit de fals! Mă opresc. Tovarășul profesor se uită zîmbind la mine.

— Ce se numește sincopă?

— Aa, da, sincopă, numim...

— Admiri cerul!

— Nu, adică da...

— Și ce vezi pe cer, mă rog?

— Cerul, răspund eu, fără să mă gîndesc.

— Dar în el? întreabă tovarășul profesor.

— Culoare, frumusețe... imensitate, măreție!

— Aha, da, frumos! Dar fulgii ce fac?

— Zboară, plutesc, ca în poezia lui Alecsandri: «Fulgii zbor, plutesc în aer/ Ca un roi de fluturi albi»...

— Frumos, frumos! Dar știi proverbul din povestirea unui scriitor francez?

— Da! «Să ne întoarcem la oile noastre»!

Cerul e solidar cu mine. S-a întunecat. Nu mă mai uit la el. Răspund la toate întrebările perfect. Și iau 10!

Tovarășul profesor zîmbește și-mi trece nota în carnet.

Cornelia ICHIM
Școala generală nr. 2,
Tg. NEAMȚ

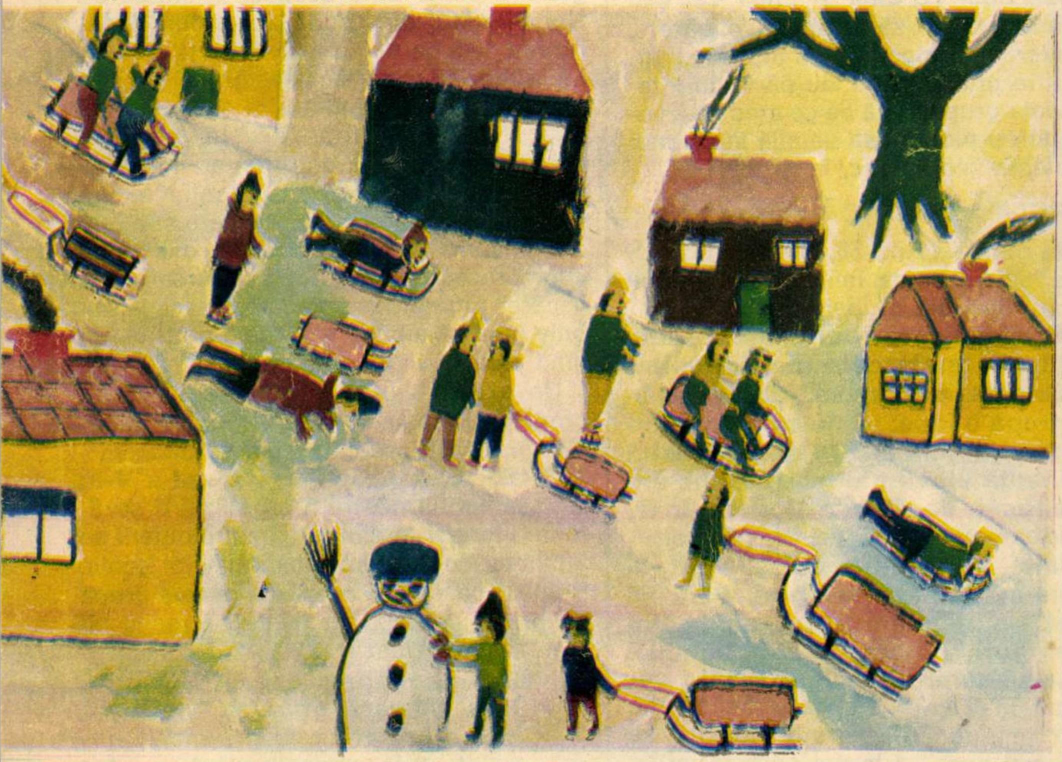

▲ «**LA SĂNIUȘ**» — KAVASI ANDREI, MOFTINU-MIC, JUDEȚUL SATU MARE

«**PĂSĂRI PE SÎRMĂ**» — ELENA MOCANU, ȘCOALA GENERALĂ NR. 2 — COMUNA CORDĂRENI, JUDEȚUL BOTOȘANI ▼

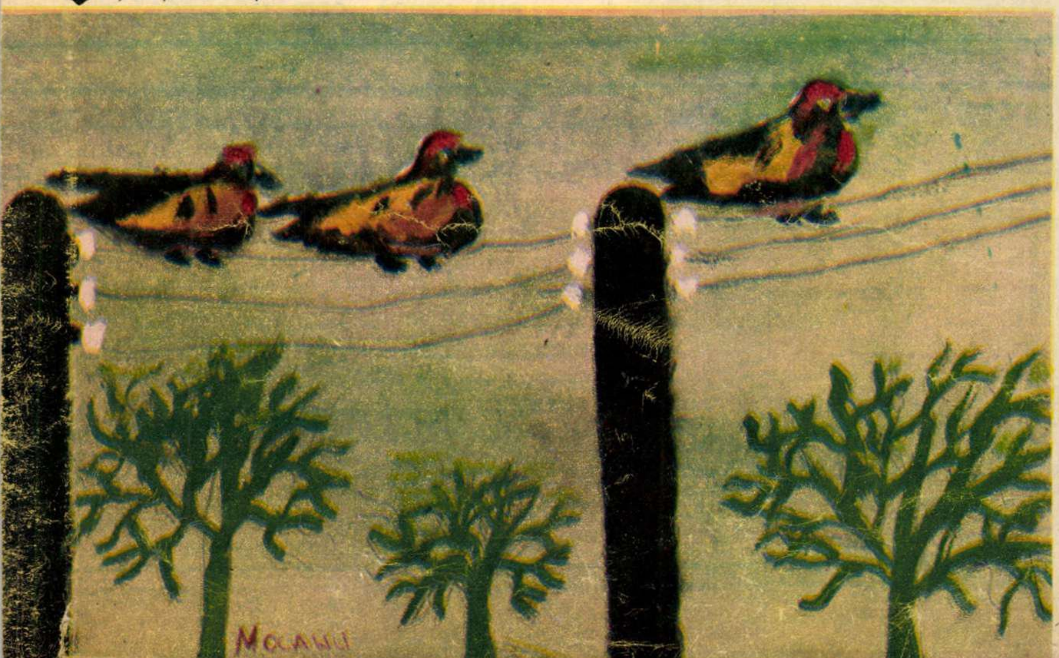

● «UN ZÎMBET LA BUCURA»
Foto: Valentin Betiu
Casa pionierilor
Turnu Severin

● «MÎINI ÎNDEMÎNATICE»
Foto: Mariana Florican
Șc. gen. nr. 3 — Pitești

TRIBUNA cititorului

«Urmăresc cu asiduitate revista «Cutezătorii» și m-aș bucura dacă în paginile ei s-ar face și unele recomandări în ceea ce privește lectura noastră, prezentîndu-se cele mai interesante și atractive cărți pentru elevi».

Tamara Sandu
cl. a VII-a, Școala
generală Ștefănești,
jud. Argeș

«Ne place foarte mult revista «Cutezătorii» și am dori să cuprindă rubrici cît mai frumoase și interesante. De aceea, fiecare dintre noi am scris într-o oră de dirigenție ce am dori să întîlnim în paginile ei. Iată cîteva sugestii:

dialog cu cititorii: «Ce aș vrea să fiu în anul 2000»; mai multe reportaje despre activitatea pionierilor de la sate; cum se realizează desenul animat; curiozități din lumea plantelor și animalelor pe cale de dispariție și ocrotite prin lege; pentru iubitorii de sport, fotografii ale diferitelor echipe școlare de fotbal, handbal, volei, baschet precum și echipe de mici arcași»

Colectivul clasei
a VII-a A, Școala
generală nr. 1, Cluj

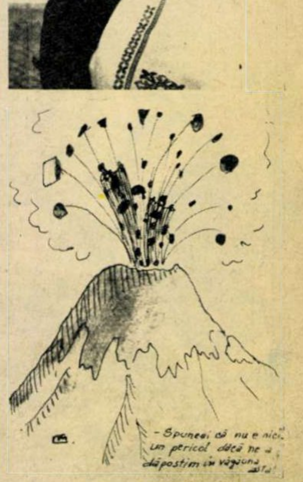
- Spuneai că nu e nici un pericol dacă ne adăpostim în vîgăuna asta!

Elev: Cătălin Milescu,
București

ÎN DEZBATEREA CITITORILOR

INIȚIATIVA

Cea de a II-a Conferință Națională a Organizației pionierilor a creat în detașamentele și unitățile de pionieri o activitate vie, antrenînd toți copiii la viața organizației, a asigurat acțiuni cît mai diverse care le plac și îi interesează. Crearea grupelor de pionieri a dus la dezvoltarea priceperii copiilor de a conduce, de a-și exprima mai direct dorințele, opiniile, de a găsi soluții. În acest climat, activitatea pionierească cunoaște o atmosferă entuziastă de muncă, de efervescență.

În Statutul unităților și detașamentelor de pionieri din Republica Socialistă România, cînd se vorbește despre îndatoririle pionierului, se spune: pionierul «iubește și respectă munca, participă activ la acțiunile de muncă patriotică, manifestînd mereu inițiativă și răspundere față de îndeplinirea sarcinilor obștești...» Vedeți? Inițiativa, acest cuvînt-imbold, trăiește și cucerește noi și noi tărîmuri ale vieții pionierești.

Revista noastră, întotdeauna în mijlocul purtătorilor cravatelor roșii, din dorința de a aduce în paginile ei tot ce este mai nou și mai interesant în activitatea lor, prezintă astăzi, în prim plan, inițiativa pionierească.

Despre aceasta, despre rolul ei în fiecare grupă, detașament sau unitate de pionieri, ne-am propus să discutăm la masa rotundă organizată de redacție. Răspunzînd invitației noastre, la discuții au participat cercetători științifici, profesori, numeroși pionieri, redactori ai revistei.

Din discuțiile însuflețitoare care s-au purtat pe această temă, redăm cîteva dintre opiniile exprimate de invitații noștri cu acest prilej.

IZVORUL INIȚIATIVEI — GRUPA DE PIONIERI

SILVESTRU PATIȚA — vicepreședinte al Consiliului Național al Organizației pionierilor: Inițiativa pionierească este acea atitudine a pionierilor prin care ei, înțelegînd necesitatea de a interveni într-o anumită împrejurare, să organizeze din propriul lor imbold, o activitate adecvată. Dar aș vrea să mă opresc, mai ales, la grupa de pionieri. În acest mic dar trainic colectiv, în care cei 8 sau 10 copii s-au constituit după dorința de a fi împreună, după prietenia dintre ei, toți se simt apropiați unul de altul și chiar cel mai timid îndrăznește să-și spună o părere, să-și exprime o idee asupra activității lor. Fiind între prieteni, toți iau parte cu interes la viața grupei. Iată de ce cred că izvorul inițiativei pionierești se află în cel mai mic colectiv pionieresc, în grupă.

GEORGETA DOBINCĂ, clasa a VI-a, Școala generală nr. 60, București: Ascultînd toate acestea, îmi vine în minte un exemplu din viața grupei noastre.

> **Prietena mea, care nu este una dintre fetele cele mai întreprinzătoare din clasă, a lansat în grupă o idee: să ne curățăm băncile, (dimineața, în clasa noastră învață elevi mai mici). Și ne-am apucat de lucru. Vedeți, însă, ideea a fost și pe placul celorlalte grupe din detașament și ne-au urmat exemplul. Fără să știe nimeni am frecat, am spălat singuri, ne-am curățat băncile.**

A doua zi, surpriza pentru tovarășa comandant instructor era gata! Felicitările le-au primit toți, dar grupa noastră se simțea mai sus. De la noi pornise inițiativa!

ÎNDATORIRE ȘI... INIȚIATIVĂ

Prof. GHEORGHIȚA FLEANCU, șeful sectorului cercetare-documentare al C.N.O.P.: Este adevărat că unii copii au inițiativă, o înfăptuiesc chiar, dacă poate că uneori uită să-i dea acest nume! Alții însă, dacă sînt întrebați despre inițiativa pionierilor din grupă, îți vorbesc, de pildă, (cazul unei recente discuții cu un pionier) despre ajutorul pe care l-a dat grupa, îndeplinind o sarcină primită din partea detașamentului, aceea de a prezenta cîteva poezii în cadrul unui program artistic. Este aceasta o inițiativă? Nu! Pionierii din grupă au oricum îndatorirea de a participa activ la viața detașamentului. În cazul acesta, grupa nu și-a respectat decît o îndatorire a sa, și bine a făcut. Cred că asupra acestui aspect al deosebirii dintre îndatorire și inițiativă, pionierii trebuie să fie mai atenți. Fiecare pionier are îndatoriri față de care și-a luat obligația să le îndeplinească, așa după cum prevede Statutul. Pentru realizarea fiecărei îndatoriri, a fiecărei sarcini, trebuie însă să aibă și el o ideie proprie, un gînd numai al lui — o inițiativă.

Un exemplu bun, în acest sens ni l-a oferit un detașament de la Școala generală nr. 80 despre care ne-a vorbit...

GABRIELA MORANI , clasa a V-a: Detașamentul nostru a organizat o șezătoare literară, în cadrul căreia pionierii se întîlneau cu studenți, foști elevi ai școlii. Pentru aceasta, pionierii din fiecare grupă au primit sarcina să învețe să recite cît mai frumos poezii.

> **La îmbogățirea acestei șezători, însă, fiecare grupă a venit cu cîte o inițiativă. O grupă s-a angajat să deseneze invitații pentru tovarășii comandanți instructori, profesori și alți invitați. O altă grupă, care răspundea de pregătirea clasei, a venit cu ideea de a aranja băncile în semi-cerc, de a orna tabla cu desene colorate, inspirate din poeziile ce urmau să fie recitate. Iar altă grupă ne-a anunțat intenția de a face din șezătoarea noastră o după-amiază «dulce».**

Deci, știam că vor pregăti prăjituri. În felul acesta, grupele și-au adus contribuția la reușita acelei șezători literare, adăugînd fiecare un plus de frumusețe acțiunii organizate în detașament.

SĂ NU FII NEPĂSĂTOR

Prof. ILEANA GHELMEZ, comandant instructor: De altfel, inițiativa nu este un domeniu aparte, în care se pot afirma doar

PIONIEREASCĂ

unii copii. Ea este la îndemîna **tuturor!** Fiecare pionier poate să devină autorul unei inițiative, cu condiția să nu treacă nepăsător pe lîngă o situație în care ar putea interveni, să aibă mereu atenția trează la tot ceea ce se petrece în jurul său și acolo unde crede că prezența pionierului este necesară, să se «arate».

LENUȚA GHIUREA, clasa a VII-a, Piatra Șoimului, jud. Neamț: Într-o zi, cînd toți copiii erau în recreația mare, am văzut-o pe mătușica Anica, îngrijitoarea școlii, conducînd o femeie mai tînără pe culoar. Se oprea din cînd în cînd în fața unei clase și-i spunea: Aici, să faci focul mai devreme, clasa este friguroasă; dincolo copiii cresc de mult o floare rară, nu trebuie mișcată de la locul ei... Mătușa Anica își pregătea schimbul. Ieșea la pensie. Aflasem mulți despre lucrul acesta dar fără să-i dăm vreo importanță.

Doar unul singur a avut ideea să dăm o serbare în cinstea mătușii Anica, să-i mulțumim în felul acesta pentru grija pe care a avut-o, ani de-a rîndul, ca în tot timpul iernii să găsim clasele încălzite și totdeauna curate! Dacă ar trebui să spun cine a fost acela, n-aș putea. Nu-mi mai amintesc. Știu însă că a fost un pionier care n-a trecut indiferent pe lîngă această întîmplare!

Abia acum îmi dau seama că, atunci, el a avut o inițiativă, la care ne-am alăturat cu toții!

SĂ AȘTEPTĂM EXTRAORDINARUL?

Prof. FLORIAN MATEI, vicepreședinte al Consiliului Municipal București al Organizației pionierilor: Uneori, discutînd despre inițiativă, unii copii se dezvinovățesc, parcă, spunînd că «nu avem, să vedeți, la noi nu s-a întîmplat nimic... extraordinar.» Dar, oare, pentru afirmarea inițiativei trebuie să așteptăm extraordinarul? Nici de cum! În cele mai obișnuite situații voi, pionierii, puteți interveni. Aceasta și faceți, de cele mai multe ori. Preocuparea de a fi mereu în acțiune, de a fi mereu în căutarea unor idei, unor soluții noi nu trebuie să... ia vacanță!

Și, pentru că vorbeam de cele mai obișnuite situații, să vă dau un exemplu. La cîte școli nu se întîmplă să vezi dimineața unii copii venind în goană, cu căciula pe-o ureche, cu fularul ieșit din palton, cu pantofii plini de noroi? Și aceasta în ciuda faptului că li se atrage adesea atenția asupra ținutei școlare. Ce să facem în această situație? s-au întrebat cîțiva pionieri de la Școala generală nr. 28 din București. S-au gîndit și, într-o zi, în holul de la intrare a apărut... o oglindă. Vrînd, nevrînd, copiii se priveau și, dacă era cazul, interveneau în corectarea ținutei!

Inițiativa pionierească și-a spus cuvîntul!

* * *

Dacă ar trebui să concluzionăm asupra discuțiilor purtate în jurul mesei rotunde, poate că ar trebui să spunem că inițiativă mai înseamnă să faci ceva mai mult decît ți se cere, să te intereseze *tot* ce se întîmplă în jurul tău, să nu aștepți numai invitația pionierului comandant sau a comandantului instructor, să ai curajul să acționezi într-un mod mai original, cel mai interesant. *Să fii în felul acesta un deschizător de drumuri, un pionier!*

Aceste căutări, aceste inițiative pionierești care se ivesc în grupe, în detașamente, trebuie să fie mereu în atenția comandantului. Pionierii din comandamentul detașamentului nu trebuie să uite că ei sînt aceia care, după cum arată Statutul, **«...stimulează larg dezvoltarea inițiativei și participării pionierilor la viața de organizație...»**

Și cîte n-ar fi de spus despre inițiativa pionierească stimulată de către comandamentul detașamentului...

Vă invităm, dragi cititori, să participați și voi la aceste dezbateri. Comunicați-ne părerile voastre în scris sau telefonic (telefon 17 60 10, interior 1458).

Vedeți dar, discuția noastră despre inițiativă continuă.

Vă prezentăm unele aspecte asupra cărora am dori să insistați:

1. Enumerați cîteva împrejurări în care a acționat cu succes inițiativa pionierească, precum și unele cazuri în care ar fi fost nevoie de inițiativă, dar ea... n-a apărut!

2. În ce fel comandanții și ceilalți membri ai activului pionieresc acceptă și înfăptuiesc inițiativele voastre?

3. Datorează grupa, detașamentul sau unitatea voastră o realizare înfăptuită ca urmare a unei inițiative pionierești? În ce a constat această inițiativă? Cărui pionier i s-a datorat?

Vă rog să însoțiți toate afirmațiile cu cît mai multe exemple!

LIDIA NOVAC

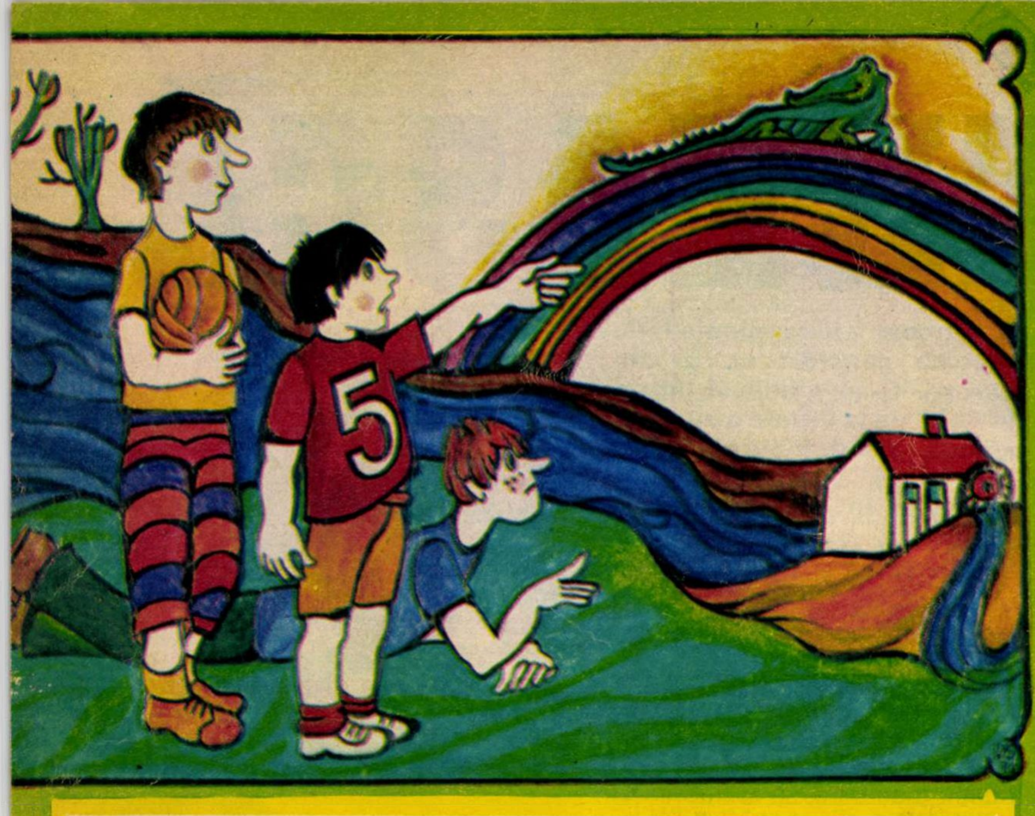

CROCODILII SE ÎNTORC ÎN NIL

POVESTIRE
DE
TITUS
VÎJEU

DESEN
DE
DANIELA
SCHOBEL

A plouat toată noaptea cu furie, am auzit norii săltîndu-și sacii de apă pe umerii vîntului, lovindu-se între ei, vărsînd asupra pămîntului picăturile binefăcătoare. A fost o ploaie mare, cum nu mai văzusem de mult și, chiar dacă nu mi-a fost frică, pot spune că mă cam plictisisem auzind ropotul monoton al ploii peste terenul de fotbal al școlii. Era limpede: adio minge, adio meciul dintre a VII-a și a VIII-a. Urma să stăm toată ziua să privim aburii ieșind din pămînt sub lumina înțelegătoare a soarelui, să ne mai privim o dată tricourile cu numere mari prinse pe spate. Dar meciul, era limpede, se dusese... Dacă am fi adus în timpul anului zgură și am fi acoperit terenul, atunci altfel ar fi stat lucrurile... Dar tot era bine, soarele începea să se bănuiască deja pe cer și ochii noștri îi urmăreau lacomi drumul, lupta surdă cu dantelăria norilor. Pentru noi, cei dintr-a VII-a, el devenise parcă un aliat mai bun chiar decît Dan, arbitrul, care ne-a promis că va avea în vedere «avantajul vîrstei».

Stăteam cu Doru pe terasă și jucam domino, pe el nu prea îl supăra întîmplarea cu ploaia asta nemaipomenită că el nu juca, era simplu suporter doar, și lucrul acesta îl ajuta probabil în jocul nostru de domino, căci îl vedeam calm, gata aproape să mă învingă, dar nu aveam ce face, nu mă puteam concentra. Eu nu vedeam înaintea ochilor decît balonul rostogolindu-se în vîrful ghetei mele de atacant și pe Sandu strigînd: «Uraaa! 1-0 pentru a VII-a»

Atunci a apărut Tiberiu, colegul meu de bancă și — mai presus de orice — portarul selecționatei noastre și mi-a făcut un semn prietenesc din mînă, cum văzuse el într-un film (gestul însemna «victorie») și eu i-am răspuns la fel, abandonînd aproape partida de domino. Deodată, Tiberiu ne-a spus cu aerul cel mai serios și mai firesc din lume — de parcă ne-ar fi zis că teorema lui Pitagora aparține lui Pitagora: «Haideți la rîu să vedeți și voi crocodilul». Și cred că tocmai siguranța aceea deplină din glasul lui Tibi ne-a făcut să aruncăm deodată — și eu și Doru — figurile de domino și să-l întrebăm precipitat cînd și unde l-a văzut el.

Tiberiu ne-a privit cu același aer de înțelegere a lumii și ne-a răspuns ridicînd ușor din umeri: «Nu știu cum o fi apărut, l-o fi adus ploaia de astă-noapte, dar eu l-am văzut lîngă moară. Stă în apă și prinde pește cu coada.»

Chestiunea asta cu prinsul peștelui n-am prea crezut-o eu și cred că nici Doru — cît e el de simplu suporter — nu părea prea convins, dar ce importanță mai avea acest amănunt banal cînd ni se aducea la cunoștință de către Tiberiu, de către această viitoare stea a fotbalului — că în rîu apăruse, în sfîrșit, un crocodil. Spun «în sfîrșit» deși nu-l așteptase nimeni vreodată — sînt sigur de aceasta — dar ce lucru nemaipomenit am fi putut să anunțăm noi, cei din echipa de fotbal, colegilor din cercul naturaliștilor care se bucurau de fiecare dată cînd găseau cine știe ce gîză banală prin parc și care habar nu aveau încă de apariția unui ditamai crocodil în împrejurimile orașului...

Nu știu cum li s-o fi părut drumul pînă la moară lui Doru și lui Tiberiu — pentru acesta din urmă emoția nu va fi fost la fel de mare deoarece urma să fie la a doua întîlnire cu verdele și solzosul animal, dar mie, ei bine, mie drumul acesta mi s-a părut nesfîrșit. Cînd am văzut rîul mi s-a părut că întîlnesc un vechi prieten, transferat de mult la o altă școală, am vrut să-l salut dar mi-am amintit dintr-o dată că nu pentru el alergasem pînă aici într-un suflet, ci pentru crocodilul acela ciudat, adus de ploaie pe neașteptate în mijlocul nostru. Mă gîndeam chiar că, acum cînd se vorbește atît despre farfurii zburătoare, nici un savant, biolog ori specialist în navigația aeriană nu a pus încă, așa cum s-ar cuveni, problema crocodililor zburători.

Prahova era deci la fel de frumoasă și ne-a salutat întîi cu apele despletite pe prunduri largi. Plouase în munți și apele îi erau mai întunecate decît de obicei, dar la fel de ademenitoare, chemîndu-ne la scăldat. La moară nu era nimeni, dar n-am dat importanță acestui fapt — poate că se speriaseră de prezența crocodilului — numai că noi eram fără frică. Tiberiu a luat-o înainte, eu după el și Doru încheia coloana călcînd cu pas apăsat pe crengi. Am ocolit moara prin stînga și am privit locul spre care Tibi întindea mîna. Nu era însă nimic acolo. Ne-am uitat îngrijorați, unul la celălalt. Tiberiu era dezamăgit și aceasta se putea citi pe obrazul său de temerar portar al selecționatei noastre. «Unde e?» l-am întrebat deodată, atît eu cît și Doru. «Aici a fost. Credeți-mă că aici l-am văzut eu acum o jumătate de oră. Venind pe drum începusem deja să înțeleg cum apăruse în Prahova crocodilul adus de ploaie. Înțelesesem mecanismul acela al sforilor de apă pe care orice crocodil ar fi putut coborî. Ceea ce nu puteam pricepe era felul în care dispăruse acesta. Le-am spus și celorlalți nedumerirea mea. «Uitați-vă, făcu atunci Tiberiu, ridicînd de data aceasta mîna în sus ca și cum ar fi vrut să strige «Evrika»! cu toate cele cinci degete. Priviți acolo sus!»

Am privit și eu și Doru în același timp. Nu era însă nici un crocodil acolo unde arăta Tiberiu. Dintr-un cerc de arini răsărea un arc de culori, șapte la număr, pe un cer care își alungase o parte din nori, filtrînd prin șuvițele celor rămași lumina curată a soarelui.

«Am găsit!» exclamă Tiberiu din nou. «Curcubeul! El ne-a furat crocodilul». Atunci Doru a încercat să afle de la noi aproape plîngînd: «Spune-mi măcar unde l-a dus?» O, cîte planuri nu-și va fi legat și Doru de animalul de culoarea ierbii văratece. Atunci Tiberiu i-a răspuns meditativ, privind departe printre culorile răsfirate pe cer: «Nu știu precis. Cred că în Nil. Știți voi vreun loc mai bun?»

L-am privit pe Doru. Nu știa. Tăcea, strîngînd în mînă o creangă de salcie. Nici eu nu știam, de altfel, un alt loc. Am mai privit o dată toți trei lumina pastelată a curcubeului și ne-am înapoiat pe același drum. Oricum, cu sau fără crocodil, tot trebuia să cîștigăm meciul cu a opta!

Desen: IOAN DONCA

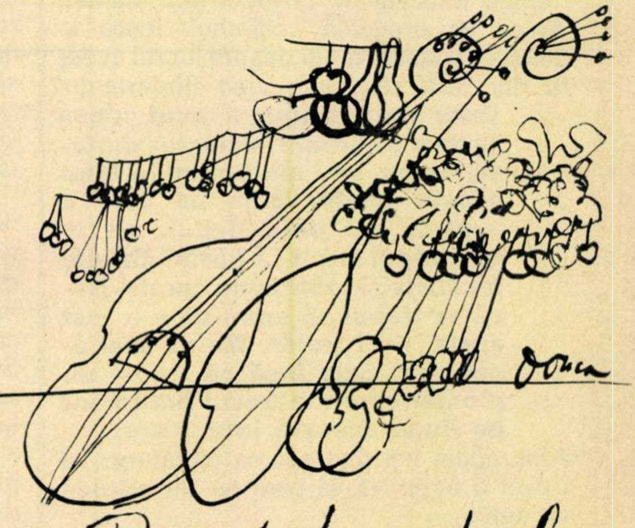

Pămînt natal

Patria noastră-s holdele bogate,
Livezi de sonde drumuri luminînd,
Măiastrul glas al ceterii din sate,
Livezi de aur unduind sub vînt.

Patria noastră-i pulsul ce dă viață
Uzinelor cînd zorii cresc pe munți
Și-i cînt copilăresc, în dimineață,
Purtînd, spre școală, soarele pe frunți.

Patria noastră-nseamnă ceru-albastru
Și imn de aripi ce se-nalță-n zori,
Izvorul clar sub ramuri de jugastru
Și codrii-n care cresc adînc viori.

Patria noastră-s armele purtate
De bravi oșteni în aspre bătălii,
Stindardele de gloanțe-nsîngerate,
Vitejii ce-au căzut și dorm sub glii.

Patria noastră-s inimile toate
Și visul săgetînd spre viitor
Și roșul steag pe zări înseninate —
Purtînd spre glorii, demn, acest popor.

NICOLAE NASTA

Cum vorbim, cum scriem

ORIGINEA LIMBII ROMÂNE

Definită genealogic, limba română este latina însăși vorbită în mod neîntrerupt pe teritoriul patriei noastre din momentul colonizării romane pînă astăzi. În evoluția de două milenii, ea a suferit transformări neîncetate, datorită atît acțiunii legilor ei interne de dezvoltare, cît și influenței din partea limbilor cu care a venit în contact.

Caracterul latin al românei, considerată în esența ei, se dovedește prin cercetarea de la origini pînă în epoca noastră a tuturor compartimentelor limbii: fonetică, gramatică, vocabular. Specificul graiului nostru, care rezultă din raportarea lui la latină, este urmarea evoluției istorice. În fonetică de exemplu, au apărut sunete necunoscute limbii latine, dar dezvoltate tot din sunete latinești potrivit anumitor legi fonetice: vocalele *ă* și *î*, consoanele *ci*, *gi*, *ș*, *j*, *ț*, diftongii *ea* și *oa*. Prin urmare, sistemul nostru fonetic, cu toate sunetele lui particulare, se explică prin latină.

La fel se probează latinitatea categoriilor morfologice ale limbii române. Sînt moștenite din latină cele trei declinări ale substantivului, cele trei genuri, adjectivul și mijloacele de exprimare a comparației lui, formele articolului, toate felurile de pronume, cele patru conjugări, verbele auxiliare, numeralul, adverbele, conjuncțiile și prepozițiile. Terminațiile prin care se exprimă genul, numărul, cazul, persoana sînt tot de origine latină. Desigur, modificările petrecute în morfologie sînt mari, dar acestea se explică prin natura limbii înseși, prin legile ei proprii de evoluție. De exemplu, cele cinci declinări latinești s-au contopit în trei, au apărut cazurile cu prepoziție, neutrul este organizat altfel decît în latină, articolul provine din alipirea la substantiv a adjectivului demonstrativ *ille*, au apărut timpuri analitice, adică formate cu un auxiliar (perfectul compus, viitorul), infinitul lung s-a substantivat, funcționînd ca verb numai sub forma scurtă, creată în românește, o mulțime de construcții gramaticale latinești nu s-au păstrat.

Partea cea mai importantă a vocabularului limbii noastre, așa-numitul fond principal de cuvinte, are, de asemenea, un caracter predominant latin. Sînt moștenite cele mai multe dintre numele părților corpului, numele de rudenie, de acțiuni și procese omenești, nume de ființe, de însușiri fizice și sufletești, de plante, nume legate de locuință și obiecte casnice, de noțiunile de timp, de loc, de mod, nume de culori etc. etc. Statisticile care s-au întocmit ne arată că sînt de origine latină aproape 60% din totalitatea cuvintelor fundamentale ale limbii noastre, a acelor cuvinte de mare vechime, de largă circulație, foarte frecvente și indispensabile în procesul comunicării. În cursul veacurilor, limba noastră a primit numeroase cuvinte din limbile popoarelor învecinate, dar toate împrumuturile lexicale s-au adaptat specificului fonetic și gramatical românesc. S-a observat de multă vreme că putem alcătui numai din elemente de origine latină oricîte propoziții, fraze și chiar texte întregi, dar din cuvinte de altă origine nu se poate construi nici măcar o propoziție de două cuvinte, căci elementele care exprimă relațiile gramaticale dintre ele, sînt, toate, latinești. În exemplul: *iubesc pe prietenii dragi și scumpi*, cuvintele sînt de origine slavă, dar desinența *-esc*, marca de plural *-i*, articolul *i*, prepoziția *pe*, conjuncția *și* sînt din latină.

Deci, sistemul fonetic al limbii noastre, structura ei gramaticală și fondul principal de cuvinte sînt, în esența lor, de origine latină.

Conf. univ. dr. **GRIGORE BRÂNCUȘ**

CAVALERUL aerului

Scenariu: **RADU THEODORU** Desene: **PUIU MANU**

3

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

La sfîrșitul lui septembrie 1944 — o escadrilă de vînătoare se angajează într-o luptă aeriană cu avioane fasciste, undeva în apropierea Mureșului. În această luptă, avionul adjutantului Dîrjan este lovit în motor. La ordinul comandantului de escadrilă, Dîrjan sare cu parașuta.

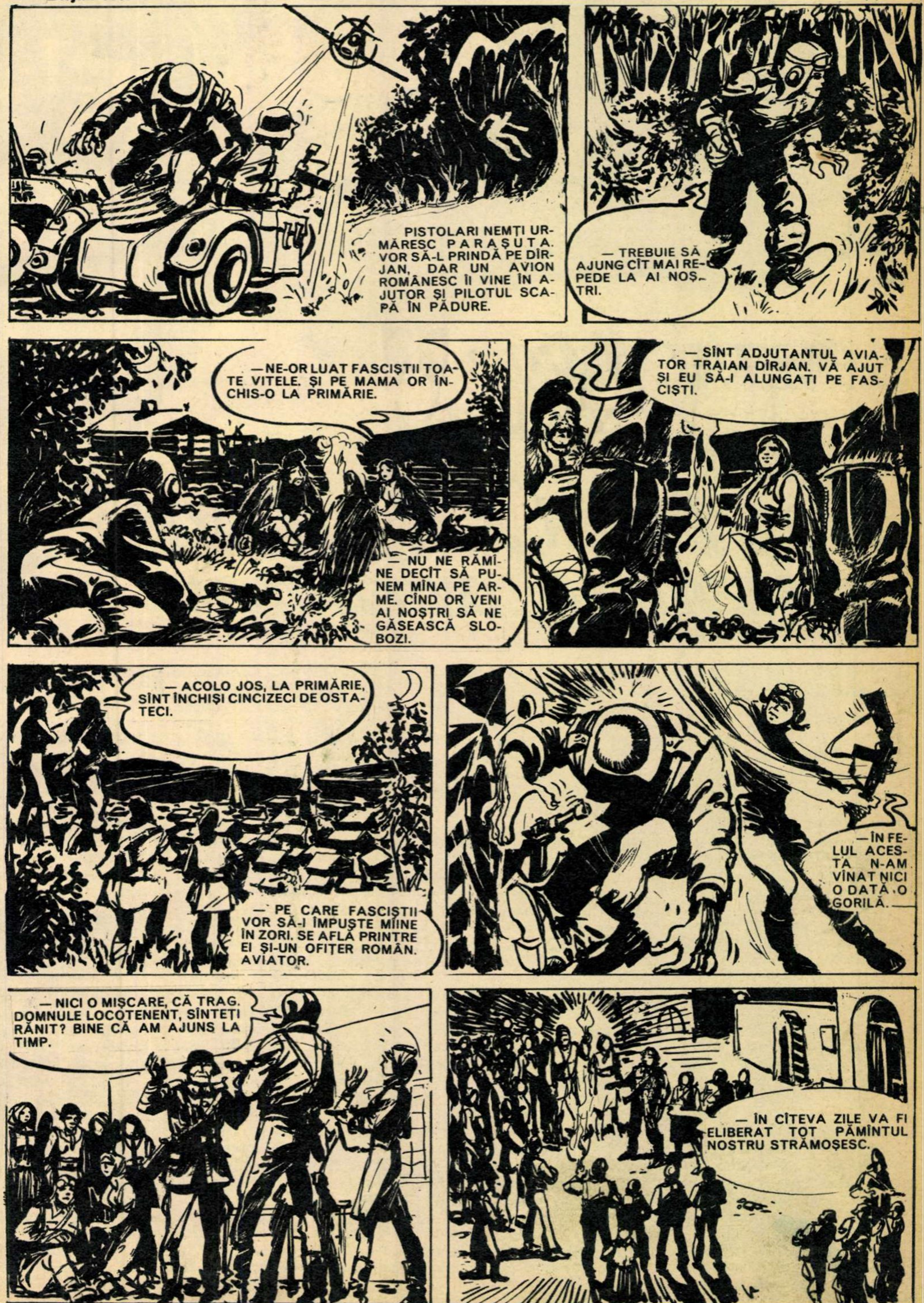
PISTOLARI NEMȚI URMĂRESC PARAȘUTA. VOR SĂ-L PRINDĂ PE DÎRJAN, DAR UN AVION ROMÂNESC ÎI VINE ÎN AJUTOR ȘI PILOTUL SCAPĂ ÎN PĂDURE.
— TREBUIE SĂ AJUNG CÎT MAI REPEDE LA AI NOȘTRI.
— NE-OR LUAT FASCIȘTII TOATE VITELE. ȘI PE MAMA OR ÎNCHIS-O LA PRIMĂRIE.
— NU NE RĂMÎNE DECÎT SĂ PUNEM MÎNA PE ARME. CÎND OR VENI AI NOȘTRI SĂ NE GĂSEASCĂ SLOBOZI.
— SÎNT ADJUTANTUL AVIATOR TRAIAN DÎRJAN. VĂ AJUT ȘI EU SĂ-I ALUNGAȚI PE FASCIȘTI.
— ACOLO JOS, LA PRIMĂRIE, SÎNT ÎNCHIȘI CINCIZECI DE OSTAȘI.
— PE CARE FASCIȘTII VOR SĂ-I ÎMPUȘTE MÎINE ÎN ZORI. SE AFLĂ PRINTRE EI ȘI-UN OFIȚER ROMÂN. AVIATOR.
— ÎN FELUL ACESTA N-AM VÎNAT NICI O DATĂ O GORILĂ.
— NICI O MIȘCARE, CĂ TRAG. DOMNULE LOCOTENENT, SÎNTEȚI RĂNIT? BINE CĂ AM AJUNS LA TIMP.
— ÎN CÎTEVA ZILE VA FI ELIBERAT TOT PĂMÎNTUL NOSTRU STRĂMOȘESC.

(VA URMA)

GENERAL MAIOR
ÎN REZERVĂ
Andrei Miclescu
ÎN VIZITĂ LA „CUTEZĂTORII"

CU PREȚUL VIEȚII

În cadrul vizitelor la «Cutezătorii», redacția noastră a fost de data aceasta onorată de prezența generalului-maior în rezervă, Andrei Miclescu, care, ca ofițer în cadrul Armatei a IV-a române a participat la războiul antifascist, luptînd pentru eliberarea patriei și apoi dincolo de hotarele țării, pe teritoriul Ungariei și al Cehoslovaciei.

În jurul unei mese rotunde, oaspetele s-a întreținut cu tinerii săi prieteni, pionieri. Rînd pe rînd, aceștia l-au asaltat cu întrebări.

Viorel Petrescu, clasa a VI-a. Strada de lîngă școala noastră poartă numele lui Eftimie Croitoru. Vreți să ne povestiți despre el?

GENERAL A. MICLESCU: *Nu l-am cunoscut personal, dar am trecut peste podul de vase la construcția căruia participase Eftimie Croitoru și pe care îl apărase cu prețul vieții sale. Și, deși ostaș încercat, am fost foarte impresionat cînd am auzit povestindu-se despre moartea sa. Faptele s-au petrecut astfel: pontonierii noștri întinseseră un pod de vase peste Tisa. Ca să distrugă un astfel de pod, inamicul are numeroase mijloace, printre care, cel mai folosit este lansarea de mine pe apă. Acestea plutesc și în clipa în care se lovesc de un vas tot podul sare în aer. Așadar, podul de peste Tisa trebuia apărat împotriva minelor cu străşnicie. Ostașii care stăteau de pază trebuia să oprească minele într-o plasă sau să le îndepărteze.*

În ziua aceea, de pază se afla soldatul Eftimie Croitoru. Dusă de curent, o mină se îndrepta direct spre vasul pe care-l păzea ostașul. Era necesar să se acționeze foarte repede.

O secundă, încă una, și mina era gata să izbească podul. Eftimie se afla față în față cu un dușman cumplit. Fără nici o ezitare s-a hotărît: va salva podul cu prețul vieții. Cu o cange a lovit focosul minei, înainte ca aceasta să se fi apropiat de vas. Mina a explodat pe apă iar bravul ostaș și-a pierdut viața.

Simțul răspunderii, ca și dorința de a-și îndeplini datoria ostășească, înțelegerea importanței cauzei pentru care lupta, toate, împreună, i-au dat lui Eftimie Croitoru puterea de a săvîrși acest act de eroism.

Adriana Crețu, clasa a VII-a, Dumneavoastră v-a fost vreodată teamă în timpul luptelor?

GENERAL-MAIOR A. MICLESCU: *Nu cred că există om căruia să nu-i fie frică în fața primejdiei. Și evident, ostașul cunoaște și el teama în timpul bătăliilor. Dar esența actului de curaj o constituie, în fond, tocmai înfrîngerea, dominarea fricii. Sigur că și mie mi-a fost frică. Îmi aduc aminte de o împrejurare. Era prin luna decembrie, spre sfîrșitul ei. Ne aflam la frontiera dinspre sud a Cehoslovaciei. Așteptam un contraatac hitlerist cu tancuri. Apărarea trebuia pregătită cu minuțiozitate. Primisem misiunea să merg în linia întîi, să trec de la un batalion la altul, pentru o organizare cît mai bună a apărării. Batalioanele noastre se aflau în vale, pe un loc neted, deschis. Hitleriștii erau sus, pe înălțime. De acolo, trăgătorii lor cu lunetă te puteau ținti direct. Nimeni nu se încumeta să circule ziua pe terenul acela deschis. Însemna moarte sigură. Ce era de făcut? Eu trebuia, totuși, să mă deplasez. Mă oprisem la un post de prim ajutor al unui batalion, urmînd ca de acolo să plec mai departe. Nu era timp de pierdut. Medicul, un sublocotenent, mă sfătui să rămîn pe loc pînă se înserează. Discutam cu el, încercînd să găsesc o soluție. Era prea evident că dacă porneam mai departe, moartea mă putea înhăța în orice clipă. Deodată aud o voce subțirică, ca de copil, care-mi spune: «Am să vă conduc eu. Cunosc un drum ceva mai ferit. Să încercăm». Era o fată foarte tînără, o sanitară voluntară pe front. M-a uimit cutezanța ei. Înfrîngîndu-mi frica am pornit spre linia întîi, mergînd pe coate, tîrîș, pe un drum destul de primejdios. Așa am reușit să ajung chiar în dimineața aceea la comandantul unuia dintre importantele batalioane.*

O TELEFONISTĂ LA POST

Ruxandra Albu, clasa a VII-a. *Multe femei și-au adus aportul la luptele împotriva hitleriștilor, din 1944.* Cunoașteți vreo astfel de întîmplare?

GENERAL-MAIOR A. MICLESCU. *Sînt numeroase cazuri cunoscute de acțiuni eroice de fapte de vitejie săvîrșite de femeile și fetele românce în războiul antihitlerist. Țin minte o împrejurare foarte emoționantă. La 5 septembrie 1944, inamicul a atacat în Transilvania, de la Cluj în spre Turda, intenționînd să meargă mai departe, spre Carpații de Sud. Armata a IV-a nu sosise cu trupele în Transilvania. În această situație, inamicul a reușit să încercuiască batalionul care apăra Dealul Feleacului și să ajungă la Turda. Noi, la comandament, eram neliniștiți. Nu știam ce se întîmplă la Turda, dacă inamicul pătrunsese acolo, încotro se îndreaptă. Telefonista de serviciu din Turda a făcut atunci un lucru extraordinar. Și-a dat seama că trebuie să ne informeze. A prins postul nostru și a reușit să ne comunice situația. Am aflat astfel, în ziua aceea, acțiunile inamicului. Pe baza datelor am putut să luăm cele mai bune măsuri. Telefonista putea fi prinsă în orice clipă de hitleriști și e lesne de închipuit ce ar fi așteptat-o. Dar sentimentele ei patriotice i-au dictat să rămînă la post și să ne ajute. A fost citată apoi pe un ordin de zi. Îmi pare rău că nu rețin numele fetei pe care îl notasem într-un carnet cu însemnări din timpul războiului, dar pe care l-am pierdut. V-am relatat un fapt, dar au fost nenumărate cazuri cînd fetele au dovedit că sînt cu adevărat cutezătoare.*

VIRTUȚI OSTĂȘEȘTI

Mihai Teodorescu, clasa a VIII-a. Care credeți dumneavoastră că sînt însușirile caracteristice ale ostașului român?

GENERAL-MAIOR A. MI-

Inainte de a veni in redacție, oaspetele nostru s-a întîlnit cu pionierii la **Muzeul Militar Central.**

CLESCU. *Despre acest lucru s-ar putea vorbi foarte mult. Am să încerc să vă spun totuşi pe scurt. Ostaşul român are înalte calităţi morale. Una dintre acestea este disciplina, fiindcă în toate împrejurările ostaşul are nevoie de disciplină pentru a-şi îndeplini misiunile. Dacă disciplina este o normă de conduită extrem de importantă în viaţa noastră de toate zilele, armata nu poate fi concepută fără această calitate. De aceea, ostaşul român este în primul rînd un ostaş disciplinat. O altă virtute a sa este credinţa faţă de patrie, spiritul de sacrificiu, de jertfă pentru ţară. Am să ilustrez această înaltă calitate cu un singur exemplu pe care-l găsesc mai mult decît grăitor.*

Într-o acţiune de luptă, adjutantul aviator Traian Dîrjan a fost grav rănit, în avionul care a luat foc. Era o împrejurare critică cînd oricare om îşi poate pierde controlul de sine. În această împrejurare, pilotul a dat dovadă de o putere morală demnă de admirat: a găsit în el puterea necesară să redreseze avionul şi să-l îndrepte în picaj asupra unei cazemate duşmane. S-a prăbuşit cu toată încărcătura de bombe pe cazemata care a fost ştearsă astfel de pe suprafaţa pămîntului. Mai este oare necesar să facem un comentariu la această faptă?

Soldatul român este, de asemenea, un bun camarad. Să vă dau un exemplu, din multe. Caporalul Petre Luchian, împreună cu o formaţie, de militari se remarcase în luptele de la Nădaşa. La un moment dat, unul din subordonaţii lui a fost rănit şi a căzut între liniile noastre de luptă şi cele inamice. Cîţiva camarazi i-au sărit în ajutor încercînd să-l aducă înapoi. Tirul hitlerist era aşa de intens, încît nu l-au putut scoate. Nimeni nu se putea apropia de rănit. Atunci caporalul Luchian a încercat să-l salveze. Într-o supremă încordare, tîrîndu-se pe coate şi pe genunchi, cît mai lipit de pămînt, expunîndu-se primejdiei a întins o foaie de cort, a aşezat rănitul şi l-a salvat astfel de la o moarte sigură, trăgîndu-l pe liniile noastre.

Am observat, de asemenea, la ostaşii noştri, un simţ foarte dezvoltat al orientării. Nu o dată, în condiţii grele pe cîmpul de luptă, în întuneric, fără puncte de reper, ostaşii noştri reuşeau de minune să se orienteze. Nu mai vorbesc despre umorul şi optimismul cu care ei ştiu să înfrunte dificultăţile.

UTECIŞTI ÎN LUPTĂ

Honțu Octavian, clasa a VIII-a. Ştiu că în războiul antihitlerist au participat ca voluntari mulţi utecişti. Povestiţi-ne, vă rugăm, despre ei.

GENERAL-MAIOR A. MICLESCU. *Da, au fost mulţi utecişti voluntari în războiul antihitlerist, care prin întreaga lor purtare constituiau exemple pentru ceilalţi camarazi. Deşi foarte tineri, ei nu se speriau de greutăţile frontului şi totdeauna se aflau în frunte. Cunoaşteţi cu toţii faptele lui Constantin Godeanu, care, într-un moment greu al unei bătălii, ca să-şi îmbărbăteze ostaşii, a trecut în fruntea lor, căzînd eroic. Alţi doi bravi tineri au fost fraţii Racoţeanu. În munţii Tatra, hitleriştii organizaseră o rezistenţă puternică. Ofiţerul de artilerie Constantin Racoţeanu şi-a dat seama că pentru a-i da o ripostă puternică, duşmanul trebuia atacat de foarte aproape. A împins deci tunurile în linia întîi şi, în zori, a lovit direct şi din plin mitralierele hitleriste. Poziţia duşmană a fost străpunsă, dar Constantin Racoţeanu a căzut în luptă. Înainte cu cîteva zile, fratele său a pierit, de asemenea, în cursul unei bătălii. Asemenea tineri a crescut Uniunea Tineretului Comunist şi este bine să ne amintim despre ei mai ales acum cînd U.T.C. împlineşte 50 de ani de existenţă.*

URMAŞI VREDNICI

Matei Cristian, clasa a VI-a Se ştie că ostaşul este un om călit, care în război înfruntă plin de curaj nu numai duşmanul, dar şi gerul, ploile, noroaiele, ştiu să se caţere, să sară, să înoate. Şi noi vrem să ne călim, să fim ostaşi vrednici.

GENERAL A. MICLESCU. *Poporul nostru este un popor paşnic. Istoria noastră nu cunoaşte războaie de agresiune, ci numai de apărare. Noi ne-am apărat întotdeauna patria cu înverşunare. Partidul şi guvernul ţării duc o politică consecventă de pace şi poziţia României în problema înlăturării primejdiilor de război este bine cunoscută astăzi în lume. Totodată conducerea ţării noastre, în frunte cu tovarăşul Nicolae Ceauşescu, comandantul suprem al Forţelor Armate se ocupă cu multă grijă de întărirea capacităţii de apărare a patriei, pentru ca toate realizările noastre să fie bine străjuite, pentru ca voi copiii să puteţi învăţa în linişte şi pace.*

Cît despre călire este bine că vă preocupă. Gîndesc că un pionier trebuie să-şi formeze un caracter frumos, să fie puternic, sănătos, să nu se teamă de greutăţi. Cred că în cadrul detaşamentelor de pionieri trebuie să organizaţi multe jocuri de orientare în cîmp, marşuri, exerciţii care să vă ajute să vă descurcaţi în orice împrejurare. La Piteşti, am auzit că mulţi pionieri sînt ajutoare ale pompierilor, ştiu ce trebuie să facă în caz de incendiu. Asta este foarte bine.

Trebuie de asemenea să ştiţi să daţi un prim ajutor cînd cineva este accidentat sau bolnav. Vă sfătuiesc ca în tabere să faceţi exerciţii şi întreceri de felul acesta: Cine se echipează cel mai repede; Cine strînge în timpul cel mai scurt aşternutul; Cine ştie să aprindă într-o clipă un foc de tabără şi să-l stingă tot aşa, fără să lase urme. Se mai pot face multe exerciţii asemănătoare. Comandanţii voştri instructori pot să vă înveţe. Vă doresc să fiţi oameni puternici, căliţi, fără teamă de greutăţi, şi bine înţeles ostaşi vrednici, atunci cînd va veni timpul.

Pagini realizate de
B. CARAGIALE
Foto: Gr. PREPELIŢĂ

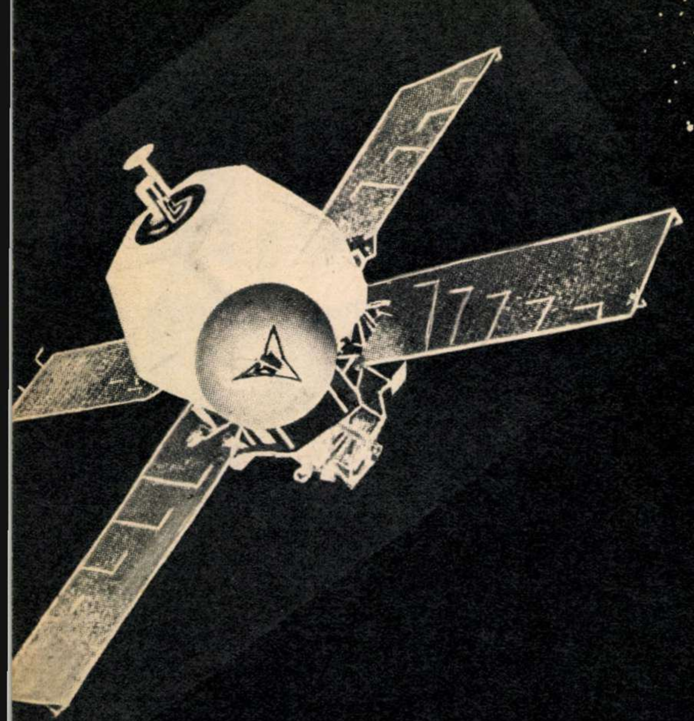

MARTE

PLANETA ROȘIE GĂZDUIEȘTE EMISARII TERREI

DE Dr. ing. FLORIN ZĂGANESCU

Din cele mai vechi timpuri culoarea roșie, sub care era observată planeta Marte, a făcut din acest astru simbolul războiului: el se numea Nergal, zeul morții și al luptelor la vechii caldeeni, Pahlavari Siphir, războinicul ceresc la persani; la greci, planeta a fost socotită simbol al dezastrului și al războiului, fiind denumită Ares. Acelaș înțeles l-au păstrat romanii prin zeul Mars.

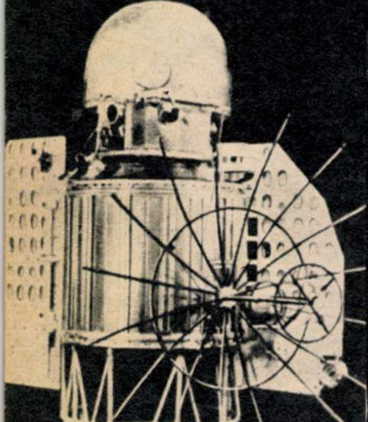

Stația automată interplanetară sovietică «Marte 1»

Studierea planetei Marte a început o dată cu inventarea lunetei de către marele astronom Galileo Galilei, dar datorită imperfecțiunii instrumentului său, el nu a putut să vadă planeta roșie, să-i dea o descriere științifică. Aceasta a făcut-o astronomul olandez Christiaan Huygens. La 13 august 1672 el a detectat o regiune închisă triunghiulară, pe care astăzi o numim Syrtis Major, precum și calota polară de la polul sud al planetei. O dată observate unele detalii de suprafață s-a putut stabili perioada de revoluție a planetei, adică durata unui înconjur dat Soarelui. Ea a fost calculată la 687 de zile terestre. Ziua marțiană este foarte apropiată de a noastră, avînd 24 de ore și 37 de minute. Diferența dintre anul terestru și cel marțian face ca după fiecare doi ani și două luni Pămîntul să treacă printre Marte și Soare, fiecare evoluînd pe orbita sa eliptică circumsolară. Aceste momente, cînd cele trei astre sînt plasate aproximativ pe o linie dreaptă, se numesc «opoziții». Acele opoziții, în care distanța dintre Terra și Marte este sub 60 de milioane de km, se numesc «mari opoziții» și sînt foarte favorabile pentru cercetarea planetei, mai ales cînd Marte se află în zona punctului traiectoriei sale cel mai apropiat de Soare (periheliu), situație caracteristică și pentru anul acesta.

Fiecare «opoziție» a adus noi date savanților despre Marte: în anul 1666, pe vremea lui Ludovic al XIV-lea, astronomul Cassini a descoperit cele două calote polare; în 1877 italianul Schiaparelli a descoperit renumitele «canale», care au înfierbîntat imaginația multora ce ajunseseră să creadă în existența marțienilor. În același an, Hall a confirmat existența celor două «luni» ale planetei, minusculii sateliți Phobos («Teroarea») și Deimos («Panica») denumiri date de vechii greci cailor zeului Ares. Deoarece Phobos se rotește aproape de trei ori mai repede decît planeta însăși, el răsare la... apus și apune la... răsărit. Pentru un cosmonaut care ar debarca pe Marte (operație probabilă în deceniul următor), între două răsărituri consecutive ale acestui satelit, s-ar scurge circa 11 ore. Deimos, satelit foarte mic, se mișcă în jurul lui Marte cu puțin mai încet decît se rotește planeta, apărînd pe cerul marțian aproape nemișcat și la fel de strălucitor ca Venus, privită de pe Terra. Întrucît mișcarea satelitului Phobos se efectuează pe un fel de spirală, care se apropie de Marte, calculele au putut determina densitatea acestui corp ceresc ca fiind foarte mică, cauza pentru care astronomul Șklovski a presupus o vreme că ar putea fi o sferă goală în interior, deci un satelit artificial! Ultimele cercetări au adus prețioase informații despre vecinul nostru «exterior», infirmînd ipoteza că Phobos ar fi un satelit artificial.

Marte are o atmosferă conținînd bioxid de carbon, oxigen, azot și cîteva gaze rare. Presiunea exercitată de atmosfera rarefiată marțiană este de numai o treime din cea resimțită pe vîrful Himalaia. Deși, vara, temperatura medie marțiană este cuprinsă între —20° și — 30° (pe Marte, la ecuator, vara ține o jumătate de an marțian, adică 343de zile terestre), ea poate atinge la amiază, peste 10°C, în timp ce noaptea poate coborî pînă la — 100°C. Lucruri curioase se petrec și în emisfera boreală. Aici, solul este în marea majoritate acoperit de zăpadă carbonică și domnesc geruri care ajung la — 130°C. Regiunea este de asemenea bîntuită de furtuni violente, vîntul avînd viteza de 600 km/oră.

În ce privește relieful marțian, se apreciază că structural azi Marte ar fi similar cu Terra acum 2—3 milioane ani, fără forme abrupte, diferențele de nivel atingînd 12—15 km. Ca forme de relief distincte menționăm trei tipuri: terenuri «cu cratere», «haotice» și «fără trăsături distinctive». Cele cu cratere au partea inferioară plată, cu margini puternic erodate și foarte largi. Terenurile haotice apar ca urme ale unor teribile alunecări de teren, cum nu pot fi identificate pe Pămînt. Printre terenurile «fără trăsături distinctive» se numără și deșertul Hellas, acoperit cu un praf atît de fin, încît cu el vînturile au reușit să astupe toate craterele care se presupun a fi existat și în această zonă.

Savanții așteaptă numeroase date de la ultimile trei sonde spațiale lansate în mai 1971 și ajunse în apropierea «planetei roșii» în noiembrie: «Marte»-2 și «Marte»-3 sovietice și «Mariner»-9, american. Aceste sonde efectuează operații de fotografiere și cartografiere a suprafeței planetei, studiează atmosfera, inclusiv norii, frecvența și intensitatea furtunilor, formele de relief și — eventual — chiar natura unor roci. În prezent, pe Marte există o capsulă cu fanionul Uniunii Sovietice depus de stația automată «Marte»-2, precum și un aparat de coborîre care s-a desprins din stația «Marte»-3 și a aterizat lin pe solul marțian, depunînd pentru prima dată pe această pla-

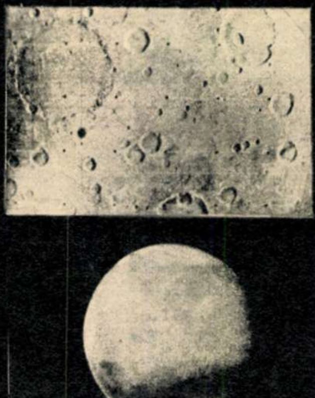

Fotografia unor detalii de pe suprafața lui Marte.
Imaginea reprezintă calota polară a planetei roșii.

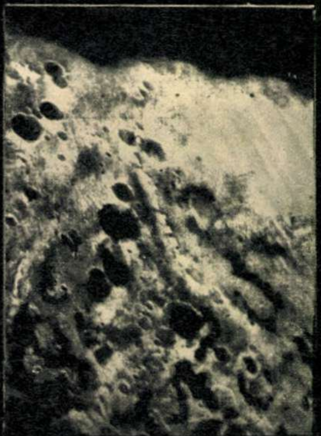

Marte — imagine luată de la circa 30 000 km de suprafața planetei.

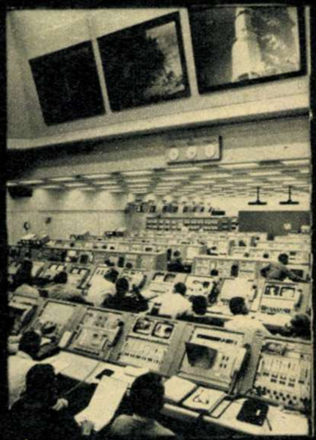

Centrul de comandă NASA

Stația automată sovietică «Marte 3».

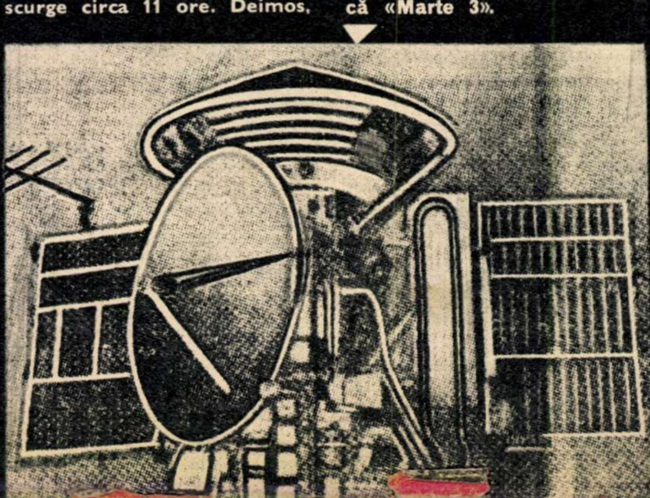

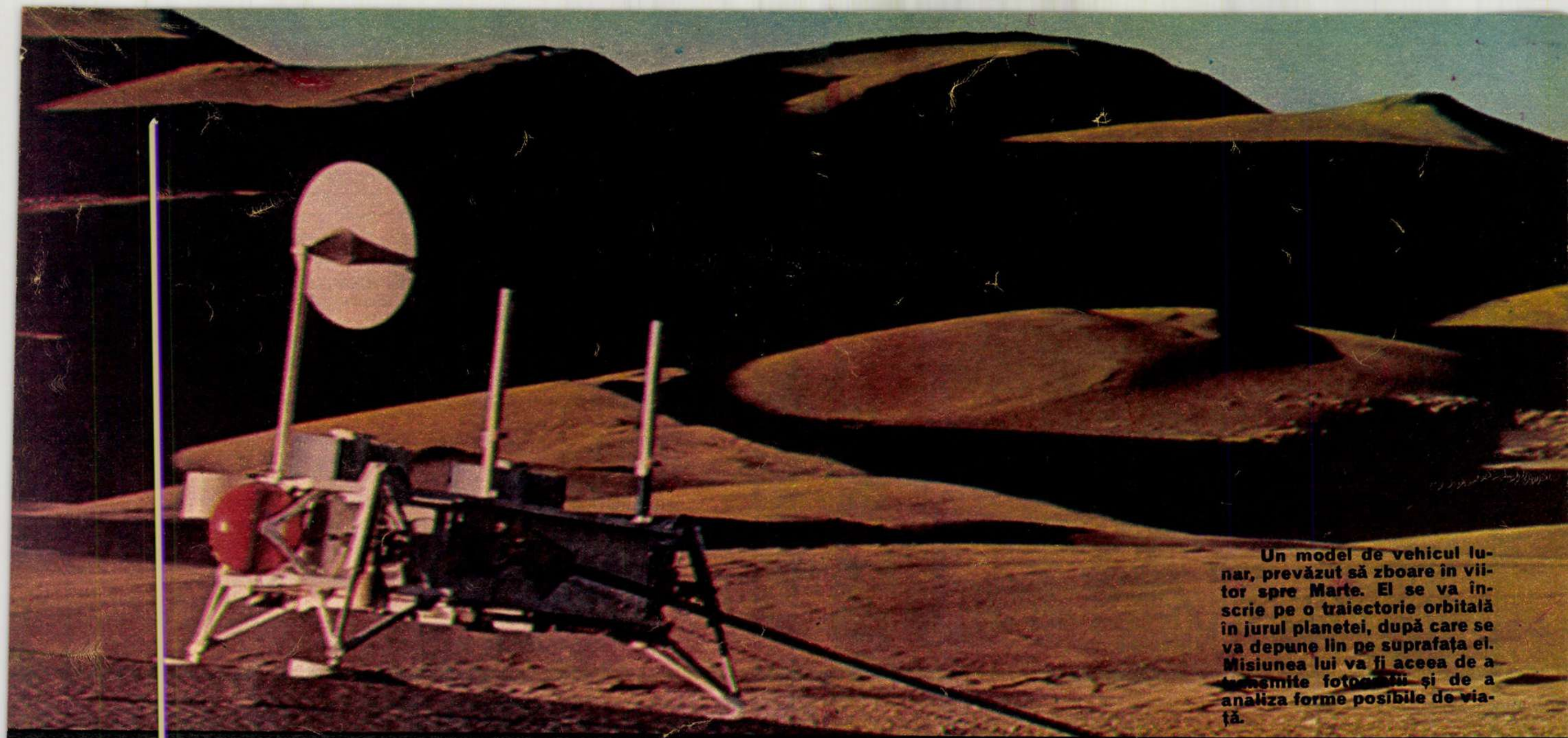

Un model de vehicul lunar, prevăzut să zboare în viitor spre Marte. El se va înscrie pe o traiectorie orbitală în jurul planetei, după care se va depune lin pe suprafața ei. Misiunea lui va fi aceea de a transmite fotografii și de a analiza forme posibile de viață.

netă un complex de aparate. Cele două stații create de specialiștii sovietici transmit fără răgaz un imens volum de informații, obținute de aparatura existentă la bord. Astfel, folosind spectrometrul în domeniul radiației ultraviolete, a fost studiată periodic compoziția atmosferei, atît de rarefiată, dar extinsă a «planetei roșii». Cu acest prilej a fost demonstrat că umiditatea atmosferei marțiene este de sute de ori mai mică decît cea a Terrei, nedepășind 5 microni la un volum unitar de mediu atmosferic.

În afara unor ample hărți ale suprafeței planetei, obținute prin suprapunerea fotografiilor luate și transmise sub formă codificată, ca în televiziune, specialiștii așteaptă de la aparatura montată pe sateliți date cu care să se poată alcătui o hartă cuprinzînd distribuția formelor de relief și, de ce nu chiar a unor minerale.

Trebuie să afirmăm că această performanță în cucerirea cosmosului implică rezolvarea unor probleme speciale. Meteoriții care pătrund în atmosfera marțiană încep să ardă chiar de la altitudini de 200—250 km! Problema aceasta, a densității relativ mari, la altitudini ridicate, pune pentru traversarea atmosferei marțiene de către un aparat cosmic probleme dificile de termoprotecție, dar și de asigurare a unor sisteme combinate, aero și gazodinamice, necesare pentru îndeplinirea performanței unei «amartizări» line. Cine știe, poate încă din acest an vom avea un răspuns la ansamblul de necunoscute, care încă mai însoțesc cartea de vizită a planetei, fără a mai aminti de mult controversata problemă a existenței vieții pe Marte. «Emisarii Terrei pregătesc totul pentru clipa cînd omul se va putea ambarca pe o navă spațială cu destinația: «planeta roșie»!

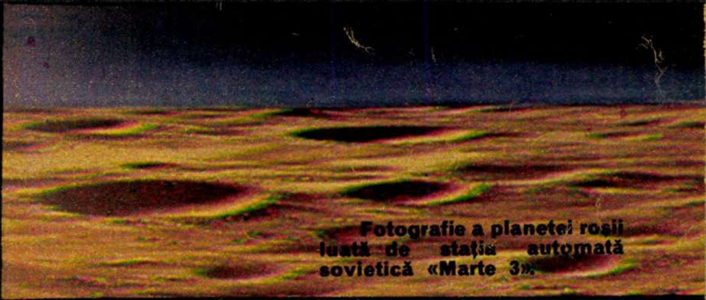

Fotografie a planetei roșii luată de stația automată sovietică «Marte 3».

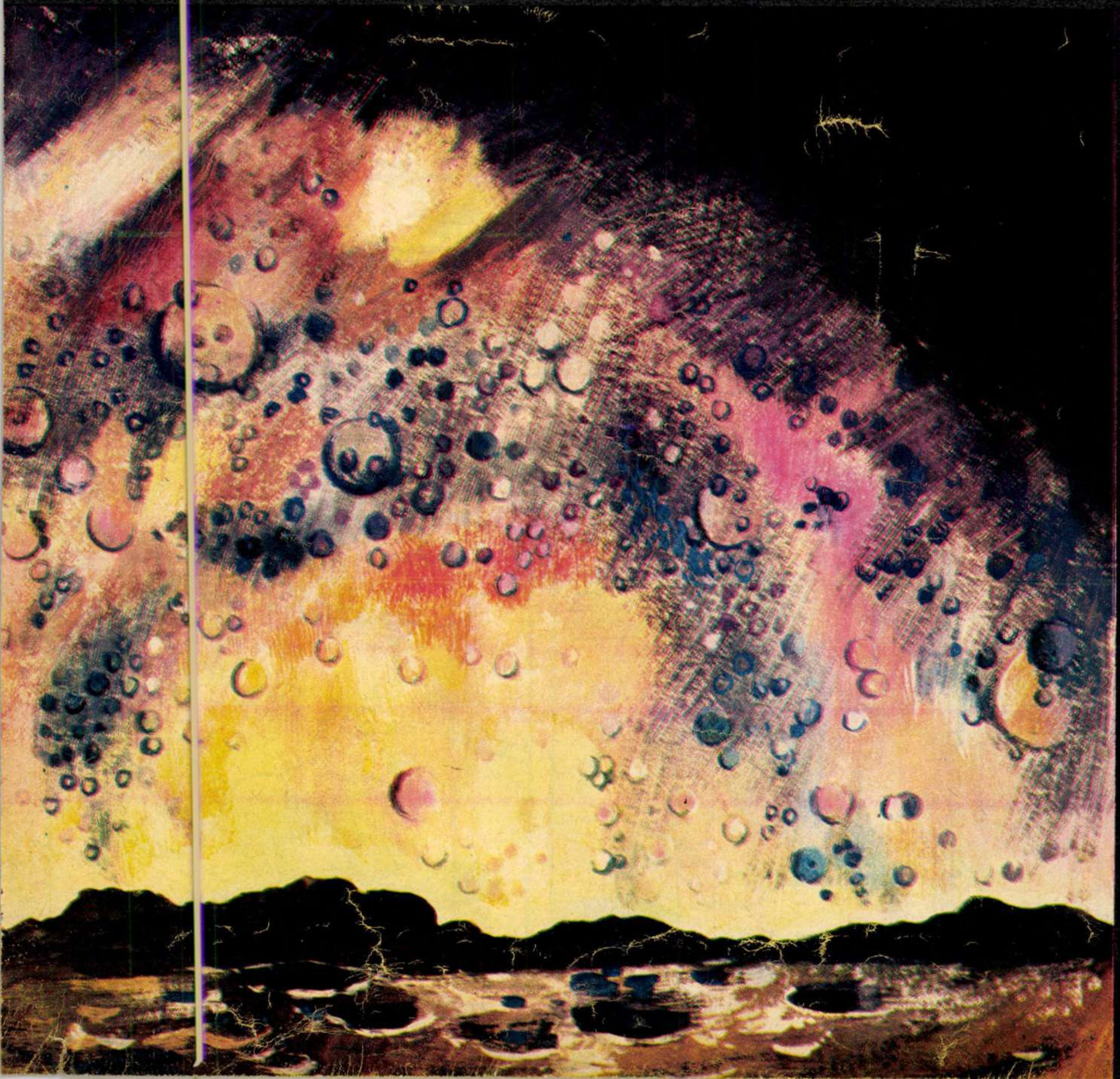

◀ **Marte.**

FĂRĂ CUVINTE

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL „LUPILOR”

(Partea a doua)

EXTRAORDINARELE PERIPEȚII ALE *Scatiului* ȘI ALE PRIETENULUI SĂU *Babușcă*

CAPITOLUL XVIII

O peliculă subțire de sudoare îmbrobona obrajii și fruntea tinerei femei.

— Scatiul și Babușcă? întrebă ea cu un glas stins. Doi băieți din Pradina?

În clipa aceea, atitudinea lui Spic se schimbă brusc. Privind spre ferestrele întunecate ale clădirii, cîinele lup începu să mîrîie puternic, dezvelindu-și colții albi și strălucitori.

Vlad păru că își aruncă privirea în treacăt spre Spic și-apoi întorcîndu-se din nou spre tînăra femeie o întreabă fixînd-o cu atenție:

— Locuiește cineva acolo sus?

Broboane mici de sudoare străluceau pe fruntea tinerei inginere.

— Mecanicii... se bîlbîi ea ușor... la etajul de sus sînt dormitoarele mecanicilor...

Vlad o privi drept în ochi.

— Aha! Am înțeles despre ce este vorba, tovarășă ingineră, spuse el schimbînd deodată vorba... s-ar putea ca flăcăii noștri să ajungă în noaptea aceasta aici... Așa că am să mă întorc...

O licărire de speranță străluci în ochii femeii.

— Vă întoarceți? Cînd?

Privirea lui Vlad păru să se furișeze o clipă spre ferestrele întunecate ale clădirii.

— Am de rezolvat o problemă complicată... foarte complicată... înțelegeți?

Tînăra femeie privi lung spre fața energică cu un aer ușor enigmatic a lui Vlad.

— Oricum, vă doresc succes...

— Deci, pe curînd, tovarășă...

— Stela, adăugă ea, simplu. Vă aștept...

Vlad se întoarse liniștit și făcu un semn cu mîna spre pilotul șalupei a cărei siluetă se contura în cabina de comandă. Motoarele șalupei începură să duduie puternic și într-un clocot de apă înspumată stîrnit de elice, șalupa militară începu să se îndepărteze de scara de beton. Vlad privi cîteva clipe silueta zveltă a tinerei femei, ce se estompă încet, încet într-o pînză tulbure și cețoasă de lumină, și-apoi, urmat de Spic, coborî repede în interiorul șalupei.

La întoarcerea lui, un subofițer care stătea la o măsuță în fața unui aparat de radio-emisie-recepție se ridică în picioare:

— Fă-mi urgent legătura cu «Stăvilarul» îi spuse grăbit Vlad. Bandiții se află în clădirea stației de pompare și îi țin ostateci pe toți. Deocamdată nu putem acționa direct... Viața celor care se află în clădire atîrnă de un fir de păr. Trebuie să-i facem pe bandiți să creadă că am plecat...

Subofițerul se așeză din nou la măsuță și, potrivindu-și căștile la urechi, începu să manevreze butoanele.

Șalupa militară prindea viteză, în zgomotul puternic al motoarelor care creștea mereu.

În clipa aceea, din adîncurile pădurii de sălcii apăru o umbră ce se îndrepta, tăind apa pieziș, spre șalupa care părăsea stația de pompare. Era Babușcă. Ajunsese.

— Nene Vlad! strigă el, agitînd brațul în jocul înspumat al valurilor stîrnite de trecerea șalupei... Oprește-te! Opriți! Sînt eu... Babușcă! Opriți!

Vuietul infernal al motoarelor șalupei îi acoperi strigătele.

Ea trecu la cîțiva metri de el, strălucind în lumina reflectoarelor ca o nălucă fosforescentă, argintie și începu să se îndepărteze pe canalul învăluit în beznă.

Babușcă rămase singur în vîrtejul valurilor negre ca smoala, ce se învulburau în întuneric, spărgîndu-se cu un vuiet surd, sacadat, departe în scorburile pădurii. După ce privi cîtăva vreme în urma șalupei, Babușcă se întoarse și porni înotînd spre stația de pompare.

În clipa aceea ușa de la intrarea stației de pompare se deschise și Ciupitu apăru cu pușca de vînătoare în mînă.

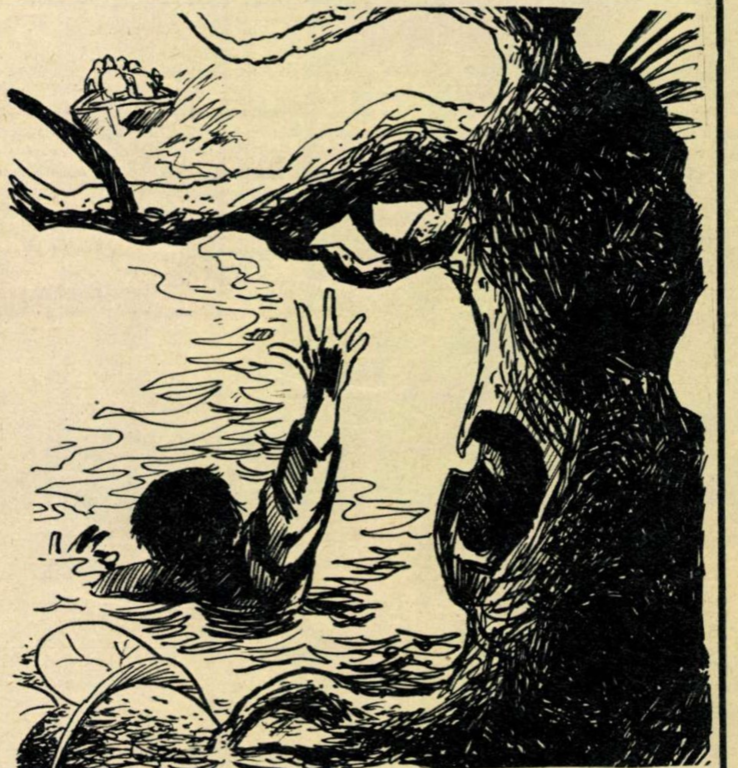

Desen de **BUJOR ȘTEFĂNESCU**

UN ZÎMBET CU C. ARNAL

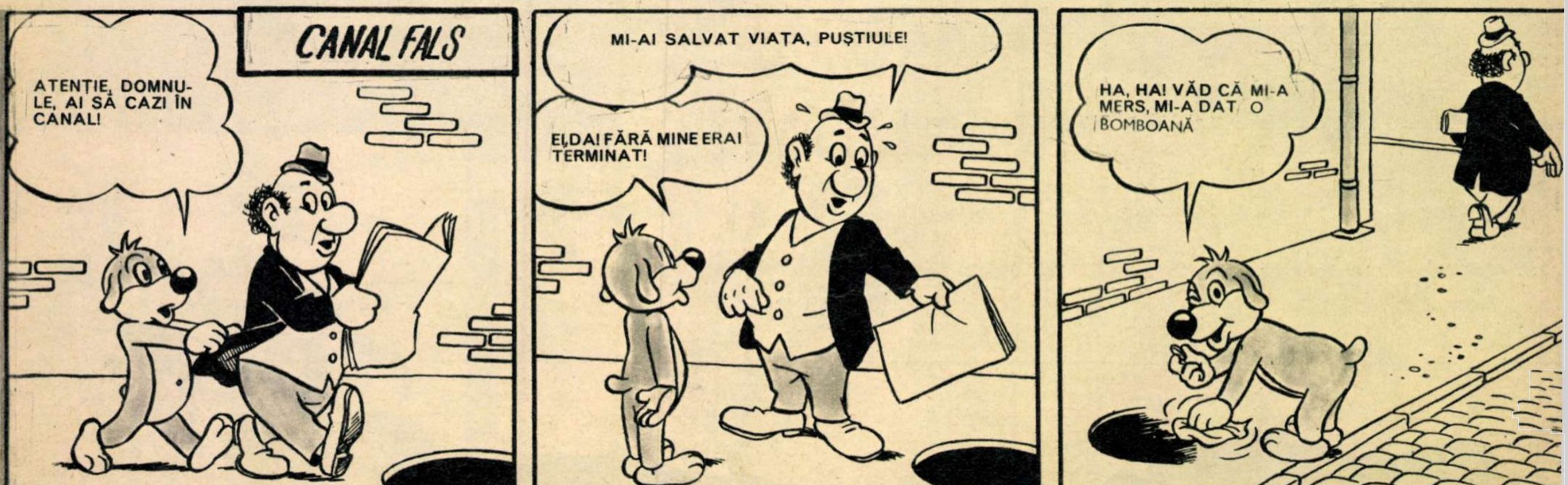
CANAL FALS
ATENȚIE, DOMNULE, AI SĂ CAZI ÎN CANAL!
MI-AI SALVAT VIAȚA, PUȘTIULE!
EI, DA! FĂRĂ MINE ERAI TERMINAT!
HA, HA! VĂD CĂ MI-A MERS, MI-A DAT O BOMBOANĂ
C. Arnal

— Grăbeşte-te, Chiorule... strigă el, apropiindu-se de prima treaptă a scării de beton...

Babuşcă se scufundă în adîncuri.

— Ce strigi, mă, aşa? îl întrebă Chioru, apărînd de după clădirea staţiei de pompare în barca cu motor şi lopătînd cu putere... unde arde? Ce arde? S-au dus militarii, nu?

Capul lui Babuşcă răsări încet din apă la piciorul scării. Ascultă.

— Domnul Friedrich este de părere s-o ştergem... strigă Ciupitu, spre cel care se apropia lopătînd de el... Crede că militarii s-au retras, pînă cînd le vin întăriri ca să poată înconjura staţia de pompare... Deşteptu' ăla cu cîinele se pare că a mirosit cum devine chestia...

Chioru azvîrli lopăţica în barcă şi sări pe treptele scării de beton.

— Pe puşti îl luăm cu noi... Dar cu inginera ce facem? O lichidăm?

Omul cu faţa vînătă ridică din umeri.

— Eu cam aşa aş face... dar ştiu eu ce e în capu' lu' şefu?

Chioru legă barca cu motor de un inel de fier.

— Cînd plecăm?

— Chiar acu'. Domnul Friedrich aşteaptă barca.

Vorbind, cei doi răufăcători dispărură grăbiţi în clădirea staţiei de pompare.

Babuşcă îşi dădu seama că nu mai era nici o clipă de pierdut. Trase aer în piept, şi dispăru în adîncuri. Trecu aproape un minut. Apoi el sări din nou din apă şi se apropie înotînd de piciorul scării de beton, trăgînd după el, o pînză lungă şi grea de «mătasea broaştei» o iarbă fină ca o dantelă, gelatinoasă şi mai alunecoasă decît gheaţa. O dată ajuns pe scară, Babuşcă începu să desfacă pînza de «mătasea broaştei» împrăştiind-o pe treptele de beton ale scării.

Chiar dacă domnul Friedrich ar fi cercetat toate dicţionarele ştiinţifice din lume, nu ar fi găsit printre multe efecte cunoscute, ceea ce se poate numi «efectul de mîzgă». Cei care au avut de-a face cu stăvilare şi diguri de beton, au aflat pe propria lor piele, că nu este bine să calci pe lespezile cu «mătasea broaştei». Un singur pas, şi eşti pierdut. Sub tălpile pantofilor ţi-au crescut o pereche de patine, picioarele iute fug unul într-o parte, celălalt aiurea şi, pierzîndu-ţi echilibrul, cazi izbindu-te năprasnic de treptele de beton.

O dată treaba isprăvită Babuşcă se ascunse în spatele uşii lipindu-se cu spatele de perete, şi punînd două degete în gură, scoase un fluierat puternic.

După cîteva clipe de tăcere, un tropăit de paşi răsună în interiorul clădirii, şi domnul Friedrich, cu pistolul în mînă, urmat de cei doi complici ai săi, se năpustiră val-vîrtej afară pe uşă.

Dar abia coborîseră primele trepte, cînd pămîntul le zbură sub picioare şi toţi trei se rostogoliră pe scară, claie peste grămadă în zăngănitul armelor care le scăpaseră din mîini.

Dintr-un salt, Babuşcă pătrunse în sala maşinilor.

— Unde-i Scatiul? strigă el, zărind-o pe tînăra ingineră care îl privea înmărmurită ţinînd mîna rezemată de balustrada scării, în timp ce se avînta spre ea.

— Este încuiat sus... A doua cameră pe culoar la dreapta, răspunse aproape mecanic tînăra femeie, ferindu-se uşor din calea lui Babuşcă, care zbura spre ea ca un bolid. Cu un salt lung, fantastic, Babuşcă sări pe scara de fier şi se avîntă spre încăperile de sus. Ajuns sus, pe culoar, se avîntă spre camera în care se afla încuiat Scatiul. Din fericire, banditii lăsaseră cheia în broască. Babuşcă răsuci cheia şi se azvîrli cu umărul în uşă, trîntind-o de perete.

— Am sosit, Scatiule! strigă el... năpustindu-se în încăpere.

— Babuşcă! strigă bucuros Scatiul, din vîrful unor paturi de fier suprapuse dînd cu ochii de prietenul său... Tu ai fluierat adineauri? Cum ai ajuns aici?

Afară pe culoar răzbăteau strigătele şi tropăitul paşilor celor trei bărbaţi care urcau în fugă scara de fier.

(Va urma)

DORESC SĂ CORESPONDEZE

MARIANA VIDICAN, clasa a VII-a, comuna Galaţii Bistriţei, judeţul Bistriţa-Năsăud — pe teme de cinema şi muzică.

GINA PUŞCĂ, clasa a IV-a, Satu Nou Panciu, judeţul Vrancea — face schimb de timbre, vederi şi şerveţele de masă.

DOINIŢA VASILE, clasa a VIII-a, Feteşti, str 30 Decembrie nr. 74, judeţu Ialomiţa — pe teme de comportare.

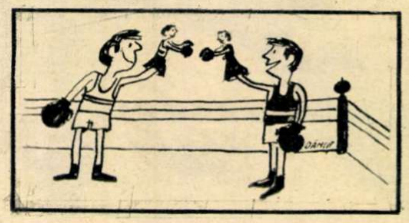

DAN VASILE

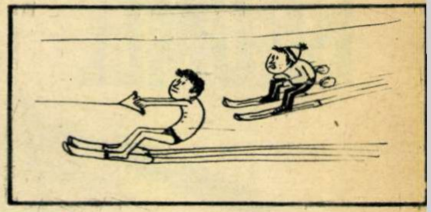

«LA SKI»
Foto: GR. PREPELIŢĂ

TIR CU BULGĂRI DE ZĂPADĂ

Un teren de joc dreptunghiular, nu mai lung de 20—30 m. Terenul este împărţit la mijloc printr-o linie. Pe cele două linii de fund ale terenului se aşază beţele care trebuie doborîte. La acest joc pot participa 10—20 de jucători împărţiţi în două echipe. Jucătorii se aşază pe linia din mijlocul terenului cu faţa spre conducătorul jocului. Se numără. La comanda arbitrului, numerele cu soţ se împart în două echipe egale aşezate cu faţa în direcţii opuse. Fiecare jucător îşi face un bulgăre de zăpadă şi la semnalul dat de arbitru aruncă fiecare în băţul din faţa sa căutînd să-l doboare. După ce un jucător şi-a doborît băţul el are voie să ochească şi în băţul altui coechipier. Jucătorii nu au voie să depăşească în timpul jocului linia de centru. Cîştigă echipa care a doborît mai repede toate beţele.

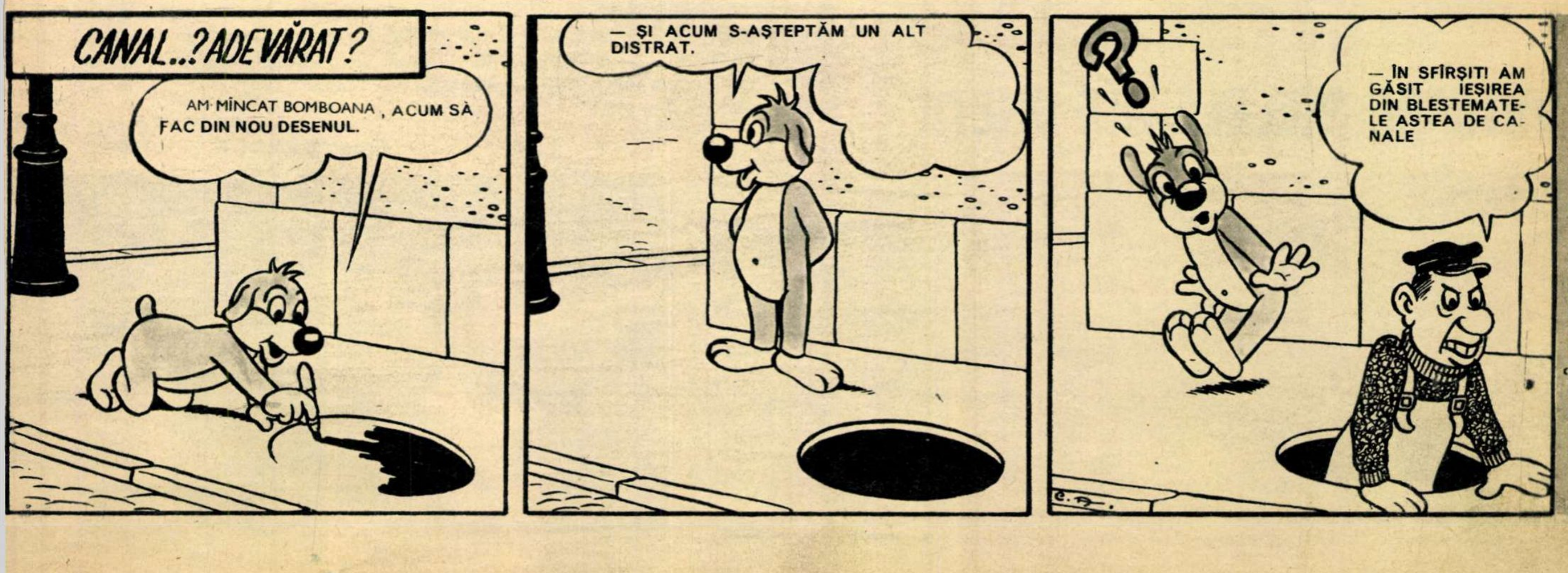
CANAL..?ADEVĂRAT?
AM MÎNCAT BOMBOANA, ACUM SĂ FAC DIN NOU DESENUL.
— ŞI ACUM S-AŞTEPTĂM UN ALT DISTRAT.
— ÎN SFÎRŞIT! AM GĂSIT IEŞIREA DIN BLESTEMATELE ASTEA DE CANALE
C. A.

UN ZÎMBET CU C. ARNAL

DREPTUL DE A SĂRI...

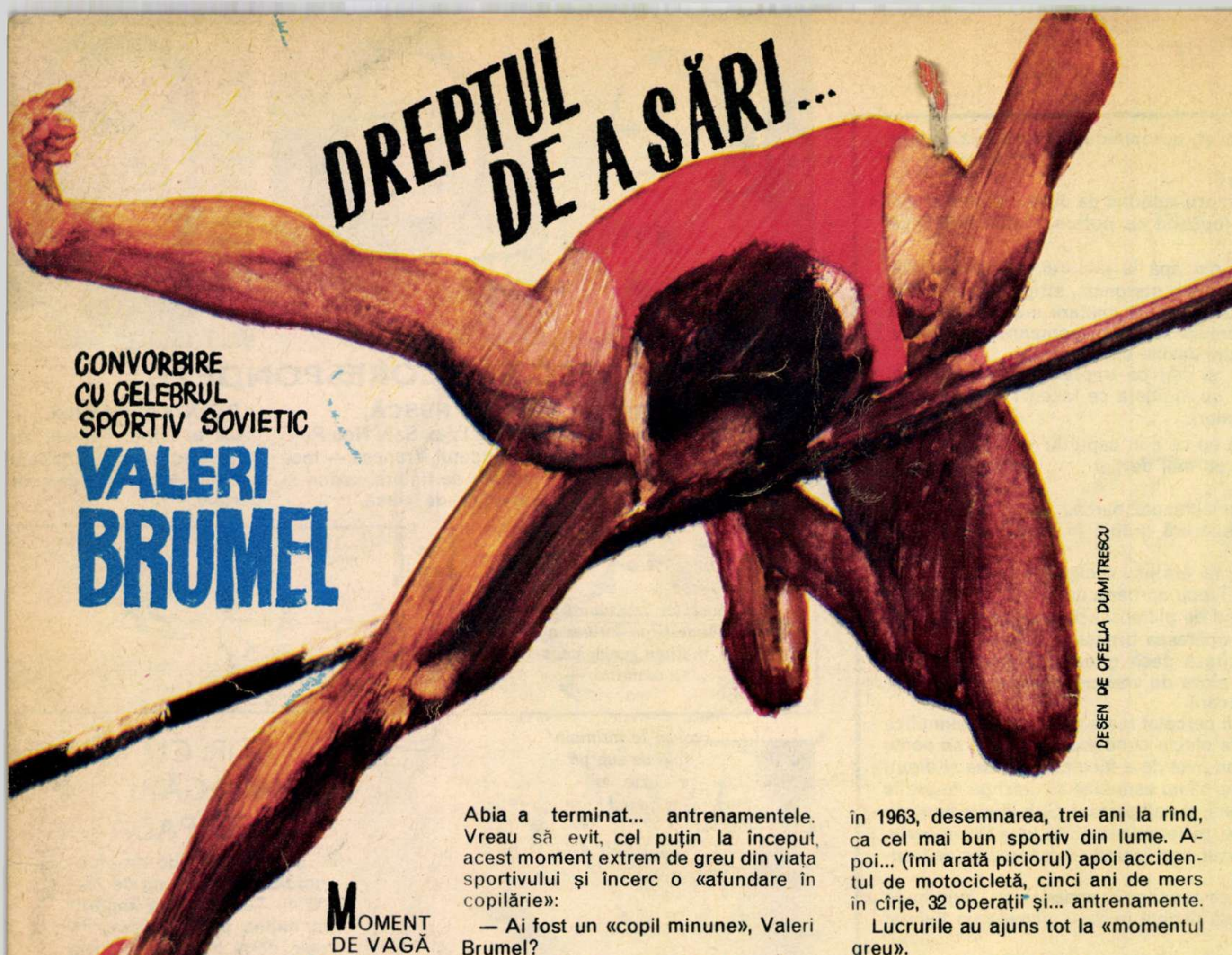

DESEN DE OFELIA DUMITRESCU

CONVORBIRE
CU CELEBRUL
SPORTIV SOVIETIC

VALERI BRUMEL

Привет
румынским
пионерам
читателям
„CUTEZATORII"

В. Брумель

MOMENT DE VAGĂ NEDUMERIRE ÎN FAȚA OMULUI ÎMBRĂCAT ÎN TRENING DE ANTRENAMENT. ESTE *VALERI BRUMEL*, OMUL CARE A SUFERIT 32 OPERAȚII LA PICIORUL LITERALMENTE ZDROBIT ÎN URMA UNUI ACCIDENT. ESTE RĂSFĂȚATUL STADIOANELOR DIN LUMEA ÎNTREAGĂ, «SĂGEATA ALBĂ» CARE ZBURA PESTE ȘTACHETE, REALIZATORUL RECORDULUI MONDIAL LA SĂRITURI ÎN ÎNĂLȚIME, DIN ANUL 1963 — 2,28 m.

Abia a terminat... antrenamentele. Vreau să evit, cel puțin la început, acest moment extrem de greu din viața sportivului și încerc o «afundare în copilărie»:

— Ai fost un «copil minune», Valeri Brumel?

— Te referi la perioada «Voroșilovgrad»? Uite, am să te dezamăgesc, nu am fost nici pe departe ceea ce se numește un «copil minune». Ba, dimpotrivă, nu m-am putut lăuda nici pe departe cu calitățile mele sportive care erau mai mult decît «mediocre». Dar poate că tocmai aceasta m-a ajutat, în sensul că m-a îndîrjit împotriva fizicului meu. Iar cuvinte de laudă am auzit prima dată cînd aveam... 17 ani, pe stadionul din Voroșilovgrad, unde sărisem 2,01 metri. Era tîrziu, nu mai aveam nevoie de ele, căci mă convinsesem singur că tot ce am realizat se datorește unui continuu efort, care mi-a adus marile satisfacții: medalia de argint la Jocurile Olimpice de la Roma, titlul de campion mondial în 1963, desemnarea, trei ani la rînd, ca cel mai bun sportiv din lume. Apoi... (îmi arată piciorul) apoi accidentul de motocicletă, cinci ani de mers în cîrje, 32 operații și... antrenamente.

Lucrurile au ajuns tot la «momentul greu».

— Acum, speranțele de recucerire a titlului mondial sînt probabil ceva mai puțin intense, nu?

Brumel este categoric împotrivă:

— Dacă ar fi, cum le zici, «mai puțin intense», ce rost ar avea să mă mai antrenez? Am și participat, după ce am părăsit spitalele (căci n-a fost numai unul), la campionatele de atletism ale Moscovei. Deși n-am putut realiza decît 2,07 m, antrenorul îmi prezice 2,20 iar de-aci pînă la 2,25 m e doar un... pas, apoi 2,28 și, în sfîrșit, 2,30. Ce-i așa de imposibil aici?

Îmi citeste îndoiala care-mi persistă pe față:

— Să știi că acum doi ani, cînd nimeni nu mai credea în revenirea mea în sport, eu am crezut. Acum mai crede și antrenorul meu, Iuri Cesteakov, și nu e vorba de vreo minune. Asta tocmai pentru că nu am fost acel «copil minune». Dacă aș fi fost, poate aș fi muncit ceva mai puțin, bizuindu-mă pe talent, și-atunci...

Cunoșteam cîteva din «atuurile tehnice», care au condiționat marile sale performanțe. Și i le-am înșiruit:

— Viteza la suta de metri — 10,7 secunde (acum cinci ani), viteza actuală la suta de metri — 11,2 secunde etc.

— Foarte bine, putem merge și mai departe cu aceste comparații: acum cinci ani, «atacam» ștacheta cu o greutate de 105 kg, acum — cu 100, la coborîre aveam 180 kg, acum am 160. În cîtva timp voi egala forța de acum cinci ani.

— Da, dar acum nu uita că ai împlinit deja 32 de ani și...

— Ei, și? Spre titlul mondial am mers șase ani, acum am experiență, așa că mi-ar mai trebui trei, să zicem. Ei bine, mai am cel puțin cinci ani

---

GABRIELLA, IBOLYA și Rodica

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

VIITOARE STELELE ALE GHEȚII

...Vă place cum sună titlul? Citindu-l, probabil v-ați gîndit că cele trei fete sînt într-adevăr sau vor fi stele ale patinajului. Nu, nu sînt. Sînt doar trei patinatoare deosebit de talentate din Miercurea Ciuc. Și totuși, nu am greșit numindu-le stele, deoarece *Ibolya*, Rodica și Gabriela strălucesc cu dragostea și pasiunea lor pentru sport. Antrenoarea lor, Rakosi-Seiwat Eva, mi-a povestit că elevele ei se scoală de multe ori cu noaptea în cap pentru a mai putea repeta lecția pe care, cu o zi mai înainte, nu au putut-o adînci deoarece trebuia să meargă la antrenamente. Trebuie să știți, că *Ibolya*, Rodica și Gabriela sînt eleve foarte bune la învățătură și, aceasta face ca stelele lor să strălucească și mai mult.

PALFI LAJOS
Foto: SÁNDOR SZAKÁCS

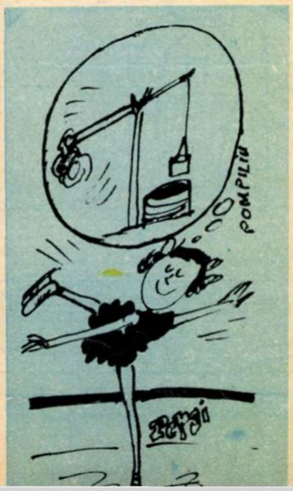

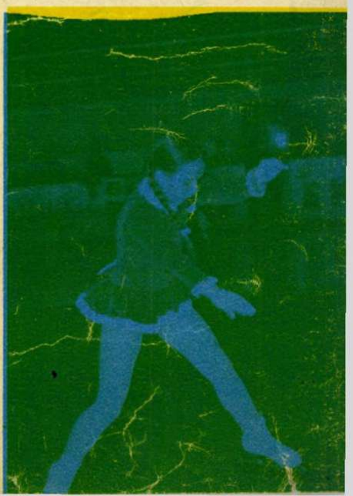

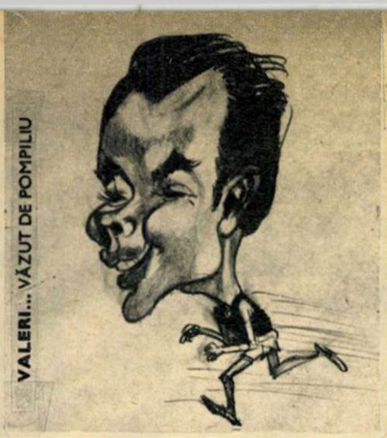

la dispoziția mea. Igor Novikov a devenit cel mai bun pentatlonist al lumii cînd avea 37 ani, Rudolf Pluckfelder — campion olimpic la 36 ani. Și-aș putea prelungi lista. Mai am însă ceva exprimat în deviza mea: «Vreau! Pot! Trebuie să sar!» mi-am format caracterul pentru muncă și, mai ales, am răbdare să-mi pregătesc ceasul».

— Dar în ceasurile libere de antrenament ce te preocupă?

— Cea de-a doua profesiune, în afară de cea de instructor sportiv: cinematografia. Am predat un scenariu studiourilor «Mosfilm», pe teme din viața sportivă, cu elemente din biografia mea, dar nu biografic. Filmul se va numi «Dreptul de a sări», dar acest «a sări» poate fi sinonim cu orice activitate, chiar și din afara sportului, bineînțeles, pentru care oamenii au chemare.

— Ce-ai răspunde unui pionier care te-ar întreba cum să-ți reediteze performanța?

— În primul rînd să se ferească de «capcanele talentului», dacă îl are, căci talentul este «o sabie cu două ascuțișuri»: foarte adesea încearcă să pară că poate înlocui munca, iar asta înseamnă un foarte mare dușman al afirmării dreptului de a-ți spune cuvîntul în domeniul ales. Dacă ai talent, să ți se pară că nu-l ai și să încerci să-l completezi prin muncă. Iar pentru cititorii revistei «Cutezătorii» — «Salut voios!»...

.A sunat telefonul. O voce îl chema pe «scenaristul» Valeri Brumel: era regizorul viitorului film «Dreptul de a sării».

Convorbire realizată de
Laurențiu Duță
Moscova 1971

Dictamnus albus, plantă identificată pentru prima dată în regiunea Cozia de către echipajul «Flora».

▼

EXPEDIȚIILE «CUTEZĂTORII»

45°23' LATITUDINE NORDICĂ 24°26' LONGITUDINE ESTICĂ = Cozia

MERIDIANUL COZIA

Ce-i meridianul? Un reper temeinic, un element de referință, pentru a măsura distanțele pe fața planetei. Pentru membrii echipajului «Flora» — de la Școala generală Budești (Vîlcea) — munții Cozia, teritoriul primelor expediții de mai mare amploare, constituie un meridian-reper, în funcție de care își vor măsura de-acum înainte eforturile, rezultatele activității lor școlărești și pionierești. Fiindcă aici, fără să știe poate, au dat un examen al capacității lor de a învăța temeinic, de a îndrăgi natura, de a-i cerceta cu stăruință legile și frumusețea.

Comandantul expediției, învățătorul Ion Banu, nu s-a arătat nicicînd mirat, în cursul acestei expediții, cînd îi auzea pe membrii echipajului strigînd:

— Măria, Idule, ia veniți să vedeți! Un exemplar rarisim de Saxifraga oppositifalia! *Și o* Primulla halleri, *cum n-am mai găsit încă...*

Era rezultatul firesc al studiului pe care l-au făcut membrii echipajului în lunile ce au premers plecării în această expediție. Și, cu bucurie în inimi, ei au izbutit să identifice acolo, pe plaiurile Durducului, pe spintecătura Bulzului ori la Scoaca ursului, plantele cu nume savante ce le-au întîlnit în atlasele botanice și celelalte lucrări de specialitate pe care le-au studiat în cadrul cercului micilor naturaliști.

Colilia și irișii, iarba fiarelor și minta sălbatică își iau cuminți locul în ierbar. Și alături de ele — o seamă de exemplare rare, plante ce cresc doar în acest ținut: Rosa coziae, Centaureea cosensis *și* Achileea coziana.

Tot cercetînd covoarele multicolore ale florilor, pionierii vîlceni fac o constatare ce-i pune oarecum în cumpănă: ei întîlnesc nu puține plante care în nici una din lucrările de specialitate nu sînt semnalate că ar fi băștinașe ale acestor locuri.

— Ciudat, își spune Natalia Mihalache, acesta-i Humulus lupulos. *O recunosc dintr-o mie. Uite și un grațios* Paris quadrifalia... *Și totuși, nimeni nu le-a amintit că ar face parte din flora Coziei... Dar poate nu am reținut eu bine...*

Și întrebările vor urma lanț, întrucît în cursul expediției lor, pionierii vor mai identifica și alte asemenea plante neobișnuite în lumea vegetală a munților Cozia.

PORȚILE NECUNOSCUTE DOBÎNDESC UN NUME

— Nicula! Vezi? O altă poartă de piatră!

— E a treia! Și aceasta-i cea mai mare dintre toate prin cîte am trecut pînă acum. Să tot aibă 10—15 metri înălțime și-i lată de cel puțin nouă.

— Parcă a fost tăiată în stîncă de un uriaș.

— Le-au cioplit, de bună seamă, apa și vîntul, a vorbit Spiridon Mircea, geologul expediției, căruia îi place să pună totdeauna punctul pe i.

În timpul acestei fructuoase expediții, pionierii din Budești au întîlnit o serie de interesante formațiuni geologice, cum sînt, de pildă, «porțile» amintite — deschideri spectaculoase în stînca vie — efect al acțiunii milenare a forțelor de eroziune. Aceste albe portaluri te întîmpină la frontiera pădurii de fagi de sub peretele răsăritean al munților Cozia, la Tîrla Mioarelor și aproape de muchea Căpriorilor. Membrii echipajului le-au însemnat locul pe harta regiunii și în dreptul celei mai mari, asemenea descoperitorilor de tărîmuri necunoscute, au înscris un nume: «Poarta Flora» — în amintirea expediției lor.

OAMENII DE ȘTIINȚĂ AU CUVÎNTUL

— «Am studiat îndeaproape plantele culese în zona munților Cozia de către pionierii din Budești. Piesele — excelent ierborizate — constituie o plăcută surpriză. Multe dintre ele nu au fost pînă în prezent identificarea în ținutul respectiv. Micii botaniști vîlceni au în această privință o contribuție prețioasă. Dar cel mai valoros rezultat al cercetărilor îl constituie faptul că ei au descoperit două plante endemice: hibridul Sedum coziae *și forma cu flori albe a coacăzului* Bruckenthalia spiculifolia *— plante cu caractere specifice nesemnalate pînă acum în nici una dintre lucrările de specialitate».*

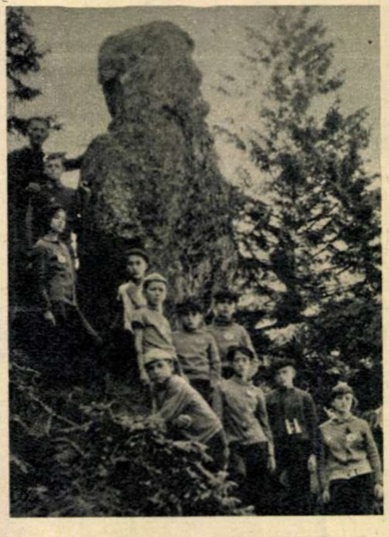

Aceste cuvinte de bună apreciere aparțin unui specialist — Vasile Diaconescu, unul din cercetătorii principali ai Grădinii Botanice din București, El omologhează valoarea descoperirii făcute de expediționari, dîndu-le imboldul de a persevera în învățătură, în cercetările lor viitoare din cadrul cercului de naturaliști, condus de învățătorul lor Ion Banu, inițiatorul entuziast al acestei activități fertile, aducătoare de mari și obștești satisfacții.

Astfel, cei zece pionieri din Budești-Vîlcea își aduc cu modestie contribuția la studiul sistematic al florei patriei noastre.

AUREL LECCA

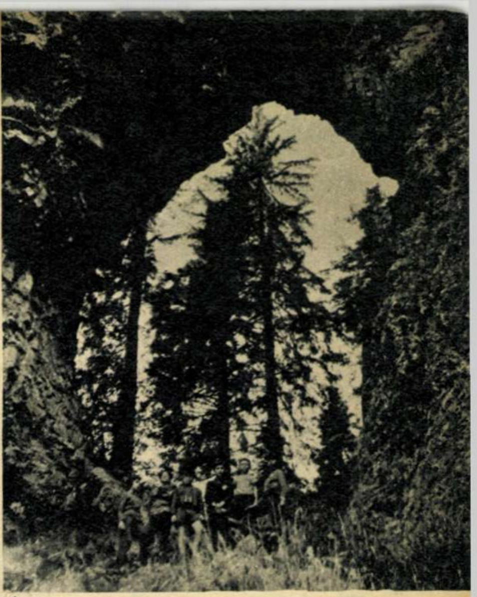

▲ Arcul de piatră căruia pionierii i-au dat numele de «Poarta Flora».

▲ O altă deschidere, căreia i s-a dat numele de «Cutezătorii»

◀ «Dacul» — formă de relief de pe muntele Cozia.

Cutezătorii 2

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 176010 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA

REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU

TEHNOREDACTOR
EMIL PETROVICI

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA ; TIPARUL: C.P.C.S.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESA

O VESTE BUNĂ! ÎN CURÎND, A III-A EDIȚIE A MARELUI NOSTRU CONCURS DE ■ BENZI DESENATE ■

Meilleurs vœux de santé et
de bonheur à tous les amis et
amies de la maison "CUTEZĂTORII"
pour l'année 1972.

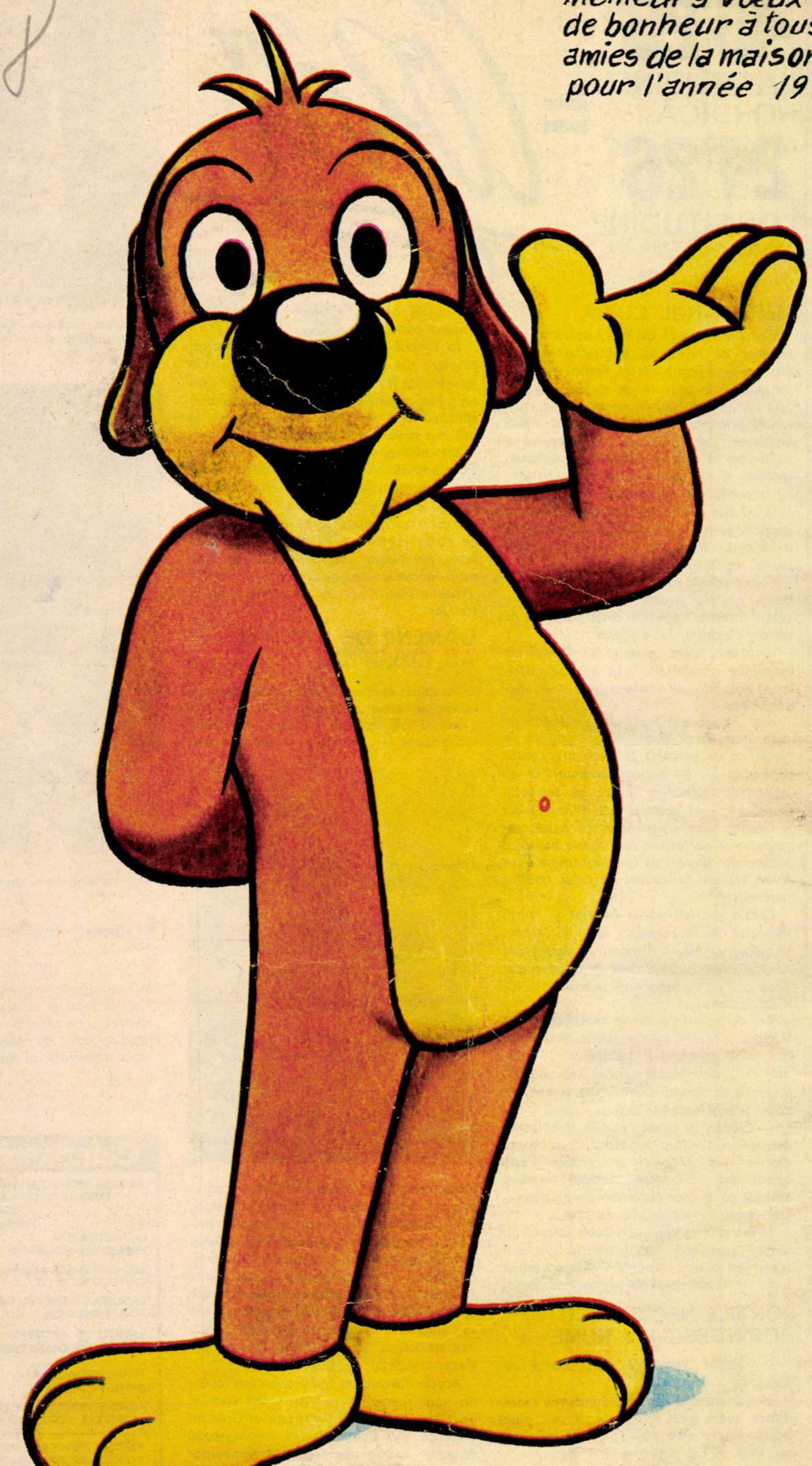

C. Arnal

JOI. 20 IANUARIE 1972,
ANUL VI (226),
16 PAGINI, 1 LEU

Biblioteca [illegible]
Tîrgu Mureș

3

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

ÎN ACEST NUMĂR:

DREPTATEA LUI CUZA-VODĂ /pag. 8-9/

CAVALERUL AERULUI /pag. 7/

350 de ani de la nașterea lui MOLIÈRE /pag. 3-10-11/

REINTÎLNIRE CU PIF /pag. 13/

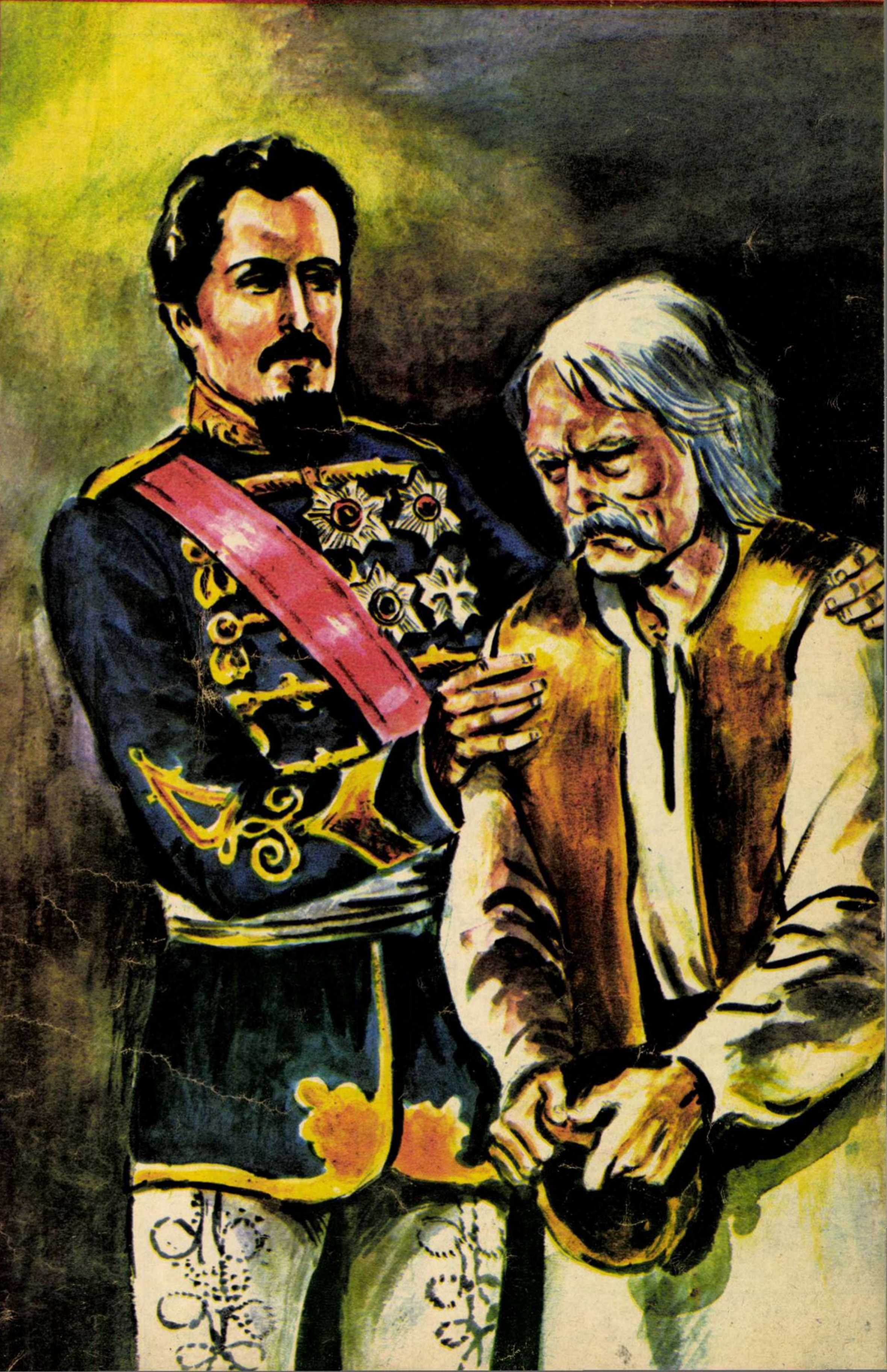

VALENTIN TĂNASE
Liceul «Aurel Vlaicu», București ▸

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

3

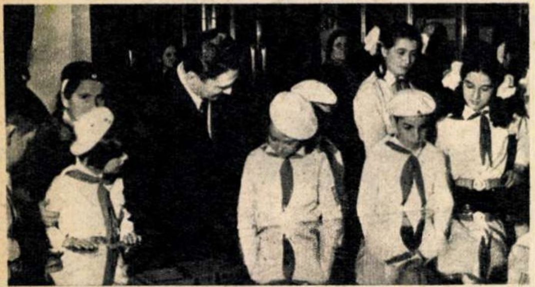

Pionierii de la Liceul «Frații Buzești» din Craiova au consemnat în cronica unității aceste secvențe din filmul unei plimbări în București:

- *Pionierii de la Școala generală nr. 56 cu care s-au intîlnit i-au întîmpinat cu... bomboane. Întîlnirea a constituit însă, și un bun prilej pentru purtarea unui nou dialog despre activități pe care și unii și ceilalți le desfășoară în cadrul unității lor. Pionierii craioveni au fost foarte bucuroși să-și cunoască colegii bucureșteni de la care, în toamna trecută, a pornit chemarea pentru munca patriotică.*
- *A urmat vizita la* **Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România.** *Vizita a fost onorată și de prezența președintelui* **Consiliului Național al Organizației Pionierilor, tovarășul Virgiliu Radulian,** *care este pionier de onoare al unității de la Liceul «Frații Buzești».*
- *O întîlnire plăcută cu prestigiosul poet Mihai Beniuc, de asemenea, pionier de onoare al unității.*

NISIPURILE ARIDE TERENURI RODITOARE? DA! SPUN Cutezătorii

Răspuns confirmat de cercetările științifice aplicate în practica agricolă. După cum se știe, pe unele terenuri nu pot fi cultivate nici un fel de plante leguminoase, cereale, pomi fructiferi sau viță de vie. În zadar au încercat de-a lungul vremii localnicii din sudul Olteniei să smulgă solurilor nisipoase de aici vreun rod. Ajutați de cercetătorii de la «Stațiunea centrală de cercetări pentru valorificarea nisipurilor» de la Bechet și de alți specialiști, harnicii lucrători ai ogoarelor au redat agriculturii, în sudul Olteniei, 200 000 ha de teren. Pe locurile unde, pînă în urmă cu cîțiva ani, abia se înfiripau cîteva plante, se întind astăzi mănoase culturi de viță de vie, pomi fructiferi, cereale, cartofi etc, fostele nisipuri concurînd acum cu cele mai fertile terenuri ale țării.

RADAR Pionieresc

N-am putea să vă spunem ce profesii își vor alege elevele de la Școala generală nr. 1 din Adjud. Totuși ceva, în ceea ce privește viitoarea lor calificare, știm cu precizie încă de pe acum: anume că ea va fi fericit completată de priceperea lor într-alte croitoriei, meserie pe care fiecare dintre ele o «descifrează» în prezent în cadrul atelierului școlii, după cum se vede și din această fotografie.

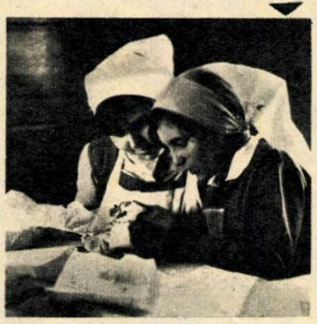

«Vă rugăm foarte mult să ne publicați și nouă această fotografie făcută pe ziua de 5 XII — 1971 la «Muzeul de Istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România», din București cu ocazia încadrării primului eșalon de pionieri din clasa a II-a C, Școala generală 23, Ploiești.

Cu mulțumiri»

În foto, de la dreapta spre stînga: Daniela Apostol, Sorin Rădulescu clasa a III-a, Șc. 1, Adrian Mocanu, Liviu Apostol comandant, Pavel Iovan — stegar.

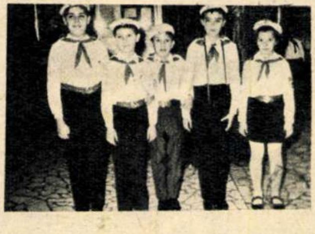

Atrași de natură, de frumusețea si varietatea formelor ei vii, micii naturaliști de la Casa pionierilor din Roman desfășoară o bogată activitate. Observațiile făcute la microscop, asupra unor plante, însămînțatul, repicatul, îngrijirea plantelor din seră, precum și experiențele realizate la colțul viu, sînt doar cîteva dintre lucrările pe care le execută în prezent.

«Ne pregătim ca, în primăvară, toate școlile din municipiul nostru să primească răsaduri de plante ornamentale din sera noastră», ne anunță micii naturaliști.

MICROINTERVIU

Academicianul Elie Carafoli, care în repetate rînduri vi s-a adresat în paginile revistei, a fost recent sărbătorit de Academia R.S.R. cu prilejul împlinirii vîrstei de 70 ani.

La aniversarea celor 70 de ani «Cutezătorii» îi doresc viață lungă, fericire și continuarea activității cu aceeași pasiune.

Colaboratorul nostru H. Lerea l-a rugat pe savantul român să vorbească celor mai tineri cititori din țara noastră *despre primii pași pe care i-a făcut spre cunoașterea tainelor zborului.*

Iată cuvintele pe care vi le adresează:

— Imediat după primul război mondial am intrat la Școala Politehnică din București. Ca student auzeam adesea despre faptele de eroism ale aviatorilor noștri. Se vorbea foarte mult despre aviație care luase un avînt considerabil.

Curiozitatea și dorința de a cunoaște mai de aproape aparatele de zbor m-au împins încă din anii studenției să merg adesea pe aerodroame, unde urmăream cu mare emoție cum avioanele decolau, zburau în văzduh și apoi aterizau, fiind pilotate de aviatori pricepuți și îndrăzneți. Începuse să mă pasioneze și pe mine taina zborului.

Deodată mi-a încolțit în minte ideea de a mă avînta și eu în cercetarea acestui fenomen, ceea ce am făcut de îndată ce am terminat politehnica. Într-adevăr, am plecat imediat la Paris, unde am studiat cu multă atenție latura științifică a zborului și am experimentat pe machete de aripi și de avioane, însușindu-mi cu multă rîvnă cunoștințele de aerodinamică din acea vreme. Am căutat mai departe să abordez și probleme noi de aeronautică, obținînd multe rezultate interesante. Am publicat cîteva cărți în acest domeniu, care au fost bine apreciate în cercurile științifice mondiale.

Întors în țară, am continuat cu același entuziasm să mă ocup de problemele științifice și tehnice ale aviației. Am inaugurat, la politehnică, în 1928, primul curs de Aerodinamică și mecanica avionului din România apoi, construirea laboratorului de aerodinamică al politehnicii, primul de acest gen din sud-estul european. Fiind în același timp și inginer-șef la fabrica de avioane de la Brașov, am realizat împreună cu colaboratorii mei avioanele de vînătoare I.A.R., cu «aripă joasă» — formulă îndrăzneață pe acea vreme —, care au avut performanțe foarte bune, pe plan mondial.

În acest mod, m-am integrat complet în preocupările științifice și tehnice ale aviației noastre naționale. Astfel încît, după 1944 pînă astăzi, am putut continua, cu multă rîvnă și pasiune, studiile și cercetările în această minunată ramură a științei, antrenînd o pleiadă întreagă de ingineri și oameni de știință, care participă cu entuziasm la înflorirea aviației României socialiste.

PRETUTINDENI TRĂIESC COPIII

Clubul tinerilor tehnicieni din orașul Plevna (R.P. Bulgaria) este unul dintre punctele de atracție ale pasionaților pentru construcția de vapoare, mașini, avioane si rachete. Multe din ceasurile libere ale celor 60 de membri ai cercului sînt petrecute în fața celor mai năstrușnice aparate, pe care le construiesc sub îndrumarea unor instructori cu experiență.

În fiecare sîmbătă dimineața, intr-o veche piață din Havana, (Cuba) își dau întîlnire cei mai pasionați crescători de păsări. Foarte mulți dintre ei sînt copii. În «Piața de păsări», ei pot cumpăra cele mai diferite exemplare sau fac schimb.

Coliviile sînt așezate pe o singură parte a străzii, păsările oferind vizitatorilor un permanent concert.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

De la Paris, am primit vestea că, la recenta Expoziție de desene ale copiilor, deschisă la Muzeul Luxemburg cu prilejul celei de a 25-a aniversări a Fondului Națiunilor Unite pentru Copii — **UNICEF** — au fost expuse și cîteva desene ale unor copii din țara noastră. Printre ele se află și cele realizate de **Mihalache Popa,** din Tichilești — Brăila, **Maria Costel** din Vulturești și alți cîțiva copii pe care ați avut și voi prilejul să-i cunoașteți prin intermediul revistei «Cutezătorii» care le-a publicat lucrările. Tematica desenelor prezentate în expoziție este prietenia dintre toți copiii lumii.

Aici scriu și desenează COPIII

ROZETA SĂPTĂMÎNII

Eram în perioada tezelor, deci mai aveam încă puțin pînă la sosirea vacanței de iarnă. Copacii se goliseră de frunze care, așternute acum pe jos, formau un covor gros și moale, acolo unde nu fuseseră măturate de rafalele de vînt.

În fața școlii noastre se află un castan singuratic, înalt. Atît de înalt, încît aproape că se ia la întrecere cu paratrăsnetul de pe acoperișul liceului. Dar castani găsești orișiunde. Numai că acesta, castanul nostru, cum îi spunem noi, se deosebește de ceilalți. În fiecare an, pînă în zilele plumburii, cînd primii fulgi de zăpadă dansează prin aer, el își păstrează o frunză mare și verde, care-i tocmai sus, în vîrf, contrastînd ciudat cu albul zăpezii. Misterul acesta nu l-a descoperit încă nimeni pînă acum.

Poate-i un simbol al tinereții noastre, al năzuinței noastre spre înălțimi, spre cunoaștere.

LIVIU STOICA,
Liceul «Aurel Vlaicu», Orăștie

Flamură pionierească

Sînt încă mic, dar flamura ce-o port de sărbători
Născută e din roșul steag
Sub care anii noștri, luminați,
Înscriu izbînzi pe-al patriei meleag.
Și port sub soare steagul tricolor
Ce mîndru flutură-n Carpați...
Cravata mea de pionier e rază din popor.
Mlădiță tînără îți sînt, partid!
De-aceea, cu avînt pionieresc,
Eu tot ce văd, ce-nvăț
Și tot ce simt —
Partidului părinte-i dăruiesc.

IULIAN PENESCU
cl. a VI-a, Școala generală nr. 1 Tîrgoviște

TRIBUNA cititorului

În acest număr publicăm cîteva sugestii ale cititorilor noștri, elevi în clasele a V-a și a VI-a de la Școala generală nr. 15 din Sibiu.

«Ne-am bucura dacă fiecare număr al revistei ar cuprinde probleme de matematică distractivă. De asemenea, am dori să apară povestiri care să oglindească mai mult viața noastră, a școlarilor, precum și faptele pline de curaj, demnitate, eroism ale pionierilor.

Totodată l-am ruga pe profesorul Parbriz să reia «Salonul automobilistic».

Nota redacției. **Sîntem bucuroși că, în chiar acest număr, la pag. 14, reluăm rubrica de probleme de logică și de matematică distractivă. În curînd, vești de la prof. Parbriz!**

Desen de SORIN MARIN Șc. generală Hîrșova-Constanța

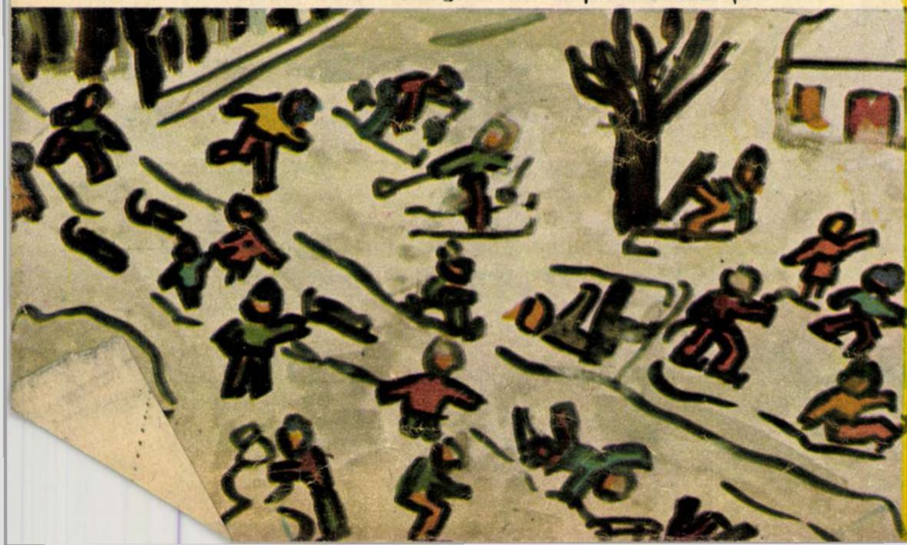

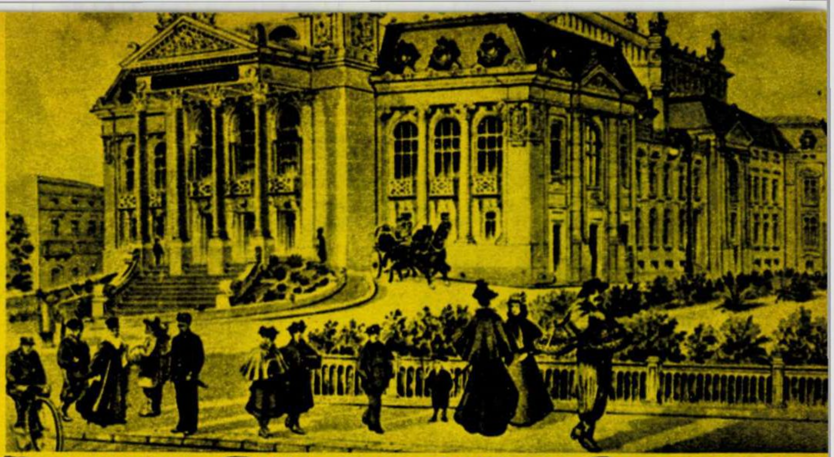

UN OM CU OCHII BLÎNZI, ADÎNCI ȘI VISĂTOR

Evocare de ROMULUS VULPESCU

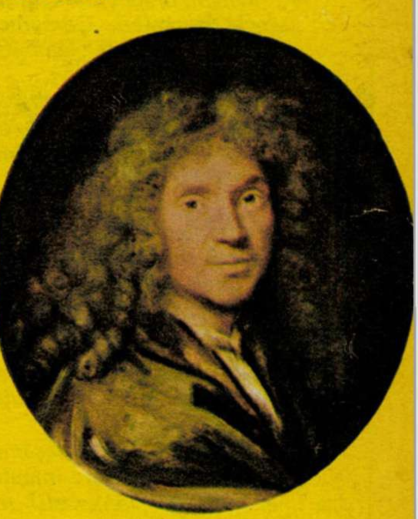

Jean-Baptiste Poquelin s-a născut la Paris, pe strădușa Butnarilor, în 1622, la 15 ianuarie. Taică-său, Jean, era «camerist regal și tapițer obișnuit al majestății-sale» *(valet de chambre tapissier ordinaire du roi)*, și ținea dughiană pe lîngă Hale. Titlul și obligațiile pendinte i le-a trecut, prin moștenire, băiatului, în 1637, cînd Jean-Baptiste avea 15 ani; la 11 ani — rămăsese orfan de mamă. Pînă la 14 ani, l-a ajutat pe tată-său într-ale meseriei, și-a frecventat cel mai «parizian» mediu cu putință la epoca aceea: negustoresc și popular, lucru vizibil în opera lui, în care personajele dovedesc o autenticitate rar-întîlnită pînă la el și, de altfel, și după aceea. Pare-se că unele trăsături ale lui Harpagon (din *Avarul*), precum și altele ale domnului Jourdain (din *Burghezul gentilom*), le-a observat la părintele său, care era fudul nevoie-mare și cam strîns la pungă. Așa zgîrcit cum era însă, n-a ezitat să-l dea la-nvățătură la unul dintre cele mai celebre colegii ale Parisului, Clermont, unde-a căpătat o solidă cultură umanistă, învățînd să privească lumea și să raționeze asupra celor observate: ceea ce-a și făcut, uitîndu-se cu băgare de seamă la dascălii (iezuiți) și la o bună parte din colegi, fii de mari seniori. Aici, la școală, l-a cunoscut pe filosoful Gassendi, unul dintre cele mai îndrăznețe spirite ale vremii, de ale cărui idei generoase, libertare, tolerante, dramaturgia lui nu e străină. După cinci ani de colegiu, în 1641, se-nscrie la Facultatea de Drept și obține o diplomă de avocat la Universitatea din Orleans. Părintele voia să-i dea o educație corespunzătoare funcției pe care-o avea de-ndeplinit pe lîngă rege, numai că adolescentului nu-i prea dădea inima brînci să repare fotoliile suveranului și să-i înlocuiască tapetele în odăi. Încă de mititel, bunicul dinspre mamă îl ducea să vază comedianții italieni, stîrnindu-i gustul pentru teatru: așa că, în 1643, cînd împlinește 21 de ani, își ia ziua-bună de la tătîne și cele 630 de livre, cîte i se cuveneau din moștenirea de la maică-sa, și-ncheie un contract cu familia Béjart și cu alți cîțiva prieteni de-ai lor, actori ambulanți și ei, și întemeiază trupa *Ilustrului Teatru*. Acum își alege Jean-Baptiste Poquelin pseudonimul cu care va-nfrunta eternitatea: *Molière*. Era un obicei — ca și pe la noi, de altfel — ca toți «băieții de familie» care urcau pe scenă să-și ia un pseudonim, ca nu cumva să compromită numele onorabil al neamurilor. Se pare că junele Jean-Baptiste, mare amator de romane de aventuri, și-a împrumutat pseudonimul de la un autor de astfel de lucrări, un anume François de Molière, care murise prin 1623, asasinat.

In primul an de la întemeiere, trupa umblă de colo-colo prin Paris, doar-doar și-o găsi un loc și și-o face un public. Zadarnic. Din cauza datoriilor, Molière intră la răcoare. Eliberat, în fine, spre sfîrșitul lui 1645, trupa se-așterne la drum, pornită să cucerească provincia. La-nceput, se-asociază cu-o altă mînă de actori ambulanți, trupă mai cunoscută, de care au să se despartă cam prin 1650. În provincie, Molière și-ai lui joacă un repertoriu variat — tragedii, comedii și farse de autorii la modă: printre alții, pe Rotrou și pe frații Corneille, Pierre și Thomas. (În 1658, la Rouen, un localnic bătrîn, Pierre Corneille, se-ndrăgostește de-o actriță din trupă, Marquise du Parc, dansatoare de bîlci, pe care Molière o descoperise la Lyon, cu cîțiva ani mai înainte, și-i dedică niște strofe ocazionale, ce-aveau să devină mai tîrziu celebrele în istoria literaturii *Stances a la Marquise*.

(continuare în pag. 10—11)

Moment din comedia Căsătorie cu de-a sila. ▼

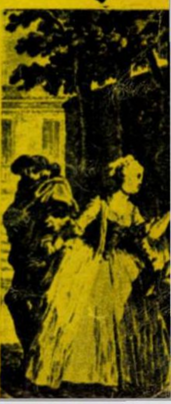

Moliere. Scenă din piesa Școala nevestelor. ▶

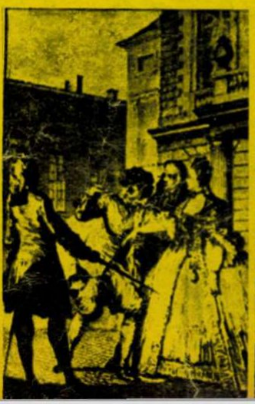

INIȚIATIVA PIONIEREASCĂ

Vă invităm, dragi cititori, să participați și voi la aceste dezbateri. Comunicați-ne părerile voastre în scris sau telefonic (telefon 17 60 10, interior 1458).

Continuăm discuția noastră despre inițiativă. La această discuție puteți participa și voi. Scrieți-ne în special despre următoarele chestiuni:

1 *Prezentați cîteva împrejurări în care a acționat cu succes inițiativa pionierească, precum și unele cazuri în care ar fi fost nevoie de inițiativă, dar ea... n-a apărut!*

2 *În ce fel comandanții și ceilalți membri ai activului pionieresc sprijină inițiativele voastre?*

3 *Datorează grupa, detașamentul sau unitatea voastră, o realizare înfăptuită ca urmare a unei inițiative pionierești? În ce a constat această inițiativă? Cărui pionier i s-a datorat?*

În continuare vă prezentăm cîteva însemnări al reporterului nostru Constantin Diaconu despre inițiativa pionierească.

«ȘOIMII» DIN ADJUDUL VECHI

«Cum se pot obține rezultate tot mai bune în activitatea detașamentului?» Acolo unde pionierii își pun o asemenea întrebare, inițiativa se simte ca «la ea acasă». Ca, de exemplu, în detașamentul clasei a VI-a B de la Școala generală din comuna Adjudul Vechi, județul Vrancea «Șoimii» (așa s-au autodenumit ei) dintr-a VI-a B sînt renumiți pentru inițiativele lor atît în școală cît și-n sat.

De la ei a pornit ideea organizării unor adunări de detașament la care au invitat, printre alții, și detașamentul unei clase paralele dintr-o școală din altă localitate.

Discuțiile, schimbul de opinii au îmbogăți întotdeauna programul lor de activități. Asemenea adunări au fost urmate de interesante programe artistice și sportive, de învățarea de cîntece și jocuri noi. Și tot ei sînt, de pildă, cei care au dat semnalul înviorării programelor artistice prezentate în «turneu» pe scena căminului cultural. Noile numere, la pregătirea cărora a contribuit întreg detașamentul, au atras un mare număr de spectatori din sat.

În sala de clasă în care învață acest detașament, a apărut și prima... bibliotecă de perete. Nu, n-am greșit, nu-i vorba de gazetă, ci de bibliotecă: două etajere prinse pe perete, pline cu cărți aduse de-acasă de fiecare dintre elevi, și de unde oricine se poate servi cu cartea pe care o dorește, cu condiția să n-o deterioreze și după ce-o citește s-o pună la loc, regulă respectată cu strictețe de toți «abonații».

Și tot ei sînt aceia care au avut ideea de a pune o «cutie pentru sugestii și propuneri» lîngă programul trimestrial al activităților pionierești, afișat în clasă.

V-am mai putea spune încă multe despre «Șoimii» din Adjudul Vechi. Ne oprim însă aici, siguri fiind c-am reușit să vă convingem că acest detașament de pionieri există, cu adevărat. Și asta datorită permanentei inițiative a membrilor săi, care au înțeles că una dintre îndatoririle lor este să organizeze mereu noi activități, tot mai atrăgătoare, tot mai educative.

BUCURIA UNUI ÎNVĂȚĂTOR PENSIONAR

Dar detașamentul își poate manifesta inițiativa și dincolo de școală, în toate celelalte compartimente ale vieții. Și în acest sens exemplele sînt numeroase, unele dintre ele emoționante. Cum este și acela al detașamentului clasei a

Țării mele

Mă rog ție, domniță frumoasă,
vin cu pădurile, cu drumurile
și cad sub pletele tale de brazi
cad în genunchi, intru în ape
cu mîinile-mpreunate la piept
vin să-mi dai răcoarea pădurilor
loc pentru cerbi
să-nmugurească, să-nalțe ramurile lor
prelungi...
Mă rog ție, domniță frumoasă,
dă-mi apa, dă-mi soarele, dă-mi văzduhul
să cînt și să ard lăudîndu-te...

FLORENTIN POPESCU

Republică-inima mea

Cuvintele îmi sînt puține
și de m-aplec deasupra ta,
aud destinul tău prin mine
Republică;inima mea.
Ce leagăn sfînt îmi ești tu mie
stea dintre toate ce nu pier
mane de aur — Românie
vibrind mai tînăr în eter.
Cîntări îmi înfloresc pe gură
și-n fața ta rămîn sfios.
Tu ești lumina cea mai pură
și versul meu cel mai frumos

MIRCEA MICU

Dimineața

Este-atîta sînge
În soare dimineața,
Că parcă-i simt
Văpaia clocotitoare
Cum se prelinge
Și la mine-n vine!

E-atîta soare-n mine
Dimineața,
Și-atîta
Sînge-n soare!

TEODOR ANASTASIU

VI-a de la Şcoala generală din comuna Mioarele, judeţul Argeş, al cărui comandant-instructor este profesorul Octavian Popa.

Nu de mult am primit la redacţie o scrisoare din partea lui Simion Muşatescu, învăţător pensionar din această localitate. Printre altele, semnatarul scrisorii ne mărturiseşte că pînă nu de mult, atît el, la cei 91 de ani ai săi, cît şi soţia, bolnavă, deşi au tot ce le trebuie şi cei 4 copii ai lor îi vizitează destul de des, se simţeau totuşi singuri.

Pînă într-o zi cînd le-au apărut în pragul casei doi dintre pionierii din clasa mai sus amintită: detaşamentul hotărîse ca-n fiecare zi doi dintre pionieri să vină să-i vadă, să-i ajute în treburile gospodăriei, să le facă cumpărăturile necesare.

«De-atunci — ne scrie învăţătorul pensionar — abia aşteptăm în fiecare zi să se termine orele de curs şi să-i vedem intrînd pe poarta casei. Îi aşteptăm cu nerăbdare nu atît pentru micile treburi gospodăreşti, ci pentru că împreună cu ei, înconjuraţi de atenţia şi dragostea lor, preocupaţi să le dăm răspunsuri la tot felul de întrebări pe care ei ni le pun, ne simţim cu mult mai bine. Tocmai de aceea, atît eu cît şi soţia mea ţinem să mulţumim pe această cale tuturor pionierilor din acest detaşament care ne ajută cu atîta înţelegere, cu atîta căldură...»

Ce-am mai putea adăuga oare la această lăudabilă şi inspirată iniţiativă a detaşamentului, concretizată într-o realizare atît de frumoasă? Poate doar atît: că ea merită să fie luată ca exemplu de cît mai mulţi pionieri.

INIŢIATIVA ÎMPOTRIVA... INDIFERENŢEI

A avea iniţiativă înseamnă şi a nu face pe «n-aude, nu vede» atunci cînd treci din întîmplare pe lîngă lucruri care par a nu te privi direct. Înseamnă să te opreşti hotărît în loc, să te gîndeşti o clipă cum ai putea să intervii mai repede şi mai eficient, apoi să-ţi sufleci mînecile, să te apuci de treabă şi s-o duci pînă la capăt, cît mai bine cu putinţă. Aşa cum au procedat într-o asemenea situaţie şi cele 10 membre ale echipajului «Zăganul II» de la Şcoala generală nr. 2 Giurgiu (organizate în echipaj, ele constituiau un... temporar, dar bine închegat detaşament de pionieri).

În timp ce se aflau în expediţie, în Bucegi, sînt, într-una din zile, martorele unei crase lipse de atenţie şi respect pentru frumuseţile naturii. Transcriem episodul consemnat în jurnalul de bord al echipajului:

«În jurul orelor 16, musafirii Padinei încep să părăsească poiana din preajma taberei noastre. Şi atunci ne-am îngrozit pur şi simplu de ceea ce am văzut că au lăsat în urmele lor: hîrtii, sticle şi borcane întregi sau sparte, cutii de conserve, resturi de mîncare... Pajiştea era de nerecunoscut. N-am stat însă să privim cu mîinile încrucişate imaginea aceasta dezolantă şi ne-am apucat serios de treabă. După o oră şi ceva, poiana îşi recăpătase frumuseţea, în timp ce mormanul de gunoaie, înalt de peste 2 metri şi stropit cu spirt, era mistuit de flăcări...»

*

Am avut deseori prilejul să vedem nenumărate detaşamente de pionieri în plină acţiune, în plină desfăşurare a iniţiativei, şi să admirăm roadele acesteia. Am văzut elevi care, datorită sprijinului întregului detaşament, au reuşit nu numai să-şi îmbunătăţească situaţia la învăţătură, ci însuşi felul de a gîndi şi reacţiona, am văzut şi-am admirat impresionante performanţe ale unor detaşamente, fie pe tărîmul sportului, fie pe acela al muncii patriotice; am văzut detaşamente de pionieri urcate pe vîrf de munte, la peste 2 000 metri altitudine, după îndelungi şi complexe pregătiri; am văzut detaşamente fie îngrijind monumente ale naturii sau istoriei, fie construind, cu dîrzenie şi pricepere colectivă, complicate mecanisme sau maşini. Pus în mişcare de iniţiativă, detaşamentul de pionieri constituie, într-adevăr, o forţă capabilă de realizări dintre cele mai impresionante, iniţiativa dublată de acţiune fiind, de fapt, singura lor modalitate de existenţă, însăşi raţiunea lor.

CONSTANTIN DIACONU

Cineva are o idee. Este oare şi o iniţiativă? Acest lucru îl va hotărî detaşamentul.

Stop!!!

PENTRU TOŢI CITITORII!

„Studio 50” EDIŢIA a II-a ANUNŢĂ!

În cinstea celei de a 50-a aniversări a creării Uniunii Tineretului Comunist, revista «Cutezătorii», în colaborare cu Biroul de Turism pentru Tineret al C.C. al U.T.C. vă invită să participaţi cu toţii la noul concurs de fotografii «Să ne cunoaştem patria».

- Trimiteţi fotografiile pe care le realizaţi în cadrul cercurilor foto de la casele pionierilor, din şcoli sau în laboratorul vostru personal.
- Rugăm ca participanţii la concurs să ne trimită fotografiile la mărimea 12×18 sau 18×24 cm.
- Vă amintim că lucrările se primesc pînă la data de 15 martie 1972.
- Pentru orice informaţii adresaţi-vă «Profesorului Blitz», Cutezătorii, Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti.
- Citiţi Regulamentul concursului în nr. 49/1971 al revistei «Cutezătorii».
- Părinţi! Oferind copiilor voştri un aparat foto ieftin şi uşor de mînuit, pentru a participa la concursul nostru, îi veţi ajuta să se antreneze într-o activitate plăcută şi instructivă.

Nu uitaţi!

CONCURSUL VĂ OFERĂ POSIBILITATEA UNOR ÎNSEMNATE PREMII:
CĂLĂTORII ÎN ŢARĂ ŞI PESTE HOTARE, APARATE FOTOGRAFICE, CEASURI DE MÎNĂ, BLITZURI ETC.

COPITA Fermecată

Povestire de JANCIVÎN ŞAGDAR
scriitor din R.P. Mongolă, redactor şef
al revistei pentru copiii «Pionerin Uneñ»

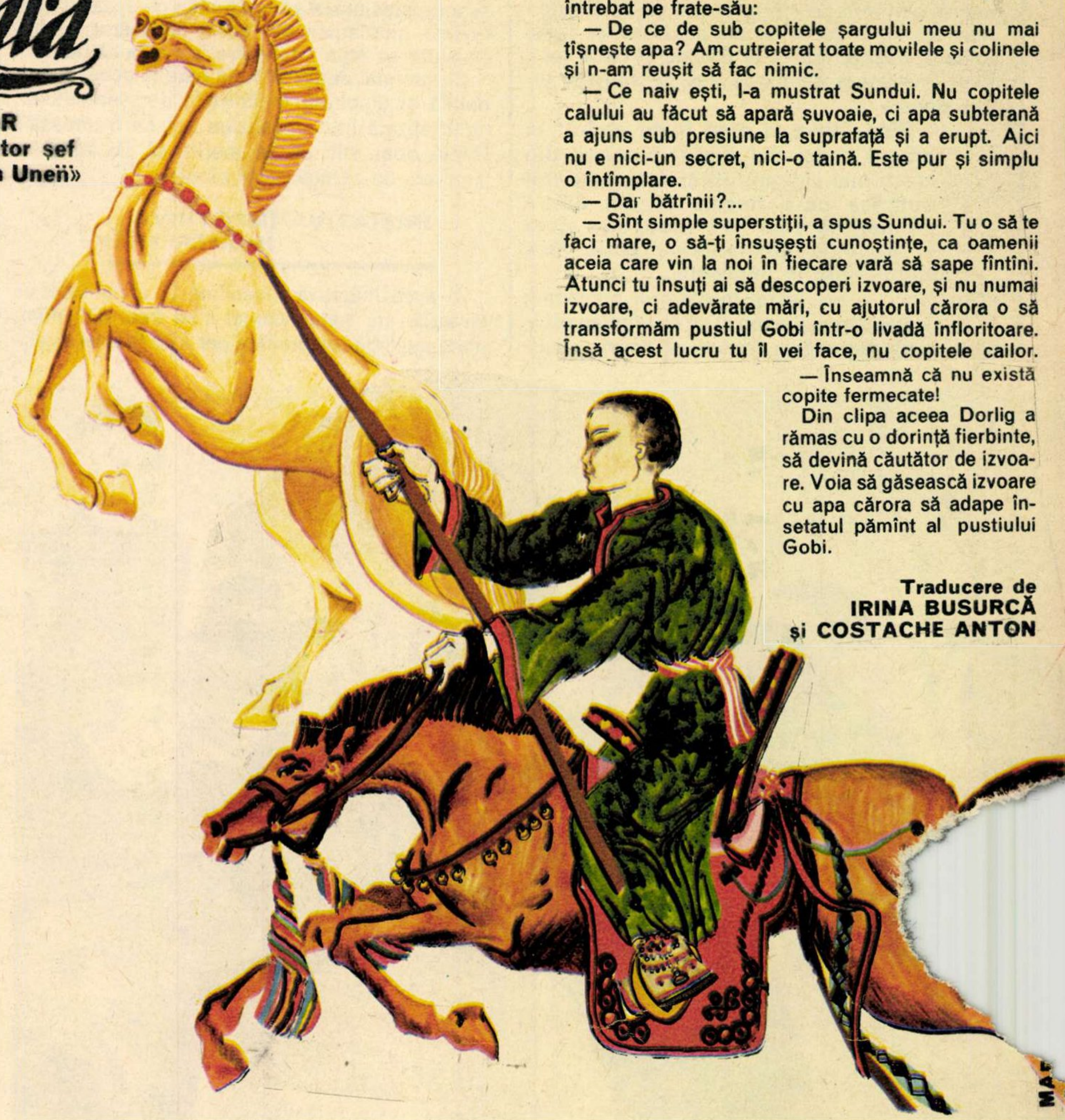

Fratele lui Dorlig se bucura în ţinutul său de faima celui mai bun arcaş. Dorlig era mîndru de fratele său Sundui şi simţea o deosebită plăcere să galopeze împreună cu arcul în mînă. Consătenii spuneau: «Priviţi-l cum aleargă după fratele său. Parcă ar alerga un mînz. Şi ce pălărie are! Bine că măcar aceasta îi atîrnă în spinare, altfel, nici n-ar mai putea fi văzut cum zboară peste cîmpie".

Odată, dis-de-dimineaţă, Sundui, aşa îl chema pe fratele cel mare, l-a trezit pe Dorlig şi i-a spus:

— Ei, frăţioare, ia adu-l pe şargul tău de doi ani!

Dorlig s-a îmbrăcat, s-a spălat şi a sărit iute în şa. El de mult visa să-l îmblînzească pe şargul său. Herghelia în care se afla şargul venea în trap uşor spre ţarc. Însă şargul, speriat de ceva, nici nu s-a apropiat de ţarc, a ţîşnit ca o săgeată din herghelie şi a luat-o razna peste cîmp.

— Ei, tu, isteţule, a bolborosit fratele lui Dorlig, încălecînd un cal pur sînge, roşcovan, pregătit anume pentru prinderea cailor sălbatici. Simte că vrem să-l îmblînzim. Asta e bine. E un cal nărăvaş. Sundui a chiuit, apoi a fluierat, a adunat herghelia şi, aşa cum din senin uliul se prăvale asupra vrabiei, s-a năpustit spre coama şargului. Acesta a trecut ca fulgerul pe lîngă Dorlig. După el alerga Sundui pe roşcovanul său, ţinînd în mîini un arcan cu mînerul lung. Şi iată că au trecut cîteva minute şi herghelia intrată în panică s-a împrăştiat, iar şargul, prins în arcan de mîinile puternice ale fratelui lui Dorlig se zbătea, iar acesta îl ţinea tremurînd şi încordîndu-şi toate puterile.

Dar şargul s-a ridicat pe picioarele din spate iar cu cele din faţă a început să bată aerul, de parcă s-ar fi căţărat pe treptele unei scări invizibile.

Dintr-o dată, de sub copitele din spate ale şargului a ţîşnit un şuvoi de apă. Dorlig n-a apucat nici măcar să clipească şi apa a acoperit iarba formînd un mic heleşteu.

Noutatea a trecut ca vîntul de la om la om. A devenit cunoscută în tot ţinutul. Bătrînii îşi clătinau bărbile: «Apa din jurul ţăruşului e semn bun. În curînd herghelia noastră o să crească», spuneau ei. Fratele lui Dorlig zîmbea enigmatic. Iar Dorlig se bucura din tot sufletul. Se gîndea că o să aibă mulţi cai. Şi nu numai atît. Dorlig era convins că şargul cu copitele lui era în stare să declanşeze şuvoaie. Şi se străduia din răsputeri să mai vadă odată apa ţîşnind de sub copitele fermecate ale calului. Dar miracolul nu se mai întîmplă. Atunci Dorlig l-a întrebat pe frate-său:

— De ce de sub copitele şargului meu nu mai ţîşneşte apa? Am cutreierat toate movilele şi colinele şi n-am reuşit să fac nimic.

— Ce naiv eşti, l-a mustrat Sundui. Nu copitele calului au făcut să apară şuvoaie, ci apa subterană a ajuns sub presiune la suprafaţă şi a erupt. Aici nu e nici-un secret, nici-o taină. Este pur şi simplu o întîmplare.

— Dar bătrînii?...

— Sînt simple superstiţii, a spus Sundui. Tu o să te faci mare, o să-ţi însuşeşti cunoştinţe, ca oamenii aceia care vin la noi în fiecare vară să sape fîntîni. Atunci tu însuţi ai să descoperi izvoare, şi nu numai izvoare, ci adevărate mări, cu ajutorul cărora o să transformăm pustiul Gobi într-o livadă înfloritoare. Însă acest lucru tu îl vei face, nu copitele cailor.

— Înseamnă că nu există copite fermecate!

Din clipa aceea Dorlig a rămas cu o dorinţă fierbinte, să devină căutător de izvoare. Voia să găsească izvoare cu apa cărora să adape însetatul pămînt al pustiului Gobi.

Traducere de
IRINA BUSURCĂ
şi COSTACHE ANTON

CUM VORBIM CUM SCRIEM

ACORDUL SUBIECTULUI CU PREDICATUL

În vorbirea mai puţin îngrijită se aud frecvent construcţii greşite de felul: **ei zice, ei vede, copiii fuge, ei face, oamenii hotărăşte** etc., în loc de: **ei zic, ei văd, copiii fug** etc. Greşeala constă în aceea că nu se realizează acordul în număr între subiect şi predicat: substantivul sau pronumele au formă de plural, iar verbul, formă de singular, întreaga construcţie de acest tip fiind folosită cu valoare de plural. Cum se explică acest fapt? Să observăm că verbele de conjugarea I au în mod normal forme identice pentru persoana a III-a singular şi persoana a III-a plural: **el cîntă — ei cîntă, el lucrează — ei lucrează.** Aceeaşi identitate de forme prezintă unele verbe de conjugarea a IV-a: **el coboară, — ei coboară, el acoperă — ei acoperă, el contribuie — ei contribuie.** Prin analogie cu acest grup foarte mare de verbe, s-a ajuns ca această omonimie gramaticală (adică forme identice cu valori gramaticale diferite) să se extindă şi la verbele de conjugările a II-a (**el vede — ei vede**), a III-a (**el face, — ei face**), a IV-a (**el fuge — ei fuge, el locuieşte — ei locuieşte, el hotărăşte — ei hotărăşte**).

Aceste construcţii oglindesc tendinţa de uniformizare care se manifestă permanent în gramatică.

S-a petrecut şi un fenomen invers, care răspunde aceleiaşi tendinţe de simplificare şi uniformizare. Verbele care au forme diferite la persoanele a III-a singular şi a III-a plural au în schimb forme identice pentru persoanele I singular şi a III-a plural: **eu văd — ei văd, eu fac — ei fac, eu fug — ei fug.** Această omonimie a cuprins la un moment dat şi verbele de conjugarea I: **eu joc — ei joc, eu lucrez — ei lucrez.** În limba multora dintre scriitorii secolului al XIX-lea, exemplele sînt foarte numeroase. Iată, la Eminescu: **SE ADUN să se admire;** la Alecsandri: **fulgii ZBOR, plutesc în aer.** În limba de astăzi nu se mai folosesc aceste forme.

Paralel cu tendinţa de uniformizare, acţionează alta opusă, de diversificare. Iată un exemplu, tot din domeniul conjugării: forma de persoana a III-a plural de la imperfect era în limba veche identică cu cea de persoana a III-a singular: **ei cînta, ei vedea, ei mergea** etc. Asemenea forme se aud încă şi astăzi în vorbirea regională şi populară. Pentru a se evita confuzia şi a se diferenţia pluralul de singular, s-a creat forma cu -u; **cîntau, vedeau, mergeau** etc.

Conf. univ. dr.
GRIGORE BRÂNCUŞ

Nu de mult am primit de la mama o pereche de patine noi. Strălucesc ca argintul și zboară de parcă ar avea aripi. Nu pot să spun cît m-am bucurat. Pe aici, pe la noi, a nins mult. Dincolo de blocuri e o baltă, nu prea adîncă și care a înghețat. Acolo ne întîlnim, noi, băieții mai mari, aproape în fiecare zi, cu patinele. Cînd a plouat și s-a topit gheața ne uitam în toate părțile ca și cum l-am fi căutat pe vinovat. De cîteva zile însă, un ger prietenos ne-a făcut la loc patinoarul.

Într-o după-amiază mi-am luat patinele cu gîndul să trec pe la Sandu, un băiat care n-are nici un prieten. Întotdeauna-i singur. Pe drum. Acasă. Singur și parcă chinuit. Am crezut că o să-i fac o mare bucurie. L-am văzut mereu la ghețuș. Își ține mîinile la spate și se uită cum se dau băieții cu patinele. Cum cad. Îi strălucesc ochii de plăcere cînd cîte unul izbutește să facă figuri pe gheață, fără să cadă. Băieții se miră că Sandu n-are patine. Cîte unul, după ce se satură, îl strigă.

— Sandule, dă-te și tu o dată cu patinele mele.

Patinele

de CĂLIN GRUIA

Sandu clipește, își leagă patinele cu băgare de seamă și apoi dă roată ghețușului de cîteva ori. Cînd alunecă închide ochii. E destul ca unul din băieți să-i împrumute patinele, ca după aceea să se apropie și de alții. Așteaptă. Are răbdare. Știe că trebuie să se plictisească vreunul, sau să se lovească... Să cadă. Îl văd mereu cum i se scurg ochii după dîrele lăsate de patine pe gheață. Sînt însă zile cînd nimeni nu-i împrumută patinele. Atunci stă nemișcat pe malul iazului, pînă-i îngheață picioarele și nasul. Cînd simte că nu mai poate, fără să spună o vorbă, pornește spre casă de unul singur. Stă tocmai în capătul străzii, acolo unde încep casele cu grădini.

Poate plecările lui triste și singuratice m-au făcut să mă gîndesc mai mult la el. Mi-am zis: ce-ar fi să ne împrietenim? Și m-am dus să-l iau la patinaj. N-am bătut în poartă, era deschisă. Pe Sandu l-am zărit o clipă în ușa magaziei de lemne. M-am apropiat și am intrat. Sandu sătea cu spatele. Desfăcea cu teamă parcă ceva, un pachet, și pe urmă îl strîngea la loc. Odată, de două ori. De mai multe ori. Nu m-a observat. Era îngîndurat. Parcă visa... Și cînd mai desfăcu odată pachetul acela de hîrtie vînătă, am zărit în el o pereche de patine nou-nouțe, strălucitoare, întocmai ca ale mele.

— Ce faci? l-am întrebat.

A tresărit și s-a bîlbîit:

— Le ungeam cu vaselină.

— De ce?

— Să nu ruginească.

— Le ai de mult?

— Nu! De anul trecut!...

— Și de ce nu vii cu ele la ghețuș?

— Să nu se strice...

Și dîndu-și seama că eu mă gîndeam la ceva m-a rugat:

— Nu vreau să știe nimeni... Te rog...

Pe urmă văzîndu-mă cu patinele în mînă m-a întrebat.

— Te duci la iaz?... Nu spune la nimeni.

N-am știut ce să-i mai răspund și-am ieșit în stradă, hotărît să merg singur la patinaj.

Începuse să ningă cu fulgi mărunți.

CAVALERUL aerului

4

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

După ce sare cu parașuta din avionul cuprins de flăcări — pilotul Dîrjan, ajunge la o stînă. Ciobanii sînt necăjiți. Au aflat că în zori fasciștii îi vor împușca pe cei cincizeci de ostatici închiși la primărie, printre care se află și un ofițer de aviație. Împreună cu ciobanii, Dîrjan îi eliberează pe ostatici. Ofițerul de aviație e rănit. Totuși, amîndoi hotărăsc să treacă linia frontului și să ajungă la ai noștri.

Scenariu: RADU THEODORU **Desene: PUIU MANU**

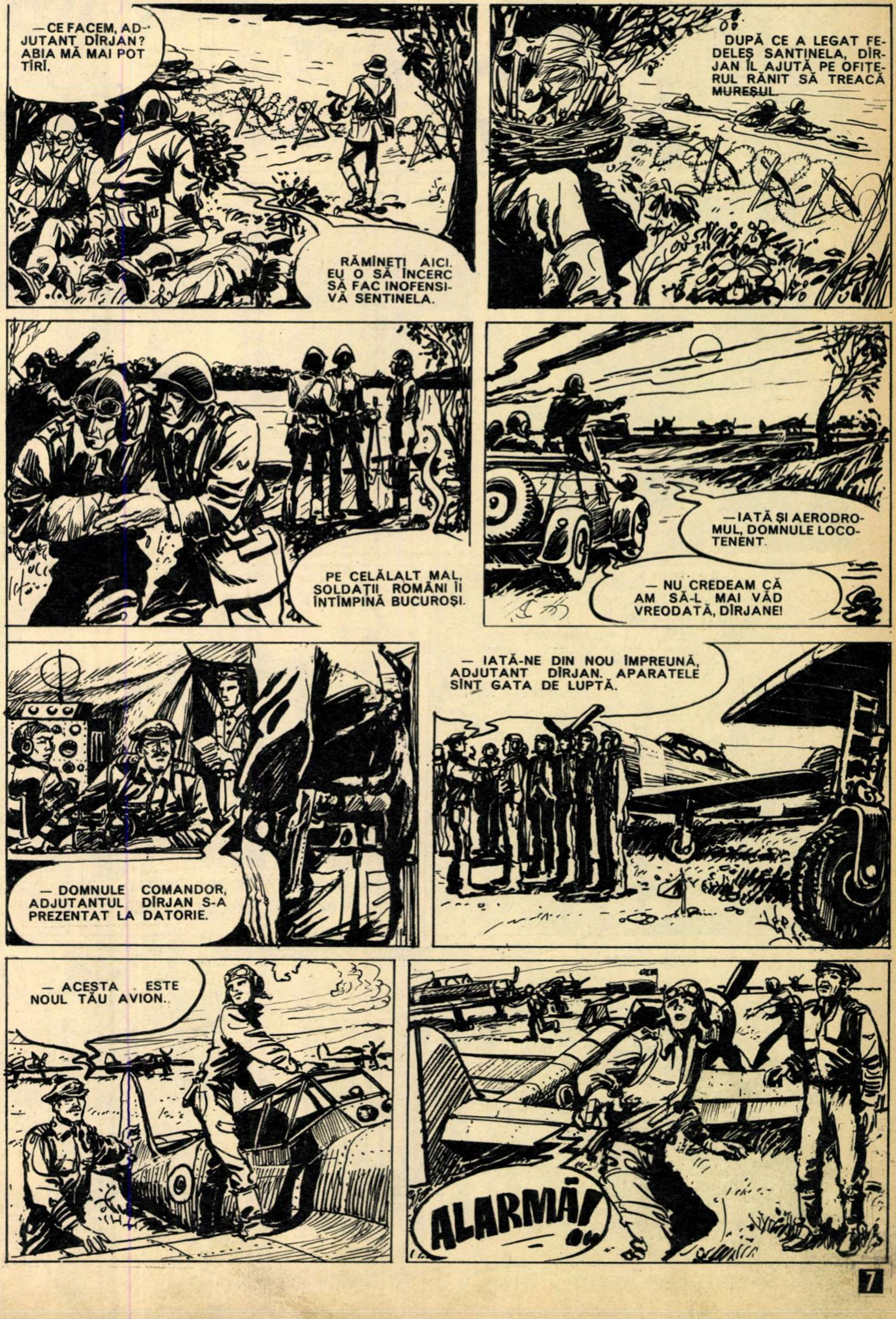
— CE FACEM, ADJUTANT DÎRJAN? ABIA MĂ MAI POT TÎRÎ.
RĂMÎNEŢI AICI. EU O SĂ ÎNCERC SĂ FAC INOFENSIVĂ SENTINELA.
DUPĂ CE A LEGAT FEDELEŞ SANTINELA, DÎRJAN ÎL AJUTĂ PE OFIŢERUL RĂNIT SĂ TREACĂ MUREŞUL.
PE CELĂLALT MAL, SOLDAŢII ROMÂNI ÎI ÎNTÎMPINĂ BUCUROŞI.
— IATĂ ŞI AERODROMUL, DOMNULE LOCOTENENT.
— NU CREDEAM CĂ AM SĂ-L MAI VĂD VREODATĂ, DÎRJANE!
— DOMNULE COMANDOR, ADJUTANTUL DÎRJAN S-A PREZENTAT LA DATORIE.
— IATĂ-NE DIN NOU ÎMPREUNĂ, ADJUTANT DÎRJAN. APARATELE SÎNT GATA DE LUPTĂ.
— ACESTA ESTE NOUL TĂU AVION.
ALARMĂ!

(VA URMA)

DREPTATEA L

Scenariu: DUMITRU ALMAȘ

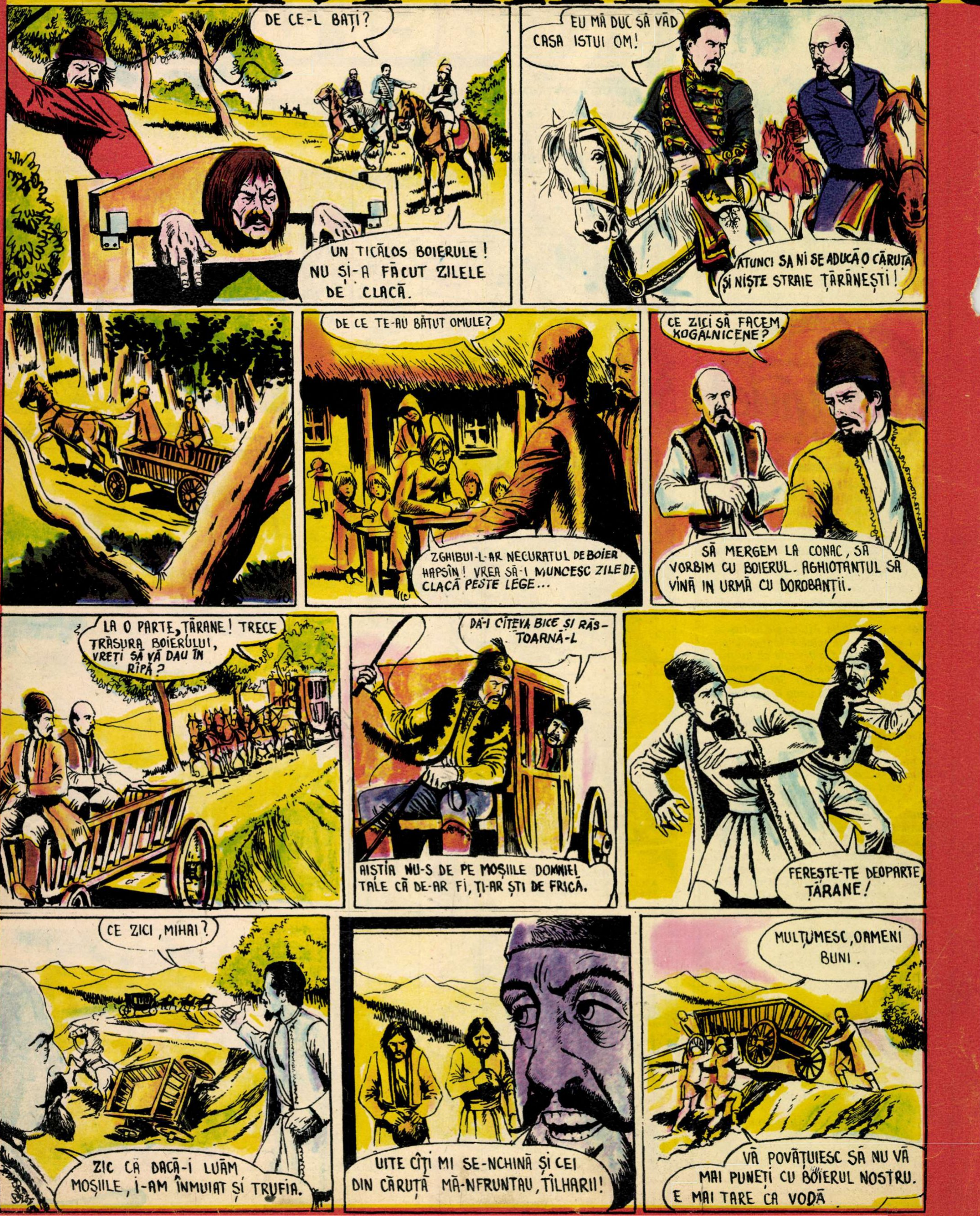
DE CE-L BAȚI?
UN TICĂLOS BOIERULE! NU ȘI-A FĂCUT ZILELE DE CLACĂ.
EU MĂ DUC SĂ VĂD CASA ISTUI OM!
ATUNCI SĂ NI SE ADUCĂ O CĂRUȚĂ ȘI NIȘTE STRAIE ȚĂRĂNEȘTI!
DE CE TE-AU BĂTUT OMULE?
ZGHIBUI-L-AR NECURATUL DE BOIER HAPSÎN! VREA SĂ-I MUNCESC ZILE DE CLACĂ PESTE LEGE...
CE ZICI SĂ FACEM, KOGĂLNICENE?
SĂ MERGEM LA CONAC, SĂ VORBIM CU BOIERUL. AGHIOTANTUL SĂ VINĂ IN URMĂ CU DOROBANȚII.
LA O PARTE, ȚĂRANE! TRECE TRĂSURA BOIERULUI, VREȚI SĂ VĂ DAU ÎN RÎPĂ?
DĂ-I CÎTEVA BICE ȘI RĂSTOARNĂ-L
AIȘTIA NU-S DE PE MOȘIILE DOMNIEI TALE CĂ DE-AR FI, ȚI-AR ȘTI DE FRICĂ.
FEREȘTE-TE DEOPARTE ȚĂRANE!
CE ZICI, MIHAI?
ZIC CĂ DACĂ-I LUĂM MOȘIILE, I-AM ÎNMUIAT ȘI TRUFIA.
UITE CÎȚI MI SE-NCHINĂ ȘI CEI DIN CĂRUȚĂ MĂ-NFRUNTAU, TÎLHARII!
MULȚUMESC, OAMENI BUNI.
VĂ POVĂȚUIESC SĂ NU VĂ MAI PUNEȚI CU BOIERUL NOSTRU. E MAI TARE CA VODĂ

I CUZA-VODĂ

Desene: VALENTIN TĂNASE

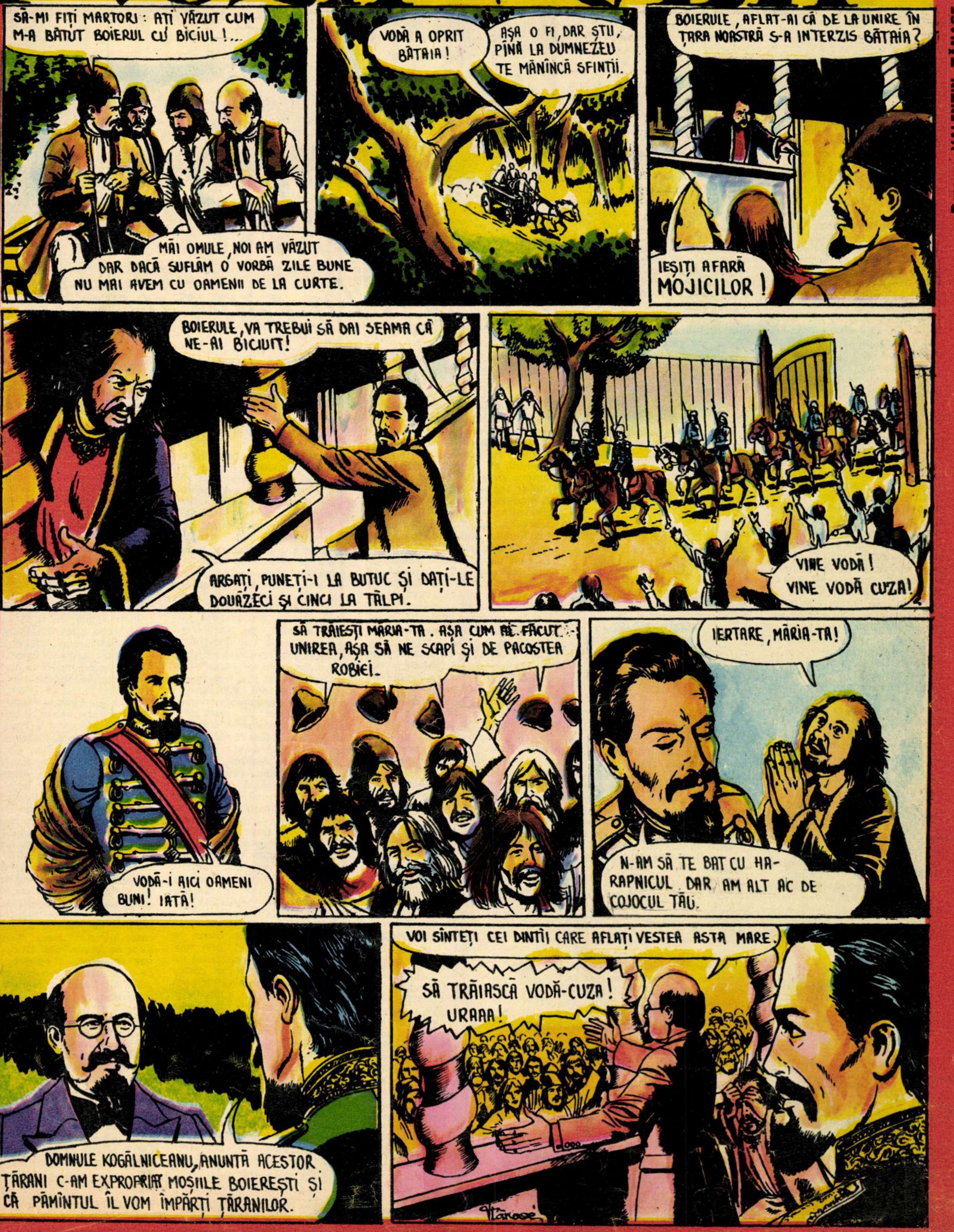
SĂ-MI FIȚI MARTORI: AȚI VĂZUT CUM M-A BĂTUT BOIERUL CU BICIUL!...
MĂI OMULE, NOI AM VĂZUT DAR DACĂ SUFLĂM O VORBĂ ZILE BUNE NU MAI AVEM CU OAMENII DE LA CURTE.
VODĂ A OPRIT BĂTAIA!
AȘA O FI, DAR ȘTII, PÎNĂ LA DUMNEZEU TE MĂNÎNCĂ SFINȚII.
BOIERULE, AFLAT-AI CĂ DE LA UNIRE ÎN ȚARA NOASTRĂ S-A INTERZIS BĂTAIA?
IEȘIȚI AFARĂ MOJICILOR!
BOIERULE, VA TREBUI SĂ DAI SEAMA CĂ NE-AI BICIUIT!
ARGAȚI, PUNEȚI-I LA BUTUC ȘI DAȚI-LE DOUĂZECI ȘI CINCI LA TĂLPI.
VINE VODĂ! VINE VODĂ CUZA!
VODĂ-I AICI OAMENI BUNI! IATĂ!
SĂ TRĂIEȘTI MĂRIA-TA. AȘA CUM NE FĂCUT UNIREA, AȘA SĂ NE SCAPI ȘI DE PACOSTEA ROBIEI.
IERTARE, MĂRIA-TA!
N-AM SĂ TE BAT CU HARAPNICUL DAR AM ALT AC DE COJOCUL TĂU.
DOMNULE KOGĂLNICEANU, ANUNȚĂ ACESTOR ȚĂRANI C-AM EXPROPRIAT MOȘIILE BOIEREȘTI ȘI CĂ PĂMÎNTUL ÎL VOM ÎMPĂRȚI ȚĂRANILOR.
VOI SÎNTEȚI CEI DINTÎI CARE AFLAȚI VESTEA ASTA MARE.
SĂ TRĂIASCĂ VODĂ-CUZA! URAAA!
Tănase

(Urmare din pag. 3)

Repertoriu amplu și variat, pe care obligațiile meseriei l-au constrîns a-i cunoaște, s-a dovedit nespus de util cînd actorul Molière a-nceput să scrie el însuși: util, pentru că i-a furnisat o mulțime de procedee de compoziție teatrală, pentru că l-a-nvățat cum să-nnoade o intrigă, pentru că l-a deprins cu cerințele stilului dramatic. La-nceput, a compus comedii și farse de imitație italiană, dintre care nu ne-au rămas decît două. Așadar, în această primă perioadă a activității lui creatoare — de actor și de autor dramatic debutant — Molière practică împrumutul și imitația comediei italiene și-a predecesorilor francezi, scriind un fel de scenarii bufe, cu intriga schițată, pe care actorii brodau și inventau în voie replici în timpul reprezentației, în felul *commediei dell'arte*. Mai tîrziu, va relua aceste scenarii, le va completa, le va transcrie în *Coțcăriile lui Scapin*, în *Doctor fără voie*, în *Georges Dandin*. Și, pe lîngă practica de actor și de autor, mai învață una dintre cele mai grele profesiuni din teatru: aceea de director.

E obositor să urmărim peregrinările trupei, care a bătut nomadă provincia timp de 12 ani, pînă-n 1658, cînd, revenind la Paris, este acceptată să joace la Luvru, în fața curții regale. Spectacolul e un *coupe:* tragedia lui Corneille, *Nicomède* (în care Molière interpretează rolul principal, ca actor el preferînd partidele tragice, pe care se spune că le «trăia» într-o manieră foarte simplă, naturală, spre deosebire de marii tragedieni ai epocii, obișnuiți să psalmodieze, să frazeze cîntat, la fel ca astăzi; de altfel, unul dintre celebrele portrete, datorat pictorului Mignard, îl reprezintă în rolul lui Cezar, din altă tragedie a lui Corneille, *Pompei:* aici se pot distinge acei «ochi blînzi, adînci și visători...» ; a doua piesă a reprezentației era o comedie proprie, *Doctorul îndrăgostit*. Seara de 24 octombrie 1658 marchează primul pas pe care Molière îl face spre glorie, care, la Paris, începea prin cucerirea favoarei regale. Trupa este rebotezată *Trupa moștenitorului* și capătă un sediu fix, într-o sală de teatru din incinta palatului. După doi ani, e dărîmată de arhitectul regal, care-ncepe lucrările de edificare a faimoasei colonade a Luvrului, și, o clipă, Molière se teme că va fi nevoit să reia vagabondajul. Dar este instalat în sala mare a Palatului-Regal, cea construită de Richelieu, sală în care vor vedea lumina rampei toate comediile unicului dramaturg.

Din 1658 și pînă-n 1673, cînd moare, în acești 15 ani de Paris, Molière atinge maturitatea artistică și-și dobîndește faima, scriindu-și cele 27 de piese ale unei serii care debutează strălucit cu *Prețioasele ridicole*, în 1659, și se-ncheie tragic, în 1673, cu *Bolnavul închipuit*. Firește că această «epocă de aur» n-a fost întotdeauna de cea mai roză culoare. Chiar dacă întreita profesie de director de trupă, de actor și de autor i-a adus cîștiguri substanțiale, chiar dacă avea o rentă de 30 000 de livre, chiar dacă inventarul postum al bunurilor lui era confortabil — bine că și-n epoca aceea a mai existat un geniu care n-a murit în mizerie, ftizic, pe un pat de spital sau la azil! — chiar dacă se bucura de prietenia și de protecția Regelui-soare, Ludovic al XIV-lea, de amiciția colegială a lui Boileau și-a lui La Fontaine (ca să-i pomenesc doar pe cei mai iluștri), chiar dacă era iubit și admirat de public și de propria trupă, Molière a dus, totuși, o viață chinuită, în care n-avea pic de odihnă: trebuia să asigure existența trupei, să-și satisfacă spectatorii, să compună într-o noapte divertismente, balete, spectacole, improvizații pentru rege. A trebuit să-nfrunte adversari puternici, numeroși, activi. A luat în răspăr personaje la modă: a ridiculizat «prețioase», burghezi, negustori, medici, marchizi, libertini, seniori de neam mare, desfrînați și, mai ales, fățarnici și habotnici. Autori dramatici rivali, pizmuindu-i succesele repetate, compun în grabă comedii în care-l atacă fără obraz și fără talent. Actorii oficiali de la Hotel de Bourgogne se coalizează împotriva trupei lui. Racine, tînăr, care-i datorează debutul în teatru, îi retrage, fără să-l prevină, tragedia *Alexandru*, pe care Moliere o repeta cu trupa, și, pe deasupra, îi mai și descompletează efectivele, fugind cu Marquise du Parc, pe lîngă care suspinase și Corneille. Nevasta îl înșală. Vreme de 5 ani trebuie să lupte pentru *Tartuffe*, boicotat de-o ligă de mironosițe și de fățarnici pioși, conduși de-un arhiepiscop, care-l amenință cu excomunicarea și de-un președinte de înaltă curte de justiție, care-i promite eșafodul. Protecția regală, prețuirea și dragostea reală a lui Ludovic al XIV-lea îi atrag tot felul de neajunsuri. Așa, de pildă, cînd, într-o seară, Molière, care, potrivit funcției de valet regal (grad onorific), venise-n dormitorul suveranului ca să-i facă patul, un alt valet, care trebuia să-l secondeze, a refuzat declarînd că nu poate să-mpartă această onoare cu... un actor. Un nobil spiritual, care asista la scenă, s-a apropiat de dramaturg întrebîndu-l: «Domnule Molière, vreți să-mi faceți onoarea de-a mă accepta ca ajutor?».

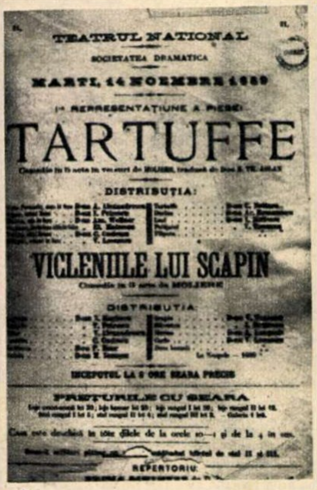
TEATRUL NATIONAL
SOCIETATEA DRAMATICA
MARTI, 14 NOEMBRE 1889
1a REPRESENTAȚIUNE A PIESEI
TARTUFFE
DISTRIBUȚIA:
VICLENIILE LUI SCAPIN
DISTRIBUTIA
INCEPUTUL LA 8 ORE SEARA PRECIS
PREȚURILE CU SEARA
REPERTORIU

2

TEATRU
NATIONA
AMFITRION

3

Un om cu ochii

Dar asemenea cazuri, de simpatie, erau rare. Mai des trebuia să intervie monarhul în persoană. Se spune că ofițerii aghiotanți ai regelui își manifestau în chip jignitor nemulțumirea că trebuia să ia masa împreună cu Molière, valetul de cameră al majestății-sale, deoarece era actor, profesiune hulită și scoasă în afara bisericii. Din cauza comportamentului lor ofensator, comediantul nu mai frecventa, așa cum îi dădea dreptul funcția onorifică, masa cu pricina. Ludovic, aflînd și vrînd să puie capăt acestui tratament discriminatoriu, aplicat unuia dintre cei mai de seamă oameni ai secolului său, i-a spus într-o dimineață dramaturgului, care asista, conform obligației slujbei, la scularea suveranului: «Aud că nu prea mănînci în casa asta, și că aghiotanții mei nu te consideră suficient de nobil ca să iei masa cu dînșii. Ți-o fi foame. Și eu mă scol întotdeauna cu mare poftă de mîncare! Stai jos, și să luăm împreună gustarea...». Regele se așază, îl servește pe Molière cu-o aripă de pui, își ia și el una, și pe urmă poruncește să fie lăsați a intra «obișnuiții», curtenii apropiați, care se bucurau de privilegiul de-a-l vedea pe suveran în cămășă de noapte și care erau, de obicei, nobili din cele mai suspuse familii ale regatului: «Domnilor, după cum vedeți, mă ocup cu hrănirea lui Molière, pe care aghiotanții mei nu-l consideră un comesean de-o seamă cu ei». Și ăsta era adevărul, aș zice eu! De-atunci, Molière n-a mai luat masa cu ofițerii aghiotanți: nu mai prididea să răspundă invitațiilor, care plouau de la seniorii iluștri!

Pe de o parte, obligațiile de curtean și cele de dramaturg și de actor al curții îl constrîngeau să desfășoare o activitate epuizantă, împărțit între comenzi artistice regale și dorința de-a scrie lucruri de valoare, gîndite, elaborate, concepute în tihnă. Pe de altă parte, amiciția suveranului, familiaritatea cu care era tratat la Curte i-au înlesnit să observe de-aproape originalele «modelelor»: mica nobilime, «caracuda» marchizelor și-a cavalerilor libertini și oportuniști, cît și pe marii seniori, infantuați și seci, pe care i-a personificat pe scenă. Și, pe urmă, sigur de sprijinul regelui, a avut curajul să-și bată joc, fără cruțare, de toată protipendada vremii, pe care n-a persiflat-o numai pentru trăsăturile ridicole exterioare, ci a și veștejit-o arătîndu-i viciile.

Într-adevăr, după epoca debutului în provincie — epoca farselor și-a comedioarelor în stil italian — a urmat cea a *comediilor de intrigă* (piese de dimensiuni mai mari, ca *Încornoratul imaginar* sau ca *Școala bărbaților)*, opere care, chiar dacă ușoare, îi probează originalitatea, manifestată printr-o vervă îndrăcită, o mișcare a ideilor și-o transparență a expunerii niciodată atinse pînă la el.

Începutul «epocii pariziene» inaugurează *comediile de moravuri*, în care tarele și metehnele mai mari sau mai mici ale contemporanilor lui sînt surprinse cu un ochi malițios, într-un stil caustic și amuzant, de un realism deplin și fără șovăire, în compoziția unui tablou de epocă de o pregnanță inegalabilă: *Prețioasele ridicole*, *Școala femeilor*, *Don Juan* ilustrează seria.

În fine, culminanța, apogeul «epocii pariziene» este atins de sinteza superioară a *comediei de caracter*, formă complexă și completă a limbajului comic dramatic, pentru că solicită toate tipurile de interes cu putință. Situînd în centrul acțiunii un personaj purtător al caracterului pe care vrea să-l impună atenției spectatorului și asupra căruia proiectează un fascicol puternic de lumină analitică, autorul comediei (ideale) de caracter dispune în jurul acestui personaj-cheie un grup uman (o familie, o societate), prin mijlocirea cărui grup realizează un cadru social, înlăuntrul căruia expune tabloul moravurilor, imaginea reprezentativă a metehnelor epocii. Această sinteză între comedia de caracter și cea de moravuri (ambele strîns legate, deci) dă genului o amploare, o precizie și un grad de particularizare ce definesc noțiunea de *comedie* în cel mai deplin înțeles al ei.

În această categorie elevată se înscriu capodoperele *Mizantropul*, *Avarul*, *Tartuffe*, *Femeile savante*. Prin personajul principal (Alceste, respectiv, Harpagon, Tartuffe sau Philaminta), fiecare este o comedie de caracter. Prin mediul în care evoluează (salonul Celimenei, respectiv, casa lui Harpagon, casa lui Orgon, casa lui Chrysale), fiecare este și o comedie de moravuri.

Acest mare observator și, în același timp, abil moralist nu era un «contemplator» de caractere, ci un activ, care le transforma imediat în personaje posibile, le «vedea» mișcîndu-se, le «auzea» vorbind pe scenă. «era — cum îl definește un cărturar francez — **un ochi pururi deschis și un creier care punea întotdeauna datele realității de acord cu optica teatrală».**

După moartea lui Molière, au izbucnit certuri între văduvă și ceilalți actori, iar la 26 august 1680, trupa a fost combinată cu trupa rivală de la Hotel de Bourgogne: dispariția lui fizică dădea astfel naștere teatrului național, ...«Comedia Franceză», lăcaș poreclit pînă astăzi, chiar dacă neoficial, cu numele familiar și plin de poezie, «casa lui Molière»

Lumea știe cum a murit Molière: acasă, în pat. Dar preferă să-i situeze moartea chiar pe scenă, în timpul spectacolului cu ultima lui piesă, **Bolnavul închipuit**, în care juca rolul principal, Argante. Era a patra reprezentație, la patru ceasuri după-amiază. Premiera avusese loc vineri 10 februarie 1673. Iată pagina din registrul de însemnări-condică de socoteli a actorului La Grange: **«Vineri 17 februarie 1673. Bolnavul închipuit.** *Rețetă — 1219 livre. Partea mea — 39 livre. În această zi, după spectacol, pe la zece ceasuri seara, domnul de Molière a murit în casa lui, din strada Richelieu, după ce jucase rolul zisului Bolnav Închipuit, stingherit foarte de-o răceală și de-o congestie a plămînilor, care-i provoca o tușă puternică, așa fel încît, în marile sforțări pe care le-a făcut ca să scuipe, i s-a rupt o vînă în organism și n-a mai trăit decît o jumătate de oră sau trei sferturi, după ruperea zisei vine. Corpul lui este înhumat la Saint-Joseph, de pe lîngă parohia Saint-Eustache. E un mormînt înălțat de la pămînt preț de-o șchioapă»*.

Pentru că era actor, văduva lui a trebuit să-l roage pe arhiepiscopul Parisului, adresîndu-i o cerere scrisă, ca acesta să îngăduie înhumarea în pămînt sfințit.

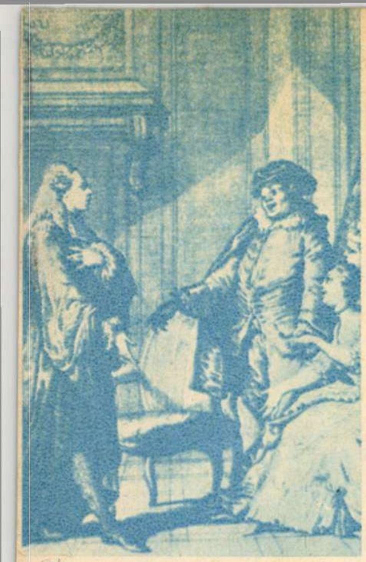

4

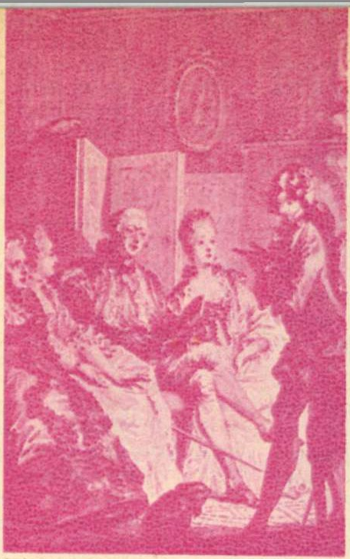

5

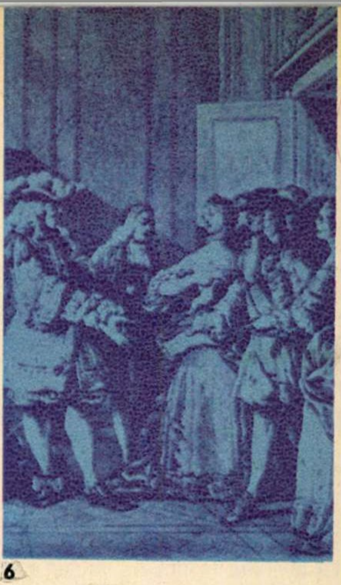

6

lînzi, adînci și visători...

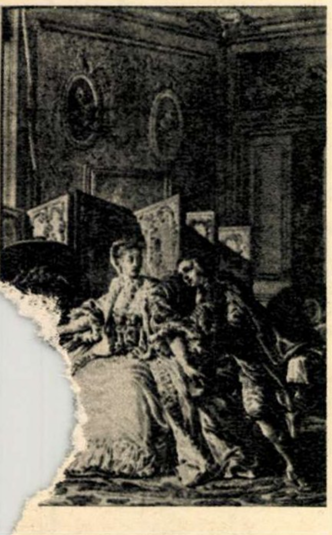

1. Un afiș prin care Teatrul Național din București anunța în ianuarie 1846, spectacolul cu piesa lui Molière **Amfitrion.** *Traducerea aparține lui I. Eliade Rădulescu.*

2. Și un altul anunțînd două comedii (anul 1889): **Tartuffe** *și* **Vicleniile lui Scapin.** *În distribuție s-au aflat doi mari actori ai timpului: Aristizza Romanescu și Constantin Nottara.*

3. Un moment din piesa **George Dandin** *prezentată pe scena Naționalului bucureștean.*

4. **Amorul medic** *— o satiră ascuțită, îndreptată împotriva unor medici din vremea lui Molière.*

5. O scenă din **Critica școlii nevestelor,** *o polemică a lui Molière cu criticii vremii.*

6. Din comedia într-un act, în proză cu **«Improvizația de la Versailles».** *Cu vervă și ironie, Molière ne poartă în lumea actorilor, în culisele teatrului din vremea sa.*

7. Scenă din **Tartuffe.**

8. Harpagon în interpretarea lui Ion Fintesteanu.

9. Ion Fintesteanu și Alexandru Giugaru în **Tartuffe.**

o Ilustrațiile de epocă din aceste pagini se află în «Opere complete» ale lui Moliere, apărute la Paris în anul 1773.

Într-adevăr, din alte relatări, se poate afla că Molière a fost înmormîntat la ora nouă seara, cam în grabă, fără serviciu divin, la lumina torțelor și-a luminărilor. Sicriul a fost însoțit de mulți prieteni fideli, dintre care unii bănuiau că Molière părăsea, în seara-aceea de iarnă, Parisul Regelui-soare, ca să intre în amintirea Franței și-n istoria culturii, adică în eternitate. Din cele aproape două sute de epitafuri în versuri și-n proză, compuse de adversari și de prieteni, în franțuzește, în grecește și-n latinește, pe lespedea lui funerară nu e nevoie decît de textul laconic, propus de Balzac: MOLIÈRE.

8

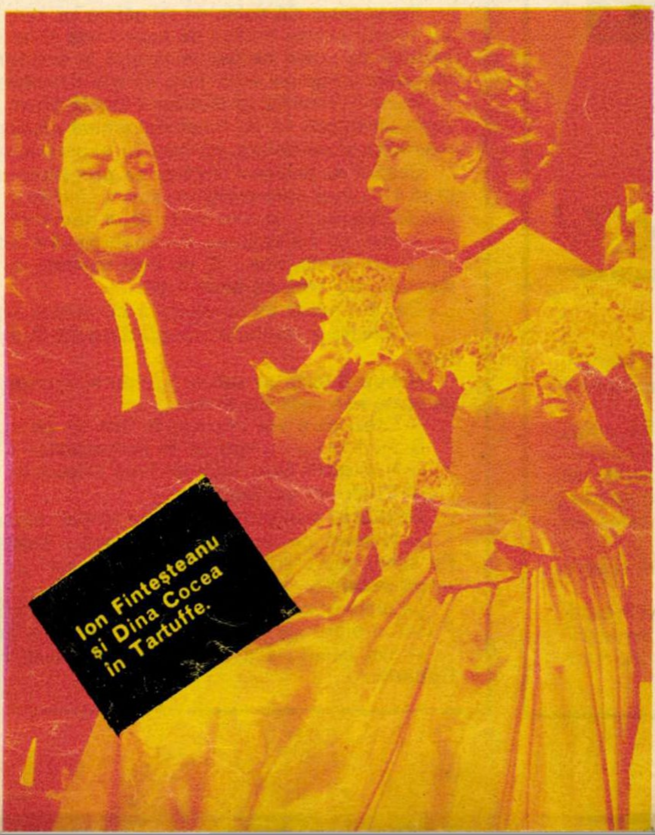

Ion Fintesteanu și Dina Cocea în Tartuffe.

9

MOLIÈRE ÎN ROMÂNIA

• Una din primele piese de teatru din opera lui Molière jucată în limba română a fost Avarul, **tradusă de Ladislau Erdeli, profesor la școala lui Gheorghe Lazăr de la Sf. Sava. Piesa a fost prezentată de elevii săi în anul 1818, sub titlul** Zgîrcitul.

• Ion Eliade Rădulescu, susținător înflăcărat al traducerilor românesti din literatura universală, a tălmăcit piesa Amfitrion, **publicată în 1835.**

• In raspîndirea operei lui Molière la noi, un rol important îl joacă Școala de declamație din București, nucleu al conservatorului de mai tîrziu.

• Între anii 1834—1836 apare în limba română o bună parte din opera lui Molière. (Amorul doctor, Silita căsătorie, Vicleniile lui Scapin, Doctorul fără voie, **pentru a nu cita decît unele.**

• Teatrul românesc din Iași, sub direcția lui V. Alecsandri, reprezintă între 1840—1846: Vicleniile lui Scapin, Avarul, Burghezul gentilom, Doctorul fără voie și Amfitrion.

În anul 1854, poetul G. Sion dă o bună traducere românească a comediei Mizantropul, după ce în 1849 C. Negruzzi ne-a oferit o aleasă traducere a piesei Femeile învățate.

• Între anii 1812 și 1905 au apărut în Transilvania cîteva traduceri din comediile lui Molière, printre care două tălmăciri ale Avarului. **Trupe de amatori de la Oradea, Brașov, Oravița au jucat în acea epocă din piesele marelui autor de comedie francez.**

• La Muzeul Teatrului Național se păstrează imaginile unor mari actori români, cu interpreți celebri ai operei lui Molière: Maria Ciucurescu (1866—1939) în rolul Toinettei din Bolnavul închipuit; **Actorul Ion Livescu (1872—1944) în rolul lui Tartuffe; Nicolae Soreanu (1873—1950) în cel al lui Harpagon din** Avarul; **Nicolae Băltățeanu (1893—1956) în** Don Juan.

• O mare răspîndire cunoaște opera lui Molière în România în anii din urmă. Astfel piesele sale au fost strînse în 4 volume de mare tiraj, între anii 1955—1958. Scriitori prestigioși ai țării noastre ca Tudor Arghezi, Victor Eftimiu, Adrian Maniu **și alții și-au pus condeiul în slujba tălmăcirii celebrelor comedii.**

ANGELA DAVIS

Împlinește, luna aceasta, 28 de ani. Ultimul an l-a petrecut în închisoare, într-o celulă fără lumină de zi. Miopia ei s-a agravat. Migrenele rezistă oricărui tratament. Medicul a cerut să fie internată în spital pentru a fi operată de glaucom — o gravă boală de ochi contractată în închisoare.

Cine este această tînără negresă, a cărei soartă emoționează și îngrijorează zeci și sute de mii de oameni din întreaga lume? Este una dintre personalitățile care s-au angajat în lupta pentru egalitatea în drepturi a populației de culoare din Statele Unite. O minte neobișnuit de ageră, o mare pasiune pentru învățătură explică studiile ei strălucite. «Era o fetiță foarte serioasă, spune mama ei. Avea o voință extraordinară. Era o elevă de aur, dar era prea timidă. Nu ridica niciodată mîna ca să fie ascultată. Îi spuneam mereu: Angela, dacă știi răspunsul, trebuie să-l dai. Și îl știa întotdeauna.» Și-a perfecționat cunoștințele de literatură străină și de filozofie la universitățile din New York, Frankfurt, Paris și California, ajungînd pînă la doctorat și pînă la remarcabila performanță de a fi angajată, la vîrsta de numai 25 de ani, pentru a preda filozofie la Universitatea din Los Angeles.

Aceasta s-a întîmplat în primăvara anului 1969. Nici nu începuse însă să predea, cînd un agent de la F.B.I., deghizat în student, a denunțat-o că ar fi comunistă. Întrucît legile californiene interzic folosirea comuniștilor în învățămînt, decanul facultății i-a cerut să infirme public «acuzația». Angela Davis a răspuns însă așa: *«Recunosc cu mîndrie apartenența mea la Partidul Comunist din S.U.A. care mi-a lărgit orizontul și mi-a înzecit puterile în lupta pentru eliberarea poporului negru»*. Atunci s-a aflat pe toate meridianele globului despre existența Angelei Davis. Atît de numeroase și de puternice au fost protestele împotriva persecutării tinerei militante, încît tribunalul a decis reintegrarea ei. Angela Davis a fost o profesoară excelentă, foarte apropiată de studenții ei care o apreciau pentru deosebitul ei talent pedagogic și o admirau pentru pasiunea cu care se înrolase în lupta pentru drepturile populației de culoare, împotriva războiului din Vietnam și a tuturor nedreptăților din societatea americană contemporană. N-a trecut însă multă vreme și Angela Davis a fost concediată din nou. Activitatea ei politică deranja autoritățile.

Iar acum? Acum o așteaptă alt proces, infinit mai greu, la capătul căruia, dacă juriul o va găsi vinovată, este în primejdie să fie condamnată la moarte.

La 13 octombrie 1970 a fost arestată sub acuzația de complicitate la crimă. Acuzația este cu totul neverosimilă. Angela Davis nu era de față atunci cînd la 7 august 1970, la un tribunal din San Rafael, s-a produs o ciocnire în care și-au pierdut viața patru persoane. Mai mult decît atît, ea nici n-ar fi putut să aibă vreun amestec. Conducîndu-se după principiile partidului comunist, Angela Davis nu este o adeptă a terorismului ca metodă de luptă politică. Foarte multă lume este de părere că a fost arestată în baza unor învinuiri nedrepte și că, n-ar fi exclus ca autoritățile să folosească, împotriva ei, martori mincinoși sau «probe» falsificate.

Se pune întrebarea dacă va avea sau nu parte de o judecată dreaptă, nepărtinitoare. Este ceea ce cere întreaga populație neagră din S.U.A., mîndră de a avea în rîndurile ei o luptătoare atît de luminată. Este ceea ce cere tineretul întregii lumi. O eroare (sau o înscenare) judiciară ar fi o faptă oribilă, care ar apăsa greu conștiința Americii și a întregii lumi civilizate.

Felicia ANTIP

Cu prilejul zilei de naștere a Angelei Davis, membrii Clubului prieteniei de la Palatul pionierilor din Capitală i-au trimis următoarea scrisoare:

ANGELA Y. DAVIS,
North Holding Cell
270 Grant Street
Palo Alto, California, U.S.A.

STIMATĂ ANGELA DAVIS,

Noi, membrii Clubului prieteniei internaționale de la Palatul pionierilor din București, sîntem profund mîhniți și impresionați de faptul că vă aflați, de peste un an de zile, în acea sinistră închisoare, în care sănătatea și viața vă este primejduită.

Alături de ceilalți copii din țara noastră, vă exprimăm întreaga simpatie și dragoste, dorind — din toată inima — să vă vedem iar liberă, să vă bucurați din nou de aer, de soare și lumină.

În numele nostru și al colegilor noștri, vă transmitem calde felicitări cu prilejul aniversării zilei dumneavoastră de naștere și cele mai sincere urări de sănătate.

În numele pionierilor de la Clubul prieteniei de la Palatul pionierilor: Grigore Cristian, elev, clasa a VII-a; Toboșaru Florentina, elevă, clasa a VI-a; Neagoe Taisa, elevă, clasa a VI-a București — România

ROMAN FOILETON

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"

(Partea a doua)

(CAPITOLUL 19)

— Vin! Urcă scara! strigă înăbușit Babușcă, privind cu un aer încolțit, spre fereastra zăbrelită a încăperii. Pe-aici nu putem ieși. Ce facem?

Dintr-un salt, Scatiul sări din pat lîngă el.

— Lîngă scară, pe culoar sînt niște butoaie goale de motorină! strigă el, făcîndu-i semn lui Babușcă să îl urmeze. Vino. Să încercăm să-i oprim...

Într-adevăr, pe culoar, în apropierea scării, înșirate lîngă perete se zăreau cîteva butoaie din tablă groasă de fier. Ajunși afară din cameră, cei doi băieți se repeziră într-acolo. Tropăitul pașilor și gîfîitul celor trei bărbați care urcau scara erau acum aproape.

Ajutat de Babușcă, Scatiul răsturnă un butoi, și îl rostogoli repede spre marginea scării.

— Hai, dă-i drumul, Babușcă! strigă el, opintindu-se cu umărul în butoi și făcîndu-i vînt... Masiv și greu, împins de cei doi băieți, butoiul se rostogoli și căzu pe prima treaptă cu un zgomot infernal ca de baros pe nicovală.

Se opri pentru o clipă, ezitînd, speriat parcă de panta abruptă ce se căsca sub el, ușor, balansîndu-se cînd în față, cînd în spate...

— Înapoi! strigă îngrozit domnul Friedrich, dînd cu ochii de butoiul ce sta gata, gata să se prăvale asupra lor... Înapoi! O să ne rupă picioarele!

Și cei trei bărbați se năpustiră val-vîrtej în jos, pe scări.

Parcă trezit din somn de strigătele lor, butoiul sări repede două trepte, se poticni pentru o clipă de balustradă și-apoi cu un huruit asurzitor se năpusti pe scara de fier în spirală în urmărirea celor trei bărbați. Jos, răsunară strigătele celor care săreau din calea lui.

Huruitul infernal al butoiului încetă brusc și deodată se făcu liniște. Apoi un bubuit ca de tunet cutremură clădirea. Butoiul străbătuse sala mașinilor și se oprise, izbindu-se năprasnic de un perete.

Scatiul și Babușcă tocmai se pregăteau să răstoarne un nou butoi și să îl împingă spre marginea scării, cînd de jos, din sala mașinilor, răsună vocea puternică, frumos timbrată, a domnului Friedrich.

— Hei, voi cei de sus... Astîmpărați-vă și coborîți scara... Altfel urcăm noi la voi acolo, sus... Și de data aceasta nu o să venim singuri... Predați-vă... Nu aveți pe unde fugi!

Cei doi băieți încremeniseră cu mîinile pe butoiul gol de motorină.

— Tovarășa ingineră... șopti deodată Scatiul, devenind alb la față ca varul.

Babușcă făcu un salt și lipindu-se cu spatele de perete, privi în jos, pe scară spre sala mașinilor.

— Crezi că o vor împinge în fața lor pe scară pe tovarășa ingineră?

Scatiul se lipi cu spatele de perete, alături de el.

— N-ai auzit ce-a spus domnul Friedrich?

— Și-atunci ce facem?

Scatiul își aruncă privirea de-a lungul culoarului slab luminat.

— N-avem pe unde fugi, Babușcă... Toate ferestrele sînt zăbrelite... Pe scară nici vorbă... Deodată ochii verzi și pieziși ai lui Babușcă scînteiară puternic.

La piciorul scării de fier, domnul Friedrich păru să își piardă răbdarea. Puse un picior pe prima treaptă, și ridicînd capul strigă:

— Hei băieți... Fiți inteligenți... Nu aveți nici o șansă de scăpare... Coborîți.

ÎN FIECARE NUMĂR „UN ZÎMBET CU *PIF*" DE *ARNAL*

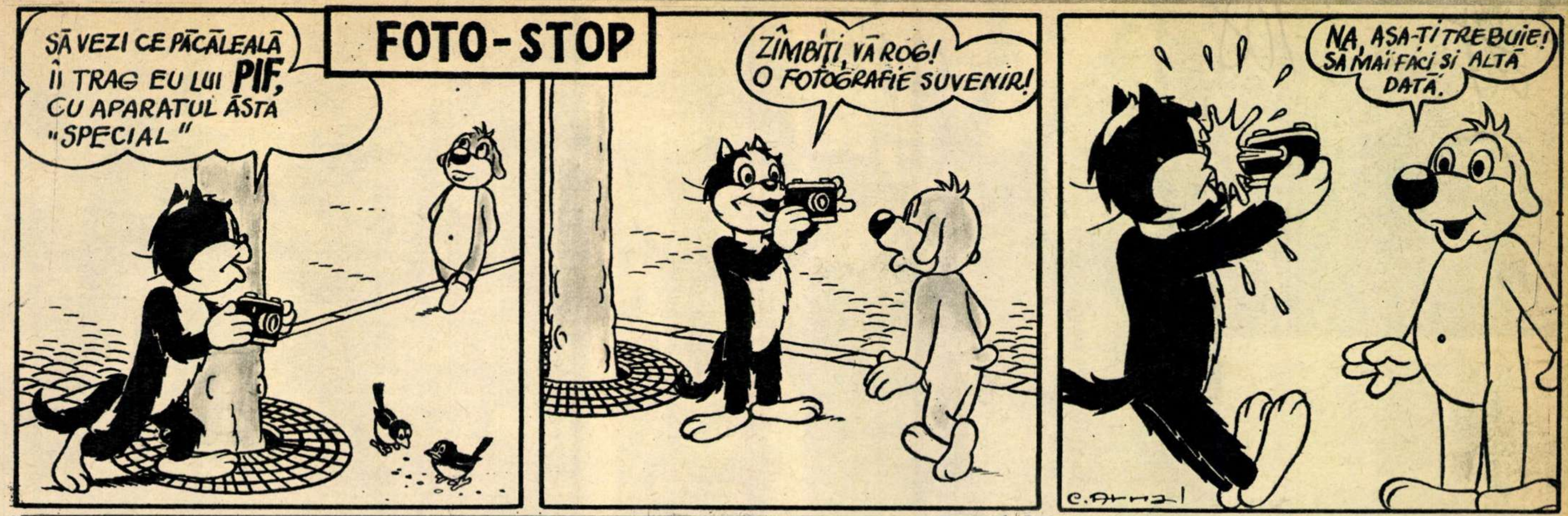
FOTO-STOP
SĂ VEZI CE PĂCĂLEALĂ ÎI TRAG EU LUI PIF, CU APARATUL ĂSTA "SPECIAL"
ZÎMBIȚI, VĂ ROG! O FOTOGRAFIE SUVENIR!
NA, AȘA-ȚI TREBUIE! SĂ MAI FACI ȘI ALTĂ DATĂ.
C. Arnal

Ilie Dinu, *clasa a V-a, [illegible]coala generală nr. 2 Pielești, satul P[illegible]rșani (Vidin), județul Dolj;* Sandu [illegible]ntohi, *clasa a V-a, Liceul Bujor, județ[illegible] Galați;* Ionel Avram, *satul Botanu, [illegible]muna Berca, județul Buzău;* Vasile [illegible]n. Popa, *clasa a IV-a, satul Plopeas[illegible] de Sus, comuna Scorțoasa, județ[illegible]uzău.*

DORESC SĂ CORESPONDEZE

● *Mariana I. Mănescu*, clasa a V-a, satul Dobrița, comuna Runcu, județul Gorj ● *Natalia Pătrașcu*, clasa a VII-a, Tulcea, str. Isacliei, bl. I–10, sc. A, et. 4, ap. 17 ● *Mihalache Ghiță, Elena Drăgan și Carmen Iancu*, clasa a IV-a, Școala generală nr. 7, Brăila ● *Florica Călin*, clasa a VI-a, comuna Movilița, județul Ilfov ● *Rodica Abramiuc* și *Rodica Frasenic*, satul Negostina, comuna Bîlcăuțiș, județul Suceava. *(fac schimb de vederi, ilustrate, timbre și șervețele de masă)* ● *Florica Groza*, clasa a VII-a, comuna Criștiorul de Sus nr. 48, județul Bihor (șervețele de masă, vederi) ● *Veronica Gagiu*, Galați, str. Temișana nr. 36 (timbre, vederi, șervețele de masă) ● *Elena Cojocaru*, clasa a VII-a, comuna Izvoarele, județul Teleorman (ilustrate, fotografii de actori, șervețele de masă).

● *Mihaela Duca*, clasa a V-a, comandantă de unitate, localitatea Gîmbaș, str. Școlii nr. 14, județul Alba — dorește să întrețină prin corespondență un schimb de experiență cu comandanți de unități de pionieri din țară.

● *Pionierii din detașamentul clasei a V-a*, Școala generală de 10 ani Tg. Bujor, județul Galați — fac schimb de ilustrate, fotografii de actori și modele de cusături cu motive naționale.

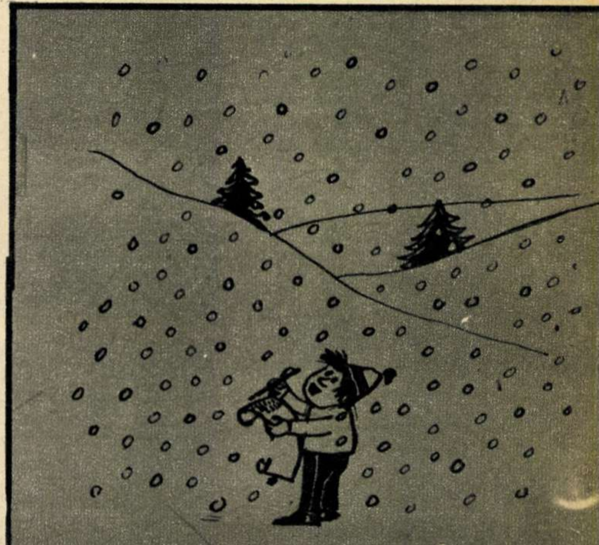

INVENTAR Desen de **DAN VASILE**

ROMAN F[illegible]LETON

După [illegible] clipe de tăcere, huruitul asurzitor al unui butoi care se prăvălea [illegible]epte, cutremură scara. Domnul Friedrich sări într-o parte speriat, [illegible]eme ce butoiul părăsind scara, se rostogoli greoi în sala mașinilor și se opri în perete.

Domnul Friedrich se întoarse ușor enervat spre tînăra ingineră care stătea la cîțiva pași de el, încadrată de Chioru și de Ciupitu.

— Doamnă, spuse el pe un ton acru, sînt foarte grăbit și micuții dumneavoastră compatrioți se dovedesc neînțelegători... Regret, dar sînt nevoit să vă folosesc drept scut... Și adăugă arătînd cu un gest spre scară:

— Vă rog, după dumneavoastră, doamnă...

Tînăra femeie îi aruncă o privire plină de dispreț.

— Sînteți un ticălos, domnule Friedrich... M-ați convins că sînteți capabil de orice...

Domnul Friedrich se înclină ușor, vădit enervat.

— Vi se pare... Pădurea mișună de militari, doamnă. Probabil că în două-trei ore, clădirea va fi înconjurată. Și acești doi copii mă țin pe loc...

Omul cu fața vînătă, o împinse cu brutalitate pe tînăra femeie spre scară și strigă spre cei doi de sus agitînd pușca de vînătoare deasupra capului.

— Scatiule și Babușcă, sau cum naiba vă cheamă, vedeți că vine tovarășa inginer... Să nu îi rupeți picioarele, că dați de dracu...

Tînăra ingineră începu să urce scara de fier urmată îndeaproape de cei trei bărbați. Ajuns în mijlocul scării, întregul grup se opri. Un butoi masiv de fier, stătea nemișcat aproape de marginea scării.

— Sînt după butoi, șefule... Or să-i dea drumul, strigă Chioru ducînd pistolul mitralieră la ochi. Ascuns în spatele tinerei femei, domnul Friedrich îl opri cu un gest.

— Lasă prostiile! Avem nevoie de ei vii. Oricum nu au cum să ne scape. Și adăugă împingînd-o ușor înainte pe tînăra femeie:

— Înaintați... Curaj, doamnă... curaj...

Tînăra ingineră urcă repede treptele de fier și se opri sus, la capătul scării. Aruncîndu-și o clipă privirea spre butoiul masiv, pătat cu păcură, se întoarse spre bărbații care așteptau pe scară și spuse, pe un ton ușor disprețuitor:

— V-ați speriat de pomană, domnilor. Băieții nu sînt aici.

ROMAN FOILETON

Domnul Friedrich se repezi ca turbat înainte pe trepte.

— Nu sînt?! urlă el la tînăra ingineră. Cum nu sînt?!

Chioru îl ajunse gîfîind din urmă:

— Vă spun că nu aveau pe unde să scape. Toate încăperile au ferestrele zăbrelite. S-au ascuns sub pat în vreo cameră...

— Căutați-i! strigă domnul Friedrich pradă unei mari agitații.

Chioru și Ciupitu se repeziră pe culoar.

— Sînt aici, strigă triumfător Chioru, încercînd ușa camerii în care Babușcă îl găsise pe Scatiu. S-au încuiat înăuntru!

— Spargeți ușa! ordonă domnul Friedrich. Repede, domnilor. Fiecare minut contează acum.

Chioru și Ciupitu se traseră cîțiva pași și făcîndu-și vînt, se repeziră în ușă. Lovitura fu năprasnică. Ușa trosni din balamale dar rezistă.

Domnul Friedrich se repezi la Chioru și smulgîndu-i pistolul mitralieră din mînă, îndreptă țeava spre broască și apăsă pe trăgaci. O rafală lungă, sacadată, cutremură culoarul.

Așchii de lemn zburau prin norișorii de fum albi, ce se înălțau spre becul galben, anemic ce atîrna pe culoar.

Cu o lovitură scurtă de picior, domnul Friedrich deschise ușa care se trînti de perete.

— Ieșiți afară, strigă el furios în vreme ce pistolul mitralieră cu țeava fumegîndă încă îi tremura în mîini.

Și deodată încremeni.

În încăpere nu se zărea nimeni. Chioru își lungi gîtul peste umărul domnului Friedrich și spuse cu o voce stinsă:

— Nu sînt aici! Or fi în camera cealaltă.

Domnul Friedrich răsuci încet, încet capul spre el, și privindu-l cu scîrbă spuse cu un glas istovit în vreme ce lăsa mîna în care ținea pistolul mitralieră să-i cadă inertă de-a lungul trupului.

— În camera cealaltă? ...Erau în al doilea butoi, idiotule... Acum sînt în barcă și vîslesc spre pădure...

Chioru smulse pistolul mitralieră din mîna lui și urmat de omul cu fața vînătă se repezi pe urmele celor doi fugari.

(VA URMA)

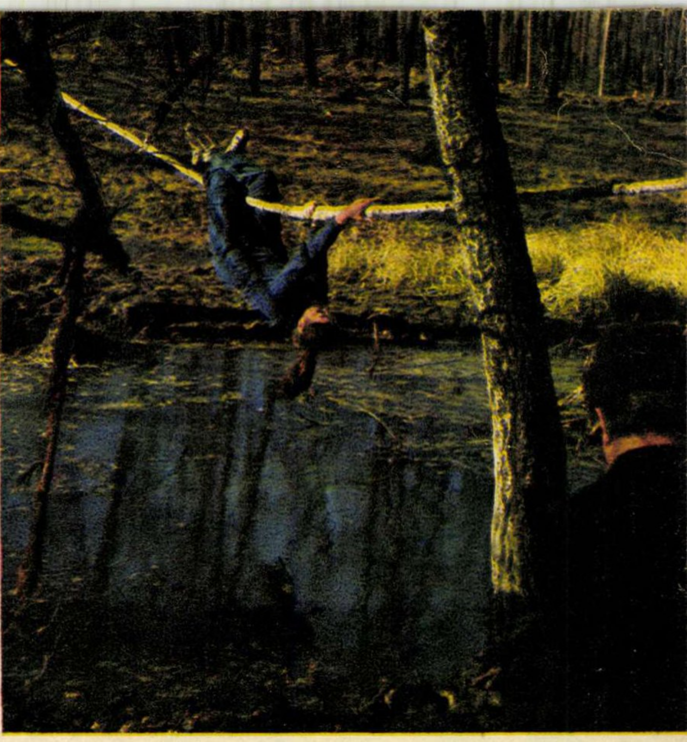

„TARZANII

Dacă n-ați știut pînă acum, atunci aflați de la mine că orășelul acesta de cîmpie, Urziceni, are și el o «junglă» a lui. E vorba, de fapt, de o pădure obișnuită, dar cum se află chiar pe malul Ialomiței și cum e încă foarte tînără, apa îți iese deseori în cale, pe neașteptate, iar stufărișurile sînt uneori atît de dese și-ncîlcite încît, mai ales vara, nici vorbă să poți înainta prin ea oricum, ci numai ținînd cărările bine bătătorite și cunoscute.

Poate că despre «jungla» aceasta nu v-aș fi vorbit niciodată dacă într-una din zile...

Dar mai bine să iau povestea de la-nceput.

De-un timp încoace tot auzeam vorbindu-se pe ici, pe colo, cum că prin preajma Urzicenilor ar fi fost văzuți și admirați o mulțime de... tarzani. Auzisem, dar nu prea-mi venea să cred și, odată, chiar i-am spus cuiva lucrul acesta. A doua zi (se vede că vestea despre neîncrederea mea zburase repede și departe) a sunat telefonul la redacție. La capătul celălalt al firului se afla...

— Sînt Tarzan-șase! a răsunat o voce cam pițigăiată în cască. Am auzit că vă-ndoiți de existența noastră. Noi însă existăm. Dacă vreți să vă convingeți, să ne vedeți și să ne cunoașteți, vă rugăm să fiți mîine de dimineață în pădurea Manasia.

Am fost. Într-o duminică de pe la sfîrșitul anului tre o

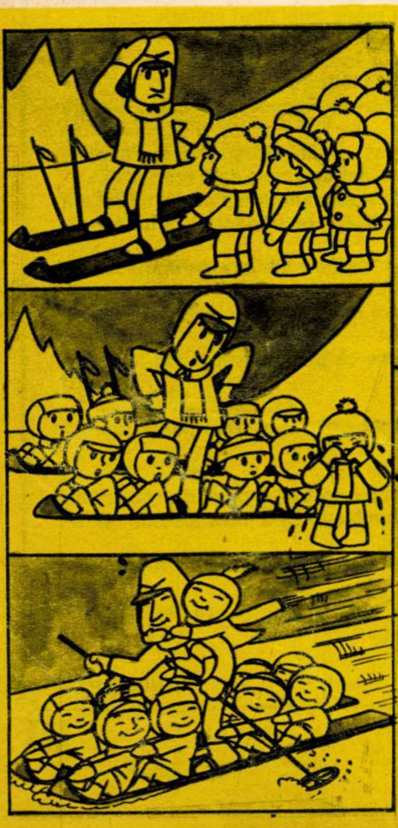

«Fără cuvinte» de Simion ALEXANDRESCU

CLUBUL LOGICIENILOR

MATEMATICĂ DISTRACTIVĂ

Preocuparea pentru matematică poate îmbrăca diverse forme. Dar oricare ar fi formele în care este **cultivată,** această preocupare rămîne tot timpul serioasă. Chiar atunci cînd matematica se cheamă distractivă!

Marii matematicieni — Euler, Leibniz, Hilbert și mulți alții — au acordat un interes deosebit subiectelor de matematică recreativă, ajungînd uneori la descoperiri importante pornind de la jocuri aparent ușoare. Să încercăm să le urmăm exemplul. La început dezlegînd problemele lor, pe urmă, vom mai vedea.

Careul fermecat

Careul prezentat, alcătuit din numere așezate pe șiruri și coloane nu atrage în nici un fel atenția la prima vedere. Numerele par așezate la voia întîmplării. Și, într-un anume sens, chiar așa au și fost așezate, nu înainte însă de a se supune regulii de formare a careului.

Care este această regulă? Dar, mai întîi, ce calitate deosebită îi justifică numele de careu fermecat?

Pentru descoperirea proprietății sale miraculoase vă propunem să procedați în felul următor: 1. Alegeți la întîmplare un număr din careu. 2. Acoperiți-le pe toate celelalte, din șirul și coloana numărului ales, cu monede de 5 bani (sau nasturi, bucăți de hîrtie etc.) 3. Alegeți un alt număr din cele rămase și procedați în același mod. 4. Repetați operația de șase ori. În final vă va rămîne încă un număr neacoperit, al șaptelea. 5. Adunați toate aceste șapte numere. Veți găsi, indiferent de numerele alese, respectînd indicațiile date mai jos, invariabil cifra 3864.

Acum, o dată uimirea consumată, încercați să răspundeți întrebării: ce regulă guvernează comportarea numerelor careului fermecat? Descoperirea ei nu numai că vă va procura meritata satisfacție, dar vă va permite să construiți voi înșivă asemenea careuri din familia patratelor magice, care i-au preocupat pe matematicieni din cele mai vechi timpuri.

630	80	530	50	430	32	330
642	92	542	62	442	44	342
670	120	570	90	470	72	370
750	200	650	170	550	152	450
800	250	700	220	600	202	500
1300	750	1200	720	1100	702	1000
1400	850	1300	820	1200	802	1100

Numere curioase

Scrieți un număr alcătuit din trei cifre, ales la întîmplare. Repetați-l, păstrînd ordinea cifrelor. Numărul de șase cifre obținut,împărțiți-l cu 7. Cîtul obținut cu 11. Iar acest al doilea cît cu 13.

Împărțirea se va face de fiecare dată fără rest!

Uimitor va fi rezultatul. Veți găsi, după aceste împărțiri succesive, numărul ales la început. Puteți explica de ce?

Pentru exemplificare alegem numărul 613. Repetîndu-l, obținem 613613.

613613: 7=87659
87659:11= 7969.
7969:13= 613.

(Problema a fost propusă pentru prima dată de I. Perelman și reluată de M. Gardner în «Amuzamente matematice»)

În numerele viitoare vom publica alte probleme de matematică distractivă.

MATEMATICUS

din MANASIA

zi de iarnă surprinzător de însorită și de blîndă. Și i-am văzut și i-am cunoscut pe acești «tarzani», dar mai ales i-am admirat.

Aparent nu se deosebesc de ceilalți copii de vîrsta lor. În realitate însă puțini se pot măsura cu ei. Băieții aceștia și fetele acestea între 10 și 14 ani sînt nu numai «tobă» de carte, ci și de tot felul de cunoștințe din domeniile sporturilor tehnico-aplicative. Și, în plus, sînt în stare de adevărate minuni cînd e vorba să-și pună la bătaie și-n mișcare forța, îndemînarea și curajul. I-am văzut pe toți cei prezenți acolo în acea zi (48 cu toții) fie în grupuri (mai precis în echipaje), fie individual, trecînd printr-o mulțime de probe dintre care unele atît de complicate și palpitante încît sînt sigur că însuși Tarzan ar fi considerat că-i fac cinste.

Le-am văzut, de pildă, pe cele 6 componente ale echipajului «Ciuta» care, orientîndu-se după hartă și busolă, au ajuns pe malul unui braț al Ialomiței, lat de vreo 8—9 m, dincolo de care trebuia să treacă toate și cît mai repede cu putință. Ușor de zis, dar mult mai greu de realizat în situația în care nu exista nici un pod, nici o punte, nici o barcă. Doar o frînghie pe care băieții din echipajul «Olimpicii» (considerați un fel de... geniști), trecuți pe-acolo cu zece minute înaintea lor, reușiseră s-o lege peste apă, între doi arbori. «Ciutele» n-au ezitat cîtuși de puțin. Una cîte una s-au săltat, s-au agățat de frînghie cu mîinile și picioarele, alunecînd repede de-a lungul ei... I-am văzut, printre alții, și pe băieții din echipajul «Spicul». Au apărut dintr-o groapă, ca de sub pămînt, apoi după ce s-au tîrît cam 20 de metri una cu pămîntul, de abia-i puteai observa de la zece-cincisprezece pași, au sărit dintr-o dată ca niște pantere, au pus mîna pe arcuri și săgeți și-n cîteva secunde, din baloanele atîrnate de ramurile unui arbore, la o zvîrlitură de băț, n-au mai rămas decît niște zdrențe multicolore... Le-am văzut și pe membrele echipajului «Aurora» folosindu-se cu îndemînare și curaj de o simplă prăjină lungă pentru a sări peste o rîpă adîncă și destul de lată și trăgînd atît de bine cu arma de tir la țintă (cîteva dintre ele au realizat 26 și 28 de puncte din 30 posibile), încît smulgeau exclamații de admirație căpitanului care dirija această probă...

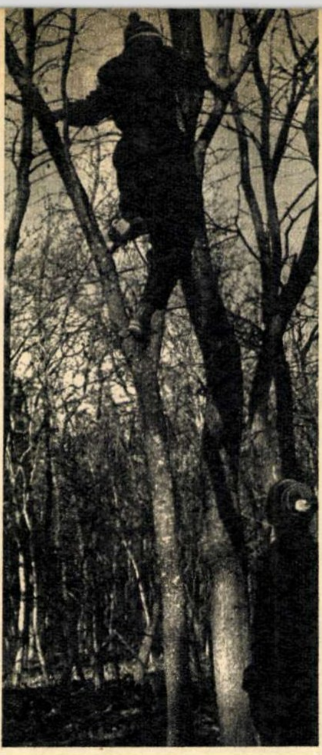

Și cîte alte probe și-ncercări de felul acesta (vreo 16 sau 17 în total, dintre care țin neapărat să mai amintesc montarea și demontarea unui cort, aruncări la țintă cu mingea de oină, catapultarea din balans peste un zid înalt cu ajutorul frînghiei), toate trecute, depășite de către acești băieți și aceste fete (elevi la Școlile generale nr. 1, 2 și 3 din Urziceni, precum și la Școala generală din comuna Manasia) c-o dexteritate și-o dezinvoltură de-a dreptul impresionante.

Dacă în ziua aceea Tarzan s-ar fi aflat și el în «jungla» de lîngă Urziceni, ar fi văzut cu ochii lui și și-ar fi dat seama de ce-s în stare al de Ana Ștefan, Petra Capră, Ion Iordache, Călin Grigore, Nicolae Dan, Pandelica Tudor și toți ceilalți. Și cu siguranță că s-ar fi simțit măgulit că aceștia i-au împrumutat și transformat numele în adjectiv pentru a-și caracteriza cît mai plastic posibilitățile lor surprinzătoare, puțin obișnuite, în ceea ce privește forța, îndemînarea și curajul.

CONSTANTIN DIACONU

BUCURIA DATORIEI ÎMPLINITE

Mi-a părut rău — și v-o spun cu mîna pe inimă — că n-am fost la Brașov să asist la concursul «Voinicul», pentru că mi-ar fi plăcut să-i văd pe «voinicii» brașoveni trecînd tot felul de obstacole, care le-au pus la grea încercare iscusința, curajul, pregătirea fizică și cunoștințele lor în domeniul sporturilor tehnico-aplicative. Dar mi-ar fi părut și mai rău dacă n-aș fi asistat la concursul «Tarzanilor» desfășurat, de curînd, în pădurea Manasia de lîngă Urziceni.

Am văzut echipe de fete și băieți alergînd prin pădure, cu harta în mînă, orientîndu-se rapid și cu precizie, trecînd peste obstacole (un pîrîu, o prăpastie) cu ajutorul unei frînghii (ca Tarzan, de pildă) sau tîrîndu-se prin iarbă că nu-i puteai vedea decît la un pas de tine. Și mi-am amintit de acel copil dintr-un film văzut nu de mult și care, în pădurile Bielorusiei, ducea partizanilor mesaje, strecurîndu-se nevăzut prin hățișuri, trecînd peste ape învolburate, tot cu ajutorul unei frînghii...

Am văzut echipe de băieți și fete care, după ce au alergat aproape un kilometru și au trecut peste garduri înalte, au luat arcurile și au zvîrlit cu precizie săgeți în niște baloane ce se legănau înșelător, agățate de crengile unor copaci, pentru ca, în final, să tragă cu puști «geco» în ținte. Și mi-am amintit de o carte citită de curînd, despre copiii vietnamezi, care luptă uneori cot la cot cu părinții lor împotriva celor care le-au cotropit țara.

Am văzut băieți și fete care deslușeau cu repeziciune un mesaj scris în alfabetul morse. Și mi-am amintit de acel copil norvegian care deslușea cu repeziciune după țăcănitul manipulatoarelor mesajele transmise de hitleriștii aciuiați în casa lor, clădită pe buza unui fiord.

Am văzut băieți și fete cățărîndu-se în copaci pentru a face «observare», și mi-am amintit de Măriuca — eroina de la Mărăști și Oituz — care, stînd în copac, dirija tirul artileriștilor români.

Am văzut băieți și fete bandajînd și transportînd «răniți». Și mi-am amintit de copiii cubanezi care, în lupta pentru victoria revoluției, ajutau la evacuarea răniților.

Pe chipul tuturor am citit, la sfîrșit, bucuria unei izbînzi, bucuria datoriei împlinite. Și mi-am închipuit pe pionierii din țara noastră participînd la asemenea concursuri care îi pot face mai puternici, mai curajoși, mai «voinici».

SEVER NORAN

OSTĂȘEASCĂ

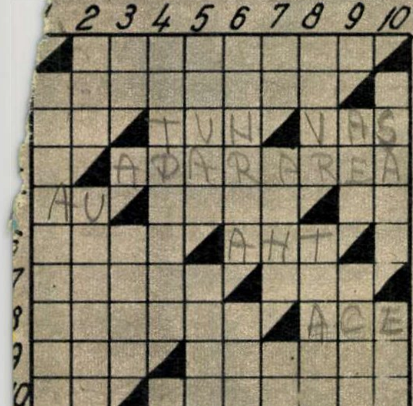

ORIZONTAL: 1) Armă la țeava puștii! 2) Pușcă cu țeava ghintuită, scurtă; 3) Din cavaleria dobrogeană!–Armă grea de artilerie cu bătaie lungă — Navă militară; 4) Fortificație; 5) Strigăt pricinuit de durere — Despre acești strămoși ai noștri Herodot spunea că sînt «cei mai cinstiți și cei mai viteji dintre traci» — Pumnal; 6) A evita printr-o contralovitură, o lovitură la duel, la scrimă etc. — Din neamul anților. 7) Acțiuni umanitare — Monedă romană; 8) Obiectiv optic, atașat unor arme. — Arma albinei (pl.); 9) Prefix pentru triplare–Filozof materialist și ateist grec (341—270 î.e.n.); 10) O armă contra... gripei! — Piatra prețioasă.

VERTICAL: 1) Mașină de război care servea în antichitate la aruncarea pietrelor asupra inamicului. 2) Dau bătaie! — Piesă de harnașament (pl); 3) Ring... agrar–Căpătate în lupte; 4) Sabie otomană pentru atac (pl.); 5) Proiectil cilindric, care explodează la atingerea obiectivului (pl.) — Cer, văzduh; 6) Diminutiv feminin. — Mediu pentru diverse tipuri de nave; 7) Pene! — Armă explozivă care explodează la atingere sau la comandă–În avangarda infanteriei; 8) Din arsenalul gospodinei. — Tocul... sabiei; 9) Fir. — Armă defensivă în antichitate; 10) Atac violent și hotărîtor pentru cucerirea unui obiectiv. — Epocă.

Prof. TEODOR AXIOTI

CARE ESTE SOCOTEALA?

Pe o bucățică de hîrtie ruptă se află un calcul din care nu se vede decît ce arată desenul. Tuturor factorilor operației le lipsește aceeași cifră, pentru a reconstitui socoteala inițială.

108 × = 801.

PROBLEMĂ DE PERSPICACITATE

O găină și jumătate într-o zi și jumătate face un ou și jumătate. Cîte ouă vor face 6 găini în 6 zile?

Fără cuvinte

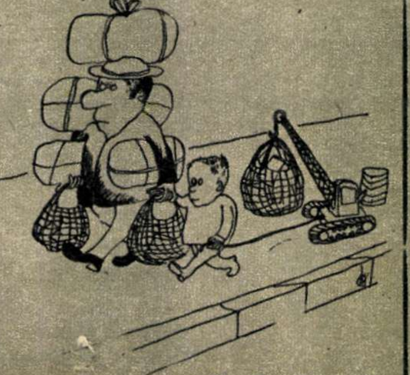

de CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

Cutezătorii 3

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 176010 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA

ADMINISTRAȚIA:
EDITURA SCÎNTEII:

TIPARUL:
C.P.C.S.

REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂIESCU

TEHNOREDACTOR
ROZALIA BARANY

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

TICUȚĂ

de: **POMPILIU DUMITRESCU**

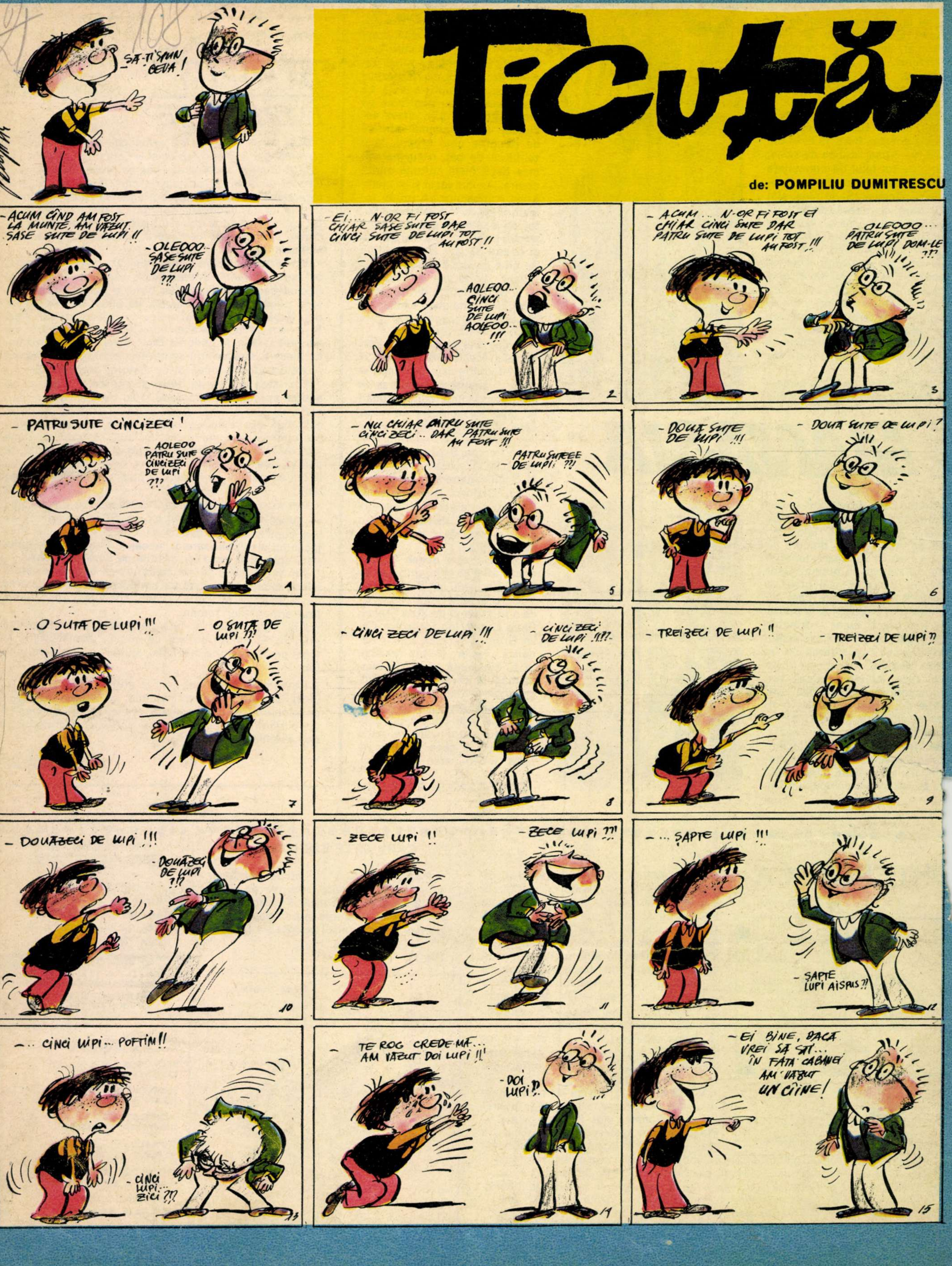
– SĂ-ȚI SPUN CEVA!
– ACUM CÎND AM FOST LA MUNTE, AM VĂZUT ȘASE SUTE DE LUPI!!
– OLEOOO... ȘASE SUTE DE LUPI ???
1
– EI... N-OR FI FOST CHIAR ȘASE SUTE DAR CINCI SUTE DE LUPI TOT AU FOST!!
– AOLEOO... CINCI SUTE DE LUPI AOLEOO... !!!
2
– ACUM... N-OR FI FOST EI CHIAR CINCI SUTE DAR PATRU SUTE DE LUPI TOT AU FOST!!!
– OLEOOO... PATRU SUTE DE LUPI DOM-LE ?!?
3
– PATRU SUTE CINCIZECI!
– AOLEOO PATRU SUTE CINCIZECI DE LUPI ???
4
– NU CHIAR PATRU SUTE CINCI ZECI... DAR PATRU SUTE AU FOST!!!
– PATRU SUTEEE DE LUPI ?!?
5
– DOUĂ SUTE DE LUPI !!!
– DOUĂ SUTE DE LUPI ?
6
– ... O SUTĂ DE LUPI !!!
– O SUTĂ DE LUPI ?!?
7
– CINCI ZECI DE LUPI !!!
– CINCI ZECI DE LUPI ?!?!?
8
– TREIZECI DE LUPI !!
– TREIZECI DE LUPI ?!
9
– DOUĂZECI DE LUPI !!!
– DOUĂZECI DE LUPI ?!?
10
– ZECE LUPI !!
– ZECE LUPI ?!?
11
– ... ȘAPTE LUPI !!!
– ȘAPTE LUPI AI SPUS ?!
12
– ... CINCI LUPI... POFTIM!!
– CINCI LUPI... ZICI ?!?
13
– TE ROG CREDE-MĂ... AM VĂZUT DOI LUPI !!!
– DOI LUPI ?!
14
– EI BINE, DACĂ VREI SĂ ȘTI... ÎN FAȚA CABANEI AM VĂZUT UN CÎINE!
15

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

ÎN ACEST NUMĂR:

SAPPORO '72

OLIMPIADA ALBĂ

PAGINILE 8/9

Oameni ȘI CALCULATOARE

PAGINILE 10/11

Pagina fetelor

PAGINA 14

★★★★★★★★★★★★★

ŞASE PERSONAJE...

DE VORBĂ CU CITITORII

PAGINA 15

4

JOI,
27 IANUARIE
1972
ANUL VI (227)
16 pagini, 1 leu

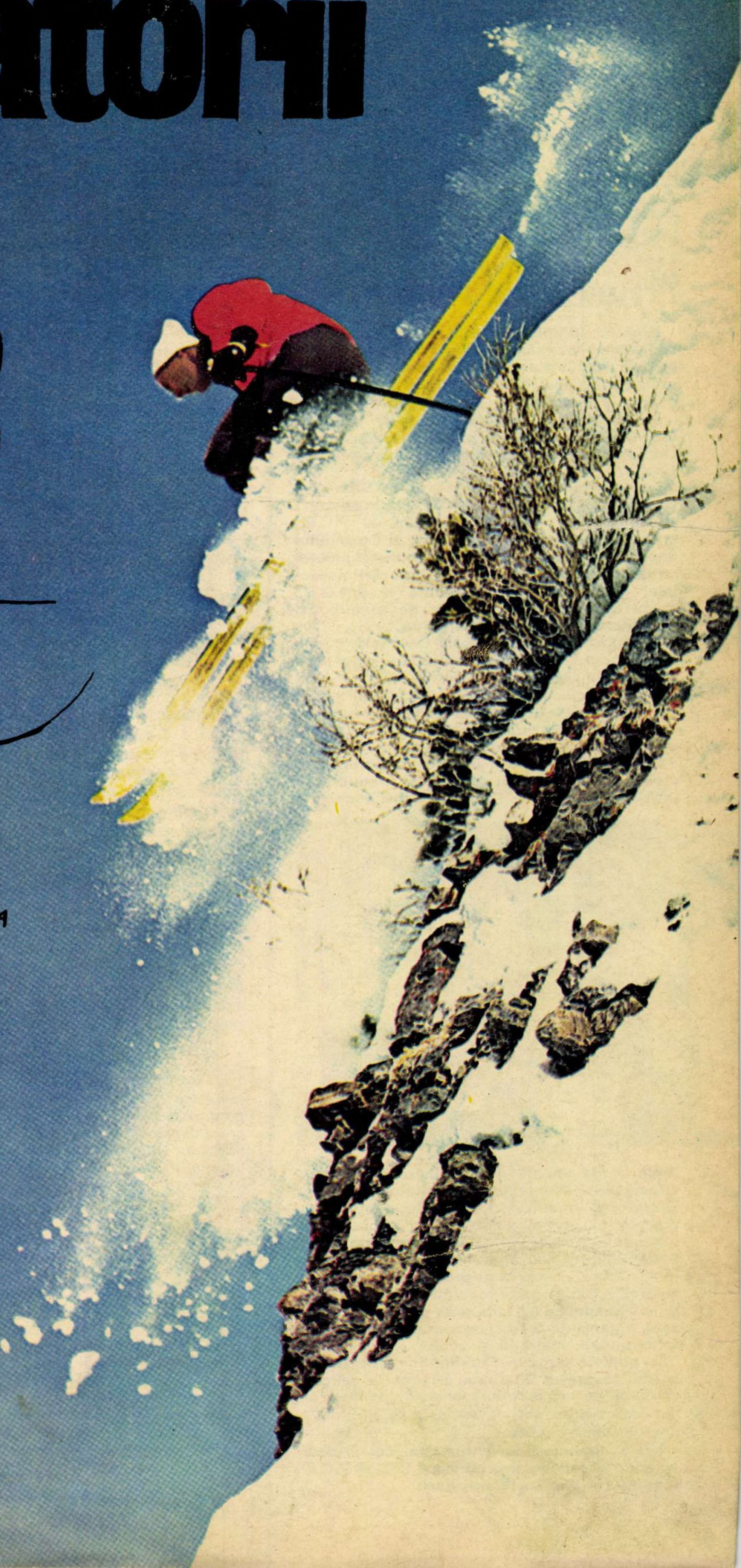

a ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII 4

DOROHOI

PENTRU A IV-A OARĂ, PREMIUL I PE ȚARĂ ÎN ÎNTRECEREA PATRIOTICĂ

Miercuri, 19 ianuarie 1972, a avut loc la Dorohoi festivitatea înmînării Diplomei și Premiului întîi pe țară, acordate acestui oraș pentru rezultatele obținute în anul 1971 în întrecerea patriotică pentru înfrumusețarea și buna gospodărire a localităților cu o populație de peste 10 000 de locuitori. Este pentru a patra oară consecutiv cînd orașul Dorohoi primește o asemenea distincție.

La festivitate au participat tovarășii Gheorghe Ghinea, membru al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean Botoșani al P.C.R., președintele comitetului executiv al Consiliului popular județean, președintele comisiei județene de urmărire și îndrumare a întrecerii patriotice, Iuliu Furo, vicepreședinte al C.N.O.P., membru al comisiei centrale de urmărire și îndrumare a întrecerii patriotice.

Deschizînd festivitatea tovarășul Vasile Caba, prim-secretar al comitetului orășenesc P.C.R., primarul orașului, a prezentat o informare cu privire la acțiunile întreprinse în întrecerea patriotică în anul 1971 și sarcinile ce revin în acest an tuturor cetățenilor în acțiunea de gospodărire și înfrumusețare a orașului. Tovarășul Iuliu Furo a înmînat primarului Diploma de oraș fruntaș pe țară și premiul I în întrecerea patriotică. Totodată, a fost decernată Diploma de onoare a Consiliului Național al Organizației Pionierilor, Consiliului orășenesc Dorohoi al Organizației pionierilor pentru participarea masivă a pionierilor și școlarilor la muncile patriotice. În aplauzele entuziaste ale participanților, au fost înmînate diplome și insigne de «Fruntaș în gospodărirea și înfrumusețarea orașului» unor locuitori care s-au dovedit a fi gospodari iscusiți, unor organizații sindicale, organizații U.T.C., unor unități de pionieri, întreprinderi, instituții și școli.

În numele biroului Comitetului județean de partid, tovarășul Gheorghe Ghinea i-a felicitat călduros pe toți locuitorii orașului, inclusiv pe pionieri, pentru activitatea depusă, urîndu-le noi succese în viitor.

Într-o atmosferă de entuziasm, cei prezenți au adoptat o telegramă adresată C.C. al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu.

RADAR pionieresc

Zăpada s-a așternut și pe plaiurile satului Velești din părțile Doljului. Bucuroși, copiii s-au grăbit să-și scoată săniuțele! Viorel Motcu și Ionel Brînzan, fotografi cu... renume în unitatea lor de pionieri, și-au pus în funcțiune aparatele de fotografiat. Una dintre aceste «mici amintiri» a sosit și la redacție.

●

Pionierii detașamentului clasei a V-a B de la Școala generală Periam, județul Timiș, s-au dovedit în multe rînduri pionieri inimoși. Iată, de curînd, ei au auzit că săteanca Jula Victorița e bolnavă și nu are cine s-o ajute. La sugestia cîtorva copii au hotărît să-i vină cu toții în ajutor. Punîndu-și în valoare calitatea de mici gospodari, au pornit la treabă. Fetele au dereticat prin casă, au pregătit de mîncare iar băieții au adus apă și au depozitat lemnele și cărbunii.

●

Era în dimineața zilei de 11 decembrie cînd, peste casele din comuna Iacobeni, fumul se îngroșa din ce în ce mai mult. O casă luase foc! Flăcările se întindeau mistuitoare. Pionierii Ion Bartiș și Ștefan Groza, elevi în clasa a VI-a B la Școala generală din comună, au fost primii care au văzut incendiul. S-au îndreptat în fugă către casa în flăcări. Acolo nu era nimeni. Deîndată, băieții s-au apucat să scoată lucrurile din încăperi, să arunce cu apă peste foc. Peste puțin timp au sosit pompierii. Focul a fost complet stins.

La Școala generală din comuna Iacobeni, județul Suceava, clopoțelul a sunat de intrare. Cei doi elevi au ajuns, la timp, la ore.

La închiderea Ediției

SALONUL CĂRȚII

Cărți multe, cărți frumoase, cărți de artă, de literatură, de știință, pentru toate categoriile de cititori, și-au dat întîlnire la Salonul național al cărții care s-a deschis în Capitală acum cîteva zile.

Cele 1 800 titluri selectate pentru această deosebită expoziție a cărții, apărute într-o aleasă haină grafică, grăiesc despre ceea ce a oferit culturii noastre anul editorial 1971.

Pentru cei de vîrsta «Cutezătorilor», editurile «Albatros» și «Ion Creangă» au alcătuit, în cadrul salonului, o foarte frumoasă expoziție de cărți care te cheamă prin sugestive coperți, cataloage, afișe.

Salonul național de carte al anului 1972 va prilejui o serie de manifestări culturale: întîlniri ale cititorilor cu scriitori, conferințe, dezbateri pe tema tipăriturilor, a proiectelor de viitor. Un loc deosebit vor ocupa manifestările dedicate cărții la sate.

Totodată, salonul inaugurează seria de manifestări din țara noastră, prilejuite de Anul internațional al cărții.

O REVISTĂ MĂRȚIȘOR? DA! SPUN Cutezătorii

La propunerea subredacției noastre pionierești recent constituite în județul Prahova sub conducerea poetului și ziaristului Corneliu Șerban, numărul din 2 martie 1972 al revistei Cutezătorii — număr scris și ilustrat cu concursul cititorilor — va fi un număr-mărțișor.

La realizarea acestui număr de revistă vă invităm, dragi cititori, să participați și voi cu povestiri, reportaje, știri, desene, fotografii și bineînțeles cît mai multe glume și desene vesele pe care vă rugăm să le trimiteți, pînă la 6 februarie 1972, pe adresa revistei «Cutezătorii», București, Piața Scînteii nr. 1. Succes tuturor!

MICROINTERVIU

Microinterviu cu Conf. dr. ARPAD KELEMEN despre

O MEDALIE DE AUR

— După cum se știe, la Salonul internațional de invenții și produse noi, deschis la Bruxelles, invenția dv — Dispozitiv pentru reglarea vitezei motoarelor asincrone — a primit Medalia de aur. Ce reprezintă și ce importanță are această descoperire?

— După cum îl arată și numele, este vorba de un dispozitiv cu ajutorul căruia motorul asincron poate dobîndi o viteză variabilă. Simplitatea și eficiența lui superioară îl fac aplicabil la aproape toate tipurile de mașini-unelte. Tocmai de aceea, în prezent, colaborăm cu aproape 20 de întreprinderi românești, cărora le elaborăm proiectul și instalația. Dispozitivul a fost bine primit și pe plan mondial; imediat după premiere a fost brevetat în Austria, Anglia, Belgia, Franța, Italia, R.F. a Germaniei, S.U.A.

— Cum și în ce ambianță ați lucrat pentru a ajunge la această descoperire?

— Am lucrat zile întregi în laboratorul nostru de la Institutul politehnic din Cluj, am făcut numeroase experiențe, am studiat lucrări dintre cele mai diverse. Orele de cercetări practice și de lecturi intense alternau odihnitor în programul unei zile cu partidele de tenis și de discuții foarte vii și fructuoase cu studenții — principalii mei colaboratori și susținători morali — mulți dintre ei adevărate talente științifice și tehnice. Nu este o întîmplare că dispozitivul distins cu medalia de aur la Bruxelles a fost elaborat împreună cu fostul meu student Mircea Crivii, azi asistent universitar. Ca să poți crea și descoperi ceva, e nevoie de o colaborare bazată pe încredere și entuziasm, seriozitate și devotament față de muncă — caracteristici care fac adevărata noblețe a anilor tineri.

— Așadar, ce le recomandați pionierilor, mari iubitori de inovații și de descoperiri?

— Să exploreze și să cunoască temeinic tot ceea ce îi înconjoară. Este vîrsta la care simțul observației — baza intuiției tehnico-științifice de mai tîrziu — se cristalizează într-o formă definitivă. Depinde de fiecare pionier ca acest simț să ia forma unui plus sau unui minus. Iar un plus de observație și de gîndire poate hotărî mai tîrziu totul.

◆◆◆